

Bi/118.81

மொழியியல்

தொகுதி 4

ஜனவரி - மார்ச்

எண் 3

பதிப்பாசிரியர்கள்

ச. அகத்தியலிஸ்கம்

இராம. சுந்தரம்

வெள்ள. கோதண்டராமன்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

1981

T13382

R005A07

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்

பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

தலைவர்:	டாக்டர் மு. சண்முகம் பிள்ளை (மதுரை)
துணைத் தலைவர்:	டாக்டர் சி. சுப்பிரமணியம் (நாகர்கோவில்)
செயலாளர்:	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
பொருளாளர்:	டாக்டர் ந. குமாரசாமிராஜா (அண்ணாமலைநகர்)
உறுப்பினர்கள்:	டாக்டர் கி. அரங்கன் (மைசூர்)
டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா அண்ணாமலைநகர்
டாக்டர் சௌரிராஜன் (திருப்பதி)
டாக்டர் ஜே. நீதிவாணன் (மதுரை)
டாக்டர் எஸ். வைத்தியநாதன் (பட்டியாலா)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	ஒள்நாடு	வெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்களுக்கு)	ரூ 10-00	

ஆகுபெயரும் சோற்றொடரும்

சி. சுப்பிரமணியன்

வடமொழியில் ‘இலட்சணா’ என்பது தமிழில் ஆகுபெயரைப் போன்றதே. அதனை வடமொழிவாணர் முன்றாக வகை செய்வர், ஐகல்லட்சணா என்பது தமிழில் விட்டவாகு பெயர் எனும் பொருள் தரும். காட்டாகக், “கங்காயாம் கோஷ்கா” (கங்கைக்கண் இடைச் சேரி) என்பதில் கங்கை ஆற்றை யுனர்த்தாது அதனை விட்டு அதன் கரையை உணர்த்துகின்றது என்பதால் கங்கையாகிய ஆற்றை விட்ட பொருளுடையது.

அஜகல்லட்சணா என்பது விடாதவாகு பெயர் எனும் பொருள் தரும். காட்டாகக் “சோணோதரவதி” (சிவப்பு ஒடுகிறது) என்பதில் சோணோ அல்லது சிவப்பு அதனையுடைய குதிரைக்காகி அதனை விடாது ஒட்டி நின்று அப்பொருள் தருவதால் அப்பெயர்த்து.

ஐகத் ஐகல் லட்சணா என்பது விட்டு விடாத ஆகுபெயர் எனும் பொருளது. “சோயங்க தேவதத்தா” (அந்த தேவதத்தனே இந்த தேவதத்தன்) என்பதில் அந்த தேவதத்தனிலிருந்து இந்த தேவ

தத்தன் சிறிது மாற்று மதைந்திருப்பதால் சிறிது அவ்வுருவிலிருந்து விட்டு, ஆயின் உவரேன இவணாதவினால் விடாதவாறு அப்பெயர் ஒராளுக்காகி வந்தலமயால் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

இவ்வாறு மூவகையில் தொட்டும், விட்டும், தொட்டுவிட்டும் ஒன்று இன்னொன்றிற்காகி வருவதால் ஆகுபெயர்ப் பொருள் வாயிற்று, வடமொழியில் ‘இலட்சணா’ (இலக்கணை) என்பது.

“தத்தம் பொருளின் றிப் பொருள் வேறுணர்த்தின்.....தன்மயன் சார்ந்த இலக்கணை பாமென்பார் தார்க்கிகரே” (பிரயோக. 47)

இலக்கணையாவது பெயராக ‘வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தத்தம் பொருளையுணர்த்தாது பொருளின் சம்பந்தப் பொருளையும், தாற் பரியப் பொருளையும் அறிவித்தல். (பிர. 47-உரை).

புளி தின்றான் என்பதில் புளி என்னும் பெயர் பழத்திற்கு ஆகி வந்து சம்மந்தப் பொருள் உணர்த்தியது.

“பாயிருள் பருகிப் பகல் கான்
றெழுதரு பரிதி” — என்பதில் பருகி,

கான்று என்னும் வினை தாற்பரியந் தோன்ற இருள் நீக்கி எறித்து ஒனியுடன் எழும் (பரிதி) எனும் வேறு பொருளையுணர்த்தியது.

வடமொழியில் அலங்கார நூலாரும் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனாவிர்த்தி என்பார். இவற்றை முறையே செஞ்சொல், இலக்கணைச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்பார் பரிமேலழகர் தம் உரையில். (குறள். 711)

சிலர், தம்மொடு சிவணால், பிறிது பொருள் சுட்டல் எனும் வகைப்பட்ட ஆகு பெயரியல்லபை வடமொழியில் முறையே தற்கு ணசம் விஞ்ஞான பெகுவிரீகி, அதற்குணசம் விஞ்ஞான பெகுவிரீகி என அன்மொழித்தொகை (பெகுவிரீகி) யியல்பாக உள்ளடக்கிக் கூறுவாருமார்.

சிலர் மத்தியபத லோபம், பூர்வபத லோபம், உத்தரபத லோபம் என இடை, முன், பின் கேடு எனக் கூறியிடக்குவர். இலட்சணை

யியல்லை சாக பார்த்திபன் (சாகப்பிரிய பார்த்திபன்) என்பதில் ‘பிரிய’ எனும் மத்திமபத லோபம் அல்லது இடைச் சொற்குறை என்பர். ‘புஷ்பமுக’ (மலர் முகம்) ‘பங்கஜமுக’ (தாமரை முகம்) என்பவற்றை முறையே முதற் சொற்குறை, கடைச்சொற் குறையாகத், தாமரை, மலர் என மன்னும், இடையிலும் சேர்ந்து இருக்க வேண்டுவது தாமரையும், மலரும் முறையே கெட்டு வந்தும் அப்பொருளுணர்த் தின வென்பர். சினைக்குரிய பிரத்தியயம் வந்து கெட்டது என்றும், இது போன்ற சொற்கள் முதற்கும், சினைக்கும் பொதுவாய் நின்று சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு பொருள் தந்து நிற்கும் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

சில, தன்மையுணர்த்தும் சொற்கள் தன்மையினை யுணர்த்தாது தன்மையுடைப் பொருளை யுணர்த்துமாயின் பகுதிப் பொருள் விகுதி என்னும் பாவதத்திதப் பிரத்தியயம் சேர்ந்த பொருளதாம் என்பர். எ. ④ — அரசு, அமைச்சு, தச்சு, கொல்லு — அல்லது பாவதத்தித னாக, சாமானியத்திதனாகச் சொல்லுதலுமாகும். (அரசன், அமைச்சன், தச்சன், கொல்லன் எனவாகின்)

வேந்து, தச்சு, களி, மடி, கொல்லு, அமைச்சு, அரசு முதலான பகாப்பதங்களே ‘அன்’ முதலாகிய இறுதிநிலை சேர்ந்த வேந்தன், தச்சன் முதலாகிய பொருளைத் தந்து பகுபதமாகக் கொள்ள நேரின், அவையும் கூறிய இலக்கணத்தவாம் என்னலாம்.

ஆக, வட்டமொழியில் பெயராக, வினையாக ஒன்றன் பொருள் மற்றென்றற்காகி வர அது இலட்சணை பெகுவிரிகி, பதலோபம், தத்திதன் எனப் பெயர் பெற விளக்கப்படுகின்றது.

ஆங்கிலத்தில் இது போன்ற ஒன்றன் பொருள் மாற்றத்தை ‘Metonymy’, ‘Synecdoche’ எனப்பெயர் பெறப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இவ்வியல்லைபச் சொற்றெடுபில் பெரிதும் எல்லா மொழிகளிலும் காணலாகும்.

குறஞ்சையில் பரிமேலமுகரும், பத்துப் பாட்டுரையில் நச்சினார்க் கினியரும், சிலம்புறையில் அடியார்க்கு நல்லாரும், புறநானாற்று உறையாசிரியரும் தனிமொழி, தொகைமொழியாகப் பிறிதொன்றற்காகி வருபவற்றை ஆகுபெயரன்றே உறைத்துச் செல்கின்றனர்,

அஃதாவது ஆகு பெயரையும், அன்மொழித் தொகையையும் ஒன்றாகவே கருதிச் செல்கின்றனர்.

சேனாவரையர் அன்மொழிப் பொருள்மேல் நின்ற இருபெய ரொட்டும் என்று கூறித் தொகையாதலுடைமையான் அன்மொழித் தொகையின ஆண்டுக் கூறினார். இயற்கைப்பெயர், ஆகுபெயர் எனப்பெயர் இரண்டாயதங்கும் வழி ஆகுபெயரெனக் கூறினார் என்பதனால் அன்மொழித் தொகையும், ஆகுபெயரும் ஒன்றென்பது அவர் கருத்தாதல்நியலாகும்.

துடியிடை, தாழ்குழல் எனவும் உவமைத் தொகைப் புறத்தும், வினைத்தொகைப் புறத்தும் அன்மொழித்தொகை வருமாலெனின் துடியெண்பதூம், தாழ் என்பதும் இடை, குழல் என்பனவற்றிற்கு அடையாகி வரின் அல்லது அவற்றையுடையாட்குப் பெயராகுங்கால் இறுதிநின்றபெயர்ப் பொருண்மை வந்து ஏனைய வாராமையின் ஆகுபெயரெனினல்லது அன்மொழித் தொகையாகாதெனக் கொள்க என்றார் தெய்வச் சிலையார். அதனான்றே இருபெயரோட்டும் என ஆகுபெயர்க்கண் எடுத்தோதுவாராயிற்று என உணர்க என்றமையால் இவற்றையேஇருபெயரோட்டாகு பெயர் என்றார்.

இளம்பூரணரும் பொற்றெடு என்பதனை இருபெயரோட்டிற்குக் காட்டாகக் காட்டி இருபெயர் நின்று ஒட்டி பொற்றொடி தொட்டாளை விளக்கும் என்றார். பழைய உரையாசிரியரும் இவ்வாறே கூறினார்.

கல்லாடர், பொற்றொடி என்பது படுத்தலோசைப் பட்ட வழி அன்மொழித்தொகையாம்; எடுத்தலோசைப் பட்ட வழி ஆகு பெயராம் என்றார்.

நேமிநாத உரை, இரு பெயரோட்டாய் வரும் ஆகுபெயரும் உள என்று பொற்றொடி முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டி, அவை அன்மொழித் தொகையாய்க் காட்டப் பட்டனவாயினும் ஆகு பெயர்த்தன்மைக்கு ஈங்குப் பெறும் என்றது.

நச்சினார்க்கினியர் இவற்றிற்கு மாறாக அன்மொழிப் பொருள்மேல் நில்லாத இருபெயரோட்டும் என்று கூறி, ‘பொற்றொடி, அன்

மொழித்தொகை; ஆகுபெயரன்று என மொழிந்து ‘மக்கட் சுட்டு’ என்பது இரண்டும் இல்லாததோர் பொருளை உணர்த்தாது மக்களை உணர்த்திற்றாதலால் இரு பெயரொட்டாகு பெயர் என்றார்.

சுவாமிநாதம் உரையில் இரு பெயரொட்டிற்கு ‘வகரக் கிளவி’ என்பது எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டப்பட்டது.

நச்சினார்க்கிணியமும், சுவாமிநாத உரையும் தவிர இளம்பூரணர், பழைய உரையாசிரியர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் யாவரும் அன்மொழித் தொகையினையும் இருபெயரொட்டாகு பெயரினையும் ஏற்றதாழ ஒன்றாகவே குறிப்பிட்டுச் சென்றனர்,

சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியில் ஆகுபெயர் ஒரு மொழிக்கண்ணாது; அன்மொழித்தொகை இருமொழியும் தொக்க தொகையாற்றலால் இருமொழிக்கண்ணதாம் என வேறு படுத்தினார்.

அன்றியும், இருபெயரொட்டாகு பெயர்க்கு வகரக் கிளவி, மக்கட் சுட்டு முதலிய காட்டுக்களைக் காட்டி, இவற்றுள் வகரமும், மக்களும் ஆகிய அடைகள் கிளவி சுட்டு முதலிய இயற்பெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நில்லாது எழுத்தும், பொருளுமாகிய ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நிற்பக், கிளவி, சுட்டு என்பனவே ஆகுபெயரால் அப்பொருளை யுணர்த்த இரு பெயரொட்டி நிற்குமாதலின் என்றார்.

அன்றியும், பொற்றொடி என்னும் அன்மொழித் தொகையில் பொன் அன்மொழித்தொகைப் பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியினையே விசேடித்து நிற்ப அவ்விரண்டன் தொகையாற்றலால் அன்மொழித்தொகைப் பொருளை உணர்த்துமாறும் அறிக என இரு பெயரொட்டாகுபெயர்க்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் வேறுபாடு வரையறை செய்து விளக்கினார்.

ஆக, ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை, இரு பெயரொட்டாகு பெயர், அன்மொழித்தொகை யாகியவற்றின் இடைப்பட்ட வேறுபாடு மயங்கிக் கிடக்கக் கால வார்ச்சியினால் தெளிவடைகின்றது என்னலாம்.

“இரு பெயரொட்டும்” என்று தொல்காப்பியர் கூறியமையால் அதுமட்டும் புறனடையாக இருபெயர் ஒட்டி வருவது; ஏனையன ஆகுபெயரனைத்தும் ஒரு பெயர் அல்லது ஒரு மொழி ஆகி வருவது என்பது பெறப்படுகின்றது.

தொகையாறனவற்றுள் அன்மொழித்தொகை ஒன்றாக அடக்கப் பட்டமையால், பிற தொகைமேல் பெறப்படுவதாதலினால் அது வேறு. வேற்றுமை மயக்கமாக ஆகுபெயர் கூறப்பட்டமையாலும், முதலில், சினையில், இடத்தில் பண்பில், இயன்றதில், வினை முதலில் இருபெயரொட்டில் பெறப்படுவது ஆகுபெயர் என்றமையாலும் அன்மொழித்தொகையிலிருந்து ஆகுபெயர் வேறாதலுடைத்து.

அன்றியும், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, இருபெயரொட்டு எனவும் படும். இதுவே பிறதொன்றற்குப் பொருள் நிலையில் ஆகிவர இருபெயரொட்டாகு பெயராகின்றது. இருபெயரொட்டி யிருந்தும் அவற்றுள் ஒரு பெயரே, அதுவும் முதலில் நிற்கும் சிறப்புப் பெயரே பிறதொன்றற்குப் பொருள் நிலையில் ஆகிவர, அதுவே ஆகுபெயராய் வருகின்றது. பின்னிற்கும் பொதுப் பெயர் முன்னிற்கும் சிறப்புப் பெயர்ப் பொருளதேயாகி மிகையாகி முன்னைய பெயரதாகவே வருவதால் இருபெயரும் ஒருபொருளையே குறித்துவர, அவற்றுள் முன்னையது (பின்னையதும் அதனுள்ளடங்க அல்லது பின்னையது வேண்டாது நிற்க) பிறதொன்றிற்காகி வருவதால் இருபெயரொட்டி வந்தும், ஆகுபெயர் இயல்பின் வழி ஒரு பெயரே பிறதொன்றற்காகி வர இருபெயரொட்டாகு பெயராம்.

பண்புத் தொகையுள் இருபெயரொட்டு மட்டும் பிறதொன்றாகி வர இருபெயரொட்டாகு பெயராமாதலினால் எஞ்சிய தொகை யாவும் பிறதொன்றாகி வர, தொகைக் கண்ணுள்ள உறுப்புக்கள் அல்லது சொற்கள் இரண்டும் ஒரு பொருளதாய் நில்லாமையால் அவை அன் மொழித் தொகையாம் என்க. இவையே இரு பெயரொட்டாகு பெயர்க்கும், அன்மொழித்தொகைக்கும் இடைக்கிடந்த வேறுபாடு என்க.

எ.கா.

இது பண்மரம்

என்று, அதனால் செய்யப்பட்ட ஓர் பொருளைக் குறித்தவழி ‘பனை’ என்பது மட்டுமே அப்பொருளைக் குறித்து ஆகுபெயராகும். மரம் என்பது மீண்டும் மினக்யாக அப்பனையினையே குறித்து வர ஆக இருபெயர் ஒட்டி, இரண்டும் ஒரு பொருளதாக, அவற்றுள் ஒன்றே பிறிதொன்றற்காகி ஆகு பெயராக வந்தமை காண்க.

ஒரு பொருட்கு இரு பெயராகி ஒட்டி வர, ஒன்று பிறிதொன்றற் காகிவர, இருபெயர் நின்றும் ஒன்றேயாகிப் பிறிது பொருள் உணர்த்தி யமையால் இருபெயரொட்டாம் என்க.

வினை முதலுறைக்கும் கிளவியாகிய ஆகுபெயர்க்கு இலம் பூரணர், பழைய உறையாசிரியர், கல்லாடர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் தொல்காப்பியம், கபிலம் முதலிய எடுத்துக்காட்டுக் கலைத் தந்து, ஈறு திரிந்து ஆகு பெயராய் வருதலுமுண்டு என்றனர்.

தொல்காப்பியன் → தொல்காப்பியம் என
நேமிநாதரும் ‘�று திரிந்தலுமுண்டு’

என்று நூற்பாவில் குறிப்பிட, அதன் உறையும் மேலைய காட்டுக் கலைத் தந்து, ஈறு திரிந்து வந்தன என்றது.

ஆயின் தெய்வச் சிலையார் இன்னோரன்ன காரணப் பெயர் ஆகுமேயன்றி ஆகுபெயராகா என மறுத்தனர். சேனாவரைருயம் அவ்வாறே அதனை மறுத்தனர்.

தொல்காப்பியன் என்பது நாலுக்காகிவரின் வினைமுதலுறைக்கும் கிளவியாகி வினைமுதலாகு பெயராகும்.

ஆயின் ‘தொல்காப்பியம்’ என ஈறு திரிந்து நின்ற வழி அதுவே நூலினையுணர்த்த, அது பிறிதொன்றற்காகி வாராமையால் ஆகு பெயரியல்பினது அன்றாம் என்க. ஆகவே, வினைமுதலுறைக்கும் கிளவி ஒன்றே ஈறு திரிந்தும் ஆகுபெயராகி வரும் என உறையா சிரியர் சிலர் குறிப்பிடுவது ஆகுபெயரிலக்கணத்தை மயங்க வைப்பதாகும்.

இளம்பூரணர், சேனாவரையர் இருவரும் ஆகுபெயர் வேற்றுமையோடு தொடர்புடையது என்றார். பழைய உரையாசிரியர், கல்லாடர், நச்சினார்க்கினியர் மூவரும் ஆகுபெயர் ஜி முதலிய ஆறு வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்தும் இயைபுடையது என்றார். தெய்வச்சிலையர் ஆகுபெயர் வேற்றுமைப் பொருண்மயக்கம் உணர்த்திற்று எனினும் அமையும் என்றார். கல்லாடர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகுபெயர் எழுவாய் வேற்றுமை மயக்கம் என்றும் கூறினார்.

“வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல் வேண்டும்” எனும் ஆகுபெயரோடு தொடர்ந்து வந்த தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குப் பொருளுரைக்குங்கால், இரண்டு முதல் ஏழுவரையுள்ள வேற்றுமைப் பொருளோடு தொடர்பு படுத்தியே பொருள் கூறினார்.

தொல்காப்பியத்தில் வேற்றுமை மயங்கியலில் ஆகுபெயர் கூறப்படுவதால் ஆகுபெயர், வேற்றுமைப் பொருள் மயக்கம் என்பதறியலாகும். ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காகி வருவது, அல்லது ஒன்றன் பொருள் திரிபுற்று வருவது அல்லது முதல் பொருள் சினைப் பொருளை, சினை முதலை, இடம், உள் பொருளை, பண்பு அதனை யுடைப் பொருள், இப்பந்தது செயப்படுபொருளை என இவ்வாறாக ஒரு வேற்றுமைப் பொருள் மற்றொன்றன் பொருளுக்காகி வருவதால் வேற்றுமைப் பொருள் மயக்கமாம்.

தொல்காப்பியர் ஆகுபெயர்களாக, முதல், சினை, பிறந்தவழி (இடம்), பண்பு, இயன்றது, இருபெயரொட்டு, வினைமுதல், அளவு, நிறை, பிற எனச் சொல்லிச் சென்றார்.

உரையாசிரிபர்கள் சிலவற்றை வேறாய்க் கொண்டு வேறாகிய காட்டும் தந்தனர். பெரிதும் இப்பந்தது மொழிதல், இருபெயரொட்டு, வினை முதல் இவற்றில் வேறுபட்டனர்.

கருவி (துணை), எண், அடையடுத்து வருவது, உவமை, வடிவு, தொழில் எனச் சேர்க்கப்பட்டுப் பின் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், அளவை, சொல், தானி, காரணம், (கருவி) காரியம், கருத்தன், இருமொழியாகு பெயர், முன்மொழியாகு பெயர், பின்மொழிபாகு பெயர், விட்ட ஆகுபெயர், விடாத ஆகுபெயர், விட்டு விடாத ஆகுபெயர், இருமடி, மும்மடி, நான்மடி, ஆகுபெயர்

கள், என வளர்ந்து வகை பெற்றுச் செல்வதாயிற்று. சில புதிதாகப் பெயர் கொடுக்கப் பெற்றும், பெறாதும் அமைந்து செல்வதும் காண லாகும். இது ஆகுபெயரின் காலத்தால் வந்த வளர்ச்சியாகும். சில, ஆகுபெயர் என்று சொல்லப் பெறுவனாயினும் மரபு நிலை வகைக்குட் படுத்தப்பட இயலாத நிலையிலும் உள்ளன.

என்னுப்பெயர் பிறது ஒன்றனைச் சுட்டி அதற்காகி வரின் அதனை இனம்பூணரும், கல்லாடரும் ஆகுபெயரென்ன தெய்வச் சிலையார், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் மூவரும் அதனை ஆகுபெயரன்று என மறுத்தனர்.

ஒன்று, பிறதொன்றற்காகி வருவதெல்லாம் ஆகுபெயராயின் எண்வேறு, அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருள் வேறாக எண் அப்பொருள் மேலாகி வர அதனையும் ஆகுபெயரென்றலே இயல் பாகும்.

“குடிமை, ஆண்மை, இளமை, மூப்பே,
அடிமை, வன்மை, விருந்து, குழுவே
பெண்மை, அரசு, மகவே, குழவி
தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொல்”

(தொல். கிளவி. 57)

முதலாயினவற்றை (ஒரு சில ஒழித்தும்) உயர் திணை யென்றல் ஆகுபெயர் எனச் சேனாவரையர் குறிப்பிடத் தெய்வச்சிலையார், நச்சினார்க்கினியர் ஆகுபெயரல்ல என்றனர்.

கல்லாடர்,

“காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் விணையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்ளன வருடம்”

(தொல். கிளவி. 58)

எனுமிவற்றுள் பூதம், ஞாயிறு, திங்கள் என்பன ஒழித்து அல்லாதன வெல்லாம் ஆகுபெயரான் அஃறிணைப் பெயர் உயர்திணை மேல் நின்றன என்றார்.

ஆக, ஒருமொழி இயைபுடைமையால் ஒட்டி அல்லது விட்டு நின்று, அல்லது தற்கிழமையாய் அல்லது பிறதின் கிழமையாய், விடாது அல்லது விட்டு சிவணிய பொருளையோ, பிறது பொருளையோ, சொற்றொடரில் உணர்த்துமாயின் ஆகுபெயராகும் என்க.

வடமொழியில், தமிழில் சிலர் விணையும் பிறது பொருள் உணர்த்தி வர ஆகுபெயருள் அடக்கினும், தமிழ் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் பெரும் பான்மையோரும் பெயர் பிறதொன்றற்காகி வர ஆகுபெயர் என்றனர். அன்றியும் ஆகுபெயர் என்ற பெயரே அதனைப் பெயர்ச்சொல் பொருள் நிலை மாற்றத்தால் ஆகுபெயர் ஆகும் என உணர்த்துகின்றது.

சுவாமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், நன்னால் முதலியன் அன்மொழி, விகாரம், விணைக்குறிப்பு, ஆகுபெயர்கள், ஒலித்தகுதி, குறிப்பு முதல், தொகை, பொருண்மாற்று, தகுதி, ஒன்றொழி பொதுச்சொல் என்பன குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவன் என்றார்கள். ஆகவே, இவற்றுள் ஒன்றாகிய ஆகுபெயர் சொற்றொடரில் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவதால் ஆகுபெயராயிற்று என்க.

நச்சினார்க்கினியர் ஆகுபெயர் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்தும் பெயர் என்றார்.

இலக்கணக் கொத்து, 129

“பொருளதி காரமுன்ன முத்தி
வெளிப்படை குறிப்பே மெய்ப்பா டன்மொழி
யொட்டாகு பெயரே யுவமை யிறைச்சி
யுபசார மாசை யுண்மயக் காதி
யேதுவாக இயம்புவர் சொற் பொருள்”

எனச் சொல்லில் பொருள் கொள்ளுமாறு பல கூறி அவற்றுள் ஒன்றாக ஆகுபெயரைச் சுட்டியது.

உரையில் ஆதியென்றதனால் ஞாபகம், உடம்பொடு புணர்த்தல், இலேசு, குறை, வேண்டாகுறல், சொல்லாற்றல், பொருளாற்றல், தாற்பரியம், செய்யுள் விகாரம், இருவகை வழக்கு, திசை வழக்கு,

மருதலொழி, பொது, சிறப்பு, தன்மதம். பிறர் மதம், வினை, சார்பு, இனம், இடம், இவ்விருபத்தொன்றும் ஒழிந்தனவும் காரண மாகக் கொண்டு பொருளுறைப்பெரன்க எனக் கூறப்பட்டது.

ஆகவே, ஆகுபெயர், சொற்றொடரில் ஒரு மொழியாக நின்று குறிப்பு நிலையில் பொருளுணர்த்து மாற்றால் எவ்வாற்றானும் இயை புதைய பிறிதொன்றற்காகி வருதல் என்பதனால் சொற், பொருள் மாற்றம் (semantic shift) குறித்தது என்பதாகும்.

இத்தகைய பொருள் நிலை மாற்றம் எல்லா மொழிகளிலும், சொற்றொடரில், சொற்பொருளில் இயல்பாகவும், வழக்காகவும் நிகழும் மாற்றமாகும். இத்தகைய பொருள் மாற்றம் புதைநிலை (Deep structure) அமைப்பில் நிகழ்த்துவதுமாகும். ஆகவே ஆகுபெயர், சொற்றொடரில் ஒர் பெயர் (N P) புதைநிலை வடிவில் தொடராற்றலால் நிகழும் பொருள் நிலை மாற்றம் (Semantic Shift) ஆகும். ஆகவே, ஒரு பெயர் அதன் வடிவநிலை (Form) தரும்பொருள் தொடராற்றலால் செயல்நிலைப் (Function) பொருள் தருகின்றது ஆகுபெயர். இருப்பினும் வடிவநிலைப் பொருளுக்கும் (Formal Meaning) செயல்நிலைப் பொருளுக்கும் (Functional Meaning) தொடராற்றலால் தொடர்புண்டு.

ஒருபெயர் ஆகுபெயராவது சொற்றொடரிலேயே. பெயர் தனி நிலையில் ஆகுபெயராகாது. தொடர் நிலையில் இயைபு பெறாத காரணத்தால் தான் இயைபு பெறப் பொருள் நிலை மாற்றமடைகின்றது. அஃதாவது, இன்னொன்றற்கு ஆகுபெயராகின்றது, தொடரும் சொல்லோடு அல்லது முடிக்கும் சொல்லோடு இயைபு பெறுவதற்காக. எடுத்துக்காட்டாக,

தாமரை போன்ற முகம் என்னும் போது, தாமரை எனும் நீர்ச் செடி போன்றமுகம் எனின் இயைபுபெறாது. ஆதலினால், தாமரை அதன் மலருக்காகி அவ்வாற்றால் பொருள் நிலை மாற்றமடைந்து தாமரை மலர் போன்ற முகமினை இயைபு பெறுகின்றது. முகம் முதலிய சொல் தொடரவில்லையாயின் தாமரை பொருள் நிலை மாற்றமடைந்து ஆகுபெயராகாது என்னலாம். இது போன்றே எல்லா ஆகுபெயர்களும் எனக்.

ஆகவே புறநிலையில் (surface structure) சொற்றொடரில் அமைந்த ஒர் சொல் அல்லது பெயர் தொடர் நிலையில் தான், தொடரும் சொல்லோடு இப்பைபு பெறப் புதைநிலையில் (Deep structure) பொருள் மாற்றமடைந்து அதனால் ஒர் பெயர், ஆகு பெயர் எனப் பெயர் பெறுகின்றது. ஆகவே, பெயர் ஆகுபெயராவது சொல் தொடருங்கால் அல்லது சொற்றொடர் நிலையிலேயே என்க.

ஆகுபெயர்கள்

1. பொருள்	தாமரை	அது	சூடி னாள்
(முதல்)			
2. சினை	இலை	அது	நட்டான்
3. இடம்	காஞ்சிபுரம்	அது	உடுத்தான்
4. தானி	கழல்	அது	வணங்கினான்
5. காலம்	கார்	அது	அறுத்தது
6. குணம்	வெள்ளை	அது	உடுத்தான்
7. தொழில்	வற்றல்	அது	உண்டான்
8. அளவை	நாடி	அது	கொடுத்தான்
	தொடி	அது	கொடுத்தான்
	மூழம்	அது	கொடுத்தான்
	ஒன்று	அது	கடந்தான்
	ஜிந்து	அவை	அவித்தான்
9. சொல்	உரை	அது	வரைந்தான்
10. கருவி	செம்பு	அது	உருண்டது
11. காரியம்	யாப்பு	அது	கற்றான்
12. கருத்தர்	திருவள்ளுவர்	அது	கற்றான்
13. உடைமை	காளை	அவன்	வந்தான்
	பாவை	அவள்	வந்தாள்

குறிப்பிடப்பட்டவாறு, காட்டாகத்,

தாமரை சூடினாள்,

என்பதில், தாமரையாகிய நீர்ச் செடியைச் சூட இயலாது. ஆகையால், தாமரை சூடினாள் எனும் முடிக்குஞ் சொல்லுடன் புற நிலையில் (surface structure) பொருள் பொருத்தமுறப் பொருந்தி முடியாமையால் பொருந்தி (agreement) முடிவதற்குப் புதை நிலையளவில் (Deep structure) பொருள் நிலை மாற்றம் (semantic shift) ஏற்படுகின்றது.

1. தாமரை, அது; அதன் மலரை அவள் சூடினாள்
 2. தாமரை, அது; அதன் மலரைச் சூடினாள்
 3. தாமரை யதன் மலரைச் சூடினாள்
 4. தாமரை யது மலரைச் சூடினாள்
 5. தாமரை யது சூடினாள்
 6. தாமரை சூடினாள்
- 5 — புதை நிலை வடிவங்கள்
- 6 — புறநிலை வடிவம்

5 — தாமரை யது என்பது குறிப்பு வினையால்கண்டும் பெயர்; பால் காட்டும் இறுதி நிலையுடையது.

“வெளிது விரித்து ட இ” (புறம் 279)

என்பதில்,

வெள் (வெள்ளி) + இது → வெள்ளிது → வெளிது
வெள் (வெள்ளி) + அது → வெள்ளியது → வெள்ளிது → வெளிது

— குறிப்பு வினையால்கண்டும் பெயர்

வெள்ளை விரித்து ட இ — எனின் பண்பாகு பெயர்
‘வெளிது விரித்து ட’ — எனின்

வெள்ளை தன்மையுடையது (ஆடை) விரித்து ட இ என் வெளிது என்பது குறிப்பு வினையால்கண்டும் பெயராகின்றது.

1. கரியது	கொண்டு	எழுதினான்
2. கரிது	கொண்டு	எழுதினான்
3. கரி	கொண்டு	எழுதினான்
4. கறுப்பு	கொண்டு	எழுதினான்

4 — ஆகுபெயர்

1 — 2 — குறிப்பு வினையால்ணையும் பெயர்

3 — பெயர் (பொருள்)

ஆகவே, புதைநிலையில் ஈற்றில் நிற்கும் ‘தாமரையது’ என்பது போன்ற குறிப்பு வினையால்ணையும் பெயராகிய புதைநிலை வடிவத்தின் புறநிலை வடிவமே ‘தாமரை’ என்றாகிச் ‘சூடினாள்’ என்பதனோடு சொற்றொடர் நிலையில் இயையாததால் புதைநிலைப் பொருள் வடிவில் இணைவதால் அதனைச் சொற்றொடர் நிலையில், புதைநிலைப்பொருள் நிலையில் இன்னொன்றற்கு ஆகுபெயர் என்கின்றோம்.

“பொருண் முதலாறினும் தோன்றி முன்னாறனுள்
வினை முதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக் குறிப்பே”
(நன். வினை. 2)

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் ஆகிய பொருள் அல்லது பெயர் அடியாகப் பிறப்பது வினைக்குறிப்பு, குறிப்புவினை; குறிப்பு வினையால்ணையும் பெயருமாம்.

அல்லது பெயர், பண்பு அடியில் பிறப்பது அது.

அல்லது இவற்றையுள்ளடக்கிய பெயர் நிலையில் பிறப்பது குறிப்பு அல்லது குறிப்பு வினையால்ணையும் பெயர்,

ஆகுபெயர், அனைத்தும் ஆய்ந்தடக்கின், இவ்வாறனுள். அல்லது பெயர் பண்பினுள் அல்லது பெயரினுள் அடக்கப்பெறும் என்னலாம்.

சொற்றொடரில் புறநிலையினுள்ள பெயர் புதைநிலையில் குறிப்பு வினையால்ணையும் பெயர் முதலியவற்றிற்குப் பொருள் நிலையில் ஆகி வருவதே ஆகுபெயர் என்க.

இந்துக் கல்லூரி
நாகர்கோயில்

மாற்றிலக்கணமும் யாப்பியலும்

அ. பிச்சை

1. முன்னுடை:

1957-ஆம் ஆண்டில் நோம் சோமஸ்கி தொடரியல் அமைப்புகள் (Syntactic Structures) என்னும் நூலை வெளியிட்டார். அந்நாலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள தொடரியல் விளக்கக் கொள்கை மொழியியல் வரலாற்றில் ஒரு பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. அக்கொள்கையின் மேல் காரசாரமான விவாதம் நிகழ்ந்தது. போஸ்டல், காட்ஜ் போன்ற மொழியியலார்கள் நிறைகுறைகளை விரிசித்தனர். குறைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தமது கொள்கையைப் புதுக்கி 1965-ஆம் ஆண்டில் சோமஸ்கி தொடரியல் அம்சங்கள் (Aspects of Syntax) என்னும் அரிய நூலை வெளியிட்டார். இந்நாலில் கருக் கொண்டுள்ள மாற்றல் அனுகுமுறை நடையியலா ரையும் கவர்ந்தது. இதன் விளைவாக யாப்பமைப்புக்கும் மாற்றிலக்கணங்களோடு தொடர்புக்கும் மாற்றிலக்கணங்களைக் கொள்கைக்கும் யாப்பியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியும், அக்கொள்கை தமிழ் யாப்பமைப்பை விளக்க எந்த

அளவுக்குப் பயன்படும் என்பதைப் பற்றியும் சருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறது.

2. முன்னோடி முயற்சிகள்

2. 1. சோம்ஸ்கியின் முதல் நூலைக் காட்டிலும் இரண்டாவது நூல்தான் யாப்பியலை மாற்றிலக்கண நோக்கில் ஆராய வித்திட்டது எனலாம். 1966-இல் உறாலேயும் கெப்சரும் “ஆக்க ஒலியியலின்” அடிப்படையில் சாசரின் யாப்பினை மதிப்பீடு செய்தனர். இவ் வாய்வுதான் மாற்றிலக்கண நோக்கில் யாப்பினை ஆராய ஆரம்ப வழிகாட்டியாக விளங்கியது. இருப்பினும் ‘ஆக்க யாப்பியல்’ (Generative Matrics) என்னும் தொடரைப் பீவர் என்பவர் தான் முதன் முதலில் 1968-இல் ‘யாப்பிலக்கணம்’ (A Grammer of prosody) என்னும் கட்டுரையில் கையாள்கின்றார். உறாலே மற்றும் கெய்சர் எடுத்துரைத் ‘உச்ச அழுத்தம்’ (Maximum Stress) என்னும் கருத்தின் அடிப்படையில் அவர் யாப்பு விதிகளை உருவாக்க முயன்றார். ஃபிரிமேன் (1969), பீர்விச்ச (1970), வாலெவியோ (1970), வான்டிஜ்க (1971), லெவின் (1973) பெளவி (1974), ஃபெளாலர் (1975) ஆகியோர் இத்துறையில் பல கட்டுரைகளை எழுதி ஆக்க யாப்பியலை வளர்த்துள்ளனர். இவர் களின் கட்டுரைகள் மாற்றிலக்கணத்தில் விளக்கப்படும் ஆக்கம் (generation) விகாரம் (transformation), உறைத்திறன் (competence) இலக்கணமுடைமை (grammaticalness), புதை அமைப்பு (deep structure) போன்ற தொடரியல் அம்சங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்கின்றன.

2. 2. தமிழில் மாற்றிலக்கண அடிப்படையில் யாப்பமைப்பை முழுதும் விளக்க சீரிய முயற்சி சிறப்பாக எடுக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் சில கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. பொன், கோதண்டராமன் (1976) மாற்றிலக்கண நோக்கில் தமிழ் யாப்பசைகள் எவ்வாறு ஆக்கப்படுகின்றன என்று தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். ஆனால் அசைக்கு மேலுள்ள சீர், அடி போன்றவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. சேது பாண்டியன் (1975) புதை நிலையில் உள்ள தொடர் எண்ணென்ன வகையான மாற்றங்கள் பெற்றுப் புத அமைப்பிலுள்ள பாட்டியாக வருகின்றது என்பதை விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். இக்கட்டுரை

யாளர் (1976) யாப்புமை (metricalness) அடிப்படையில் பாட்டடி களை எவ்வாறு வேறுபடுத்தி யாப்பினை மதிப்பிடுவது என்று தமது கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்முவரின் கட்டுரைகள் தாம் மாற்றிலக்கண நோக்கிலும் தமிழ் யாப்பமைப்பை விளக்க இயலும் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

3. வெளிப்படு திறனும் உறை திறனும்

3.1. அமைப்பிலக்கணம் வெளிப்படு திறனை (performance) அடிப்படையாகக் கொண்டது; ஆனால் மாற்றிலக்கணம் உறை திறனை (competence) அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஓர் உண்மையான இலக்கணம் வெளிப்படுதிறனை மட்டுமின்றி உறை திறனையும் விளக்கும் தன்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும். மொழி யைப் பேசுகின்றவரின் உள்ளத்தில் மொழித் திறன் உறைந்து ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றது. அதனின் ஒரு பகுதி தான் பேச்சுச் செயலின் / ஏழுத்துப் படைப்பின் மூலமாக வெளிப்படுகின்றது.

3.2. அமைப்பு மொழியியலின் அடிப்படையில் யாப்பினை ஆராய்ந்தவர்களும் வெளிப்படு திறனை மட்டும் கருத்திற் கொண்டு யாப்பியல் ஆய்வு நிகழ்த்தினார். அதாவது, ஒருவரை பாட்டினை ஒத்சசெய்து (recitation), அதை ஒலி - ஒளிப்பதிவுக் கருவியின் (oscilograph) மூலம் படம் பிடித்து ஆராய்ந்தனர். ஒரடியின் ஒல்யியல் அமைப்பைத் தான் கண்டனர். ஆனால் ஒரடிக்குள் புதைந்து கிடக்கும் அருவ அமைப்பை (abstract metre) புறக் கணித்தது மட்டுமில்லாமல் மொழியமைப்பிற்கும் யாப்பமைப்பிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைச் சித்தரிக்கத் தவறிவிட்டனர். அமைப்பு மொழியியலின் வழி யாப்பினை ஆராய்ந்தவர்கள் யாப்பின் நடை வேறுபாட்டு (metrical styles) மரபுகளையும் மதிக்கத் தவறி விட்டனர். செய்யுளை உரைநடையின் தன்மைக்குக் கீழே தள்ளினார். இச்சூழ்நிலையில் தான் உறைதிறனை மேல்வரிச் சட்டமாகக் கொண்ட சோமஸ்கியின் தொடரியல் கொள்கை யாப்பியல் ஆய்வில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

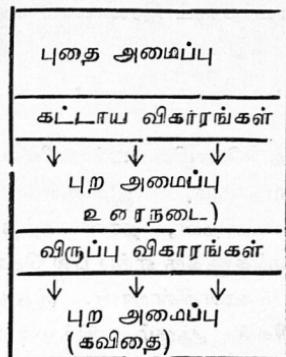
3.3. பீவர் (1968) உறைதிறன் அடிப்படையில் யாப்பியல் விதிகளை உருவாக்கினார். ஏனென்றால் ஓர் இலக்கணம் என்பது பல விதிகளின் தொகுப்பே ஆகும். பீர்விச் (1970) யாப்பு உறை

தீறன் (metrical competence) பற்றி ஒரு முழுவிளக்கம் தந்தார். மற்றும் சிலர் பாட்டினுள் உறைந்து கிடக்கும் யாப்பியல் அமைப்பு களைத் தருவிக்கும் விதிகளையும் விளக்க முன் வந்தனர். இவர்களின் ஆய்வு ஆங்கில யாப்பின் தலைமையானதாகக் கருதப்படும் இயாம்பிக்கு ஜஞ்சீரடியை (Iambic pentametre) அடிப்படையாகக் கொண்டது.

4 புதை அமைப்பும் புற அமைப்பும்

4. 1. சோமஸ் கியின் கொள்கையில் “புதை அமைப்பு” பற்றிய சிந்தனை மிகவும் முக்கியமானது. இது அமைப்பு மொழியியலில் விளக்கப்படாத ஒன்று. நாம் பேசுகின்ற எழுதுகின்ற தொடர்கள் புதை நிலையிலிருந்து பலவிதமான விகாரங்களுக்கு ஆட்பட்டு பொருஞ்சியடைய சூடு இலக்கணமுடைய தொடர்களாக வெளி வருகின்றன. மொழிக்குரிய இவ்விரண்டு அமைப்புக்களும் யாப்பிற்கு உண்டா என்பது பற்றியும், புதை அமைப்பை யாப்போடு எப்படித் தொடர்புடூத்துவது என்பது பற்றியும் மாற்றிலக்கண யாப்பியலார்களிடையே மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உள். இருப்பினும், அவற்றை இரண்டுபிரிவாகப் பிரித்து விளக்கலாம்.

4. 2. முதல் பிரிவினர் உரைநடை வாக்கியத்துக்கும் கவிதை வாக்கியத்துக்கும்/அடிக்கும் புதை அமைப்பு ஒன்று என்று கூறுவர். இவர்களின் கருத்துப்படி உரைநடையும் கவிதையும் புற அமைப்பு பிலே வேறுபடுகின்றன. அதாவது உரைநடையின் புற அமைப்பும் கவிதையின் புற அமைப்பும் வேறுபட்டவை. உரைநடை புற அமைப்பின் மேல் அமைக்கப்படுகின்றது. ‘செறிவான புற அமைப்பு’ (Compressed Surface Structure) என்று கவிதையின் புற அமைப்பைக் கூறுவர். எனவே, யாப்பு அமைப்பு என்பது மொழியமைப்பின் மேல் அமைக்கப்படுகின்ற மற்றொரு செய்தையான மிசையமைப்பு (Super Structure) என்றும், ஒட்டு நிலை அமைப்பு (Parasitic system) என்றும் மாற்றிலக்கண யாப்பியலார்கள் கூறுவர். இக் கருத்தினைக் கீழே வரையப்பட்டுள்ள படம் விளக்கும்.

புதை அமைப்பின் மேல் கட்டாய விகாரங்கள் (obligatory transformations) நிகழ்வதால் உரைநடையில் உள்ள புற அமைப்பு வெளிவருகின்றது. இப்புற அமைப்பின் மேல் விருப்பு விகாரங்களும் (optional transformation) யாப்பு விதிகளும் செயல் படுவதால் யாப்பு அமைப்பு என்னும் செய்யுளின் புற அமைப்பு உருவாகிறது. தொல்காப்பியர், காக்கை பாடினியார், அவிநந்யனார், அமிதசாகரர் பேரன்ற தமிழ் யாப்பிலக்கணிகள் இப்பிரிவினரைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கருதலாம்.

4. 3. இரண்டாவது பிரிவின் ‘புதை அமைப்பு’ என்பதை மொழியின் பொருளோடு தொடர்புடைய அமைப்போடு தொடர்பு படுத்தவில்லை. இவர்கள் மொழியின் புதை அமைப்பும் யாப்பின் புதை அமைப்பும் வேறு வேறு என்று கூறுகின்றனர். பாட்டின் அடித்தளமாக உள்ள அருவ அமைப்பை (abstractmetre) புதை அமைப்போடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றனர். இந்த அருவ அமைப்பே பொது வடிவமாகும் (Norm). அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப்படும் பிற்பு அமைப்புகளே (deviant structure) பாட்டின் புற அமைப்பாகும். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டினால் விளக்கலாம். நான் கு இயற்சீர்களினால் ஆவது ஆசிரியப் பொது வடிவம் என்று கூறினால், முன்று இயற்சீர்களும் ஒரு வெண்பாச் சீரும் கலந்து அமைந்து வருவது ஆசிரியப் பிற்பு வடிவம் என்று கூறலாம். தேமா போன்ற வாய்பாடு கொள்கைகளை விருத்தங்களுக்கும் சந்தப்பாக்கனுக்கும் கூறியவர்களும், வெண்பாக்களுக்கு அடித்தளமாகச்

சந்தக் குறிப்புகளைச் சொன்னவர்களும் இரண்டாம் வகையினராகக் கொள்ளலாம்.

5. ஆக்கம்

5.1. ஆக்கப்பண்பு மனித மொழியையும் விலங்கு மொழியையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும். இதனைக் கண்டறிந்து விளக்கியவர் சோமஸ்கியே, மனிதன், தான் கற்ற சில மொழி விதிகளைக் கொண்டு சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப பல தொடர்களையும், வாக்கியங்களையும் ஆக்கிக் கொள்கின்றான். இந்த அடிப்படை விதிகள் தான் ஆக்க விதிகள் ஆகும். இத்தன்மையே ஆக்க விதிகளைக் கண்டறிந்து விளக்குவது தான் இலக்கணியின் கடமையாகும்.

5.2. கவிஞர் பயிற்சியின் காரணமாக யாப்பியல் விதிகளை மனத்திற் கொண்டு கவிதைகளைப் படைக்கின்றான். யாப்பியல் விதிகளை விளக்கி அவைகள் எவ்வாறு பாஆக்கத்தில் செயல்படுகின்றன என்று விளக்க வேண்டியது அவசியம், கீழே பாட்டு ஆக்கத்திற்கான பொது விதிகள் தரப்படுகின்றன.

$$1. \text{ பா} \dots \rightarrow \begin{bmatrix} \text{அடி} & 1 \\ \text{அடி} & 1 \\ \text{அடி} & 1 \\ \text{அடி} & m \end{bmatrix} \quad m = \text{அடிவரையின்கூம்}$$

$$2. \text{ அடி} \dots \rightarrow \text{சீர்}_1 \dots \text{சீர்}_m \dots \quad m = \text{சீர்வரையறை}$$

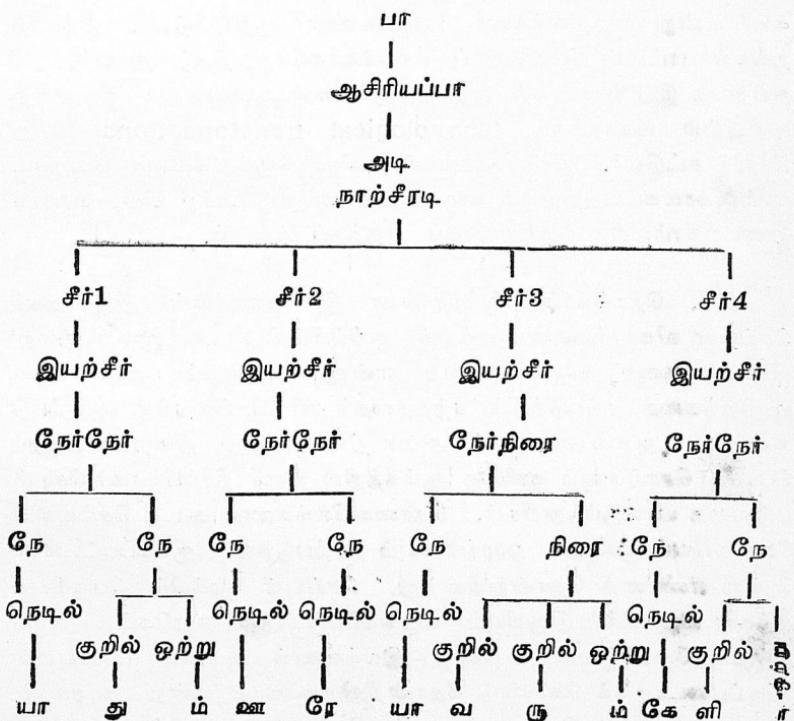
$$3. \text{ சீரி} \rightarrow \left[\begin{bmatrix} \begin{bmatrix} \begin{bmatrix} \{\text{அடி}\} & \{\text{அடி}\} & \{\text{அடி}\} \\ 2 & 1 & 1 \end{bmatrix} & \{\text{அடி}\} & \{\text{அடி}\} \\ 2 & 1 & 1 \end{bmatrix} & \{\text{அடி}\} & \{\text{அடி}\} \\ 2 & 1 & 1 \end{bmatrix} & \{\text{அடி}\} & \{\text{அடி}\} \\ 4 & 9 & 8 \end{bmatrix} \quad 4$$

$$4. \text{ அடி} \rightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{நெர்} \\ \text{நிறை} \end{array} \right\}$$

$$5. \text{ நெர்} \rightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{குறில்} + \text{ஒற்று} / \# \\ \text{நெடில்} (\text{ஒற்று}) \end{array} \right\}$$

6. நிரை → [குறில் { குறில் நெடில் } (ஒற்று)]

5. 3 இப்பொது விதிகளோடு ஒவ்வொரு பாவிற்கும் உரிய சிறப்பு விதிகள் செயல்படும்போது கவிதை பிறக்கின்றது. இச் சிறப்பு விதிகள் பாட்டுக்கு பாட்டு வேறுபடும். இவற்றை மரபாகக் கொள்ள வேண்டும். ‘யாதும் ணரே யாவரும் கேளின்’ என்னும் ஆசிரியப் பாட்டின் நாற்சீரடியை படத்தின் மூலம் விளக்கலாம்.

இதைப் போல இவ்வடியின் உரைநடைப் புற அமைப்புக்கும் இரண்டுக்கும் பொதுவான புதையமைப்புக்கும் யட விளக்கம் தரலாம்.

6. விகாரங்கள்

6.1. புதை அமைப்பிலுள்ள சொற்கள் விகாரங்கள் செயல்பட்ட மின் பு இலக்கணமுடைய அர்த்தமுள்ள தொடர்களாக / வாக்கியங்களாக புற அமைப்பிற்கு வருகின்றன. இத்தகைய விகாரங்கள் மாற்றிலக்கணத்தில் உயிரான பகுதியாகும். சாதாரண வழக்குத் தொடர்களைப் பெற விகாரங்கள் செயல்படுவதைப் போல செய்து எளிலும் அன்றாட வழக்கை யாப்பமைப்புக்குக் கொண்டு வர பல விகாரங்கள் செயல்படுகின்றன. இம்மாற்றங்கள் புலவர்கள் தமது விருப்பத்திற்கு ஏற்பக் கையாளுவதால் இவற்றை விருப்பு விகாரங்கள் என்று மாற்றிலக்கண யாப்பியலார் குறிப்பிடுவார். இம்மாற்றங்கள் பாட்டின் பொருளைப் பாதிக்காதவாறு நிகழ்வதாலும், ஒவ்வொரு நயத்தை இனிமையாகத் தருவதற்குக் கையாளுவதாலும் இவற்றை ஒலியியல் விகாரங்கள் (phonological transformations) என்று பீர்விச் கூட்டுவார். இவ்விகாரங்கள் கவிஞருக்குக் கவிஞர் வேறுபட ஸாம்; காலகட்டத்திற்குக் காலகட்டம் மாறுபடலாம்; சில மரபாக அமையலாம்; சில புதுமையாகப் புகுத்தப் படலாம்.

6.2. தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கணங்கள் அறுவகைச் செய்யுள் விகாரங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. முதற் குறை' இடைக் குறை, கடைக் குறை என்னும் மூன்றும் புலவர்களால் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திச் சந்தத்தைச் சரி செய்வதற்கு ஆளப்படுகின்றன. ஆளப்படைகளும் அசை நிலை, இசை நிறை என்னும் பெயரிய சொற்களும் கவிதை ஆக்கத்தில் இசை நிரப்பியாகச் செயல் படுவதையாவரும் அறிவார். தொகைபிலக்கணம் கூடச் செய்யுளில் செறிவையும் ஒலிநிய ஒழுங்கையும் ஏற்படுத்த ஆக்கப்பட்டதோ என்று எண்ணைத் தீடான்றுகின்றது. செய்யுள் வழக்கில் பெருகியும் மக்கள் வழக்கில் அருகியும் வழங்கப்படுகின்ற ஈறுகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச்சம் போன்ற இலக்கணக் கூறுகள் செய்யுளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோண்றியிருக்கலாம் என்று கூறலாம். இவ்வாறு தமிழ் இலக்கணிகளும் செய்யுள் வழக்கில் புலவர்கள் கையாண்ட உத்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

1. வலித்தல் விகாரம் : தண்டை

→ தட்டை

(எதுகைக்காக)

2. மெலித்தல் விகாரம் : அற்றியலுகரம் → குன்றியலுகரம்
(எதுகைக்காக)
3. விரித்தல் விகாரம் : தண்டுறைவன் → தண்ணம்
துறைவன் (ஒசைக்காக)
4. தொகுத்தல் விகாரம் : மழவடையோட்டிய → மழவரோட்ட-
டிய (ஒசைக்காக)
5. நீட்டல் விகாரம் : நிழல் → நீழல்
(ஒசைக்காக)
6. குறுக்கல் விகாரம் : ஆழந்துபடு → அழந்து படு
(ஒசைக்காக)
7. குறைத்தல்.
- அ. முதந்குறை : தரமரை → மரை
(ஒசைக்காக)
- ஆ. இடைக்குறை : ஒந்தி → ஒதி
(ஒசைக்காக)
- இ. கடைக்குறை நீலம் → நீல்
(ஒசைக்காக)
8. சேர்த்தல் : யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
னார் → ஊரே
(ஒசைக்காக)
9. இடப்பெயர்ச்சி : உவகை → உகவை
(எதுகைக்காக)
10. அளப்பை : வாள் → வாளன்
(ஒசைக்காக).

மேலே விளக்கப்பட்டுள்ள விகாரங்களும் மாற்றங்களும் தொடை அழகைக் கூட்டவும் ஒலிநய ஒழுங்கைக் காக்கவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

7. தேர்ந்தெடுப்புக் கட்டுப்பாட்டு விதிகள்

7. ஒரு தொடரில் ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர் ஒருவினையை ஏற்றுக் கருத்தைத் தருகின்றது. எனவே, சொற்களுக்கிடையே ஒரு

வகையான இயல்பான இலக்கண உறவும் கட்டுப்பாடும் உள்ளன. இவற்றைத் தேர்ந்தெடுப்புக் கட்டுப்பாட்டு விதிகள் (Selectional restriction rules) என்று மாற்றிலக்கண மொழியியலார்கள் கூறுவார்கள்.

7. 2. மொழியியலில் காணப்படுகின்ற விதிகளைப் போன்று யாப்பிலும் சில விதிகள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ‘தளை’ பற்றிய விதிகளைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ் யாப்பில் சீர்கள் இணையும் போது ஒரு வகையான கட்டுப்பாடு அல்லது பிணைப்பு ஏற்படுகின்றது. இத்தளைகள் சங்கிலி போல சீர்த் தொடர்ச்சி அமைவதற்குக் கையாளப்படுகின்றன. இத்தளைகள் பாவகையில் வெண்பாவிற்கும், கலிப்பாவிற்கும், பாவினத்தில் கட்டளைக் கலித் துறைக்கும் தேவையான ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றன. வெண்பாவில் விளக்சீர் முன் நேரசையும், மாச்சீர் முன் நிரையசையும், காய்ச்சீர் முன் நேரசையும் அமைய வேண்டும் என்பது யாப்பியல் விதி. ஆகவே, தளை விதிகளை யாப்புக்கான ‘தேர்ந்தெடுப்புக் கட்டுப்பாட்டு விதிகள்’ எனலாம்.

8. யாப்புமை

8. 1. தொடரியலில் இலக்கணமுடைமை (grammaticalness) அடிக்கடி பயன்படுத்தக் கூடிய சொல்லாகும். தொடர்கள் இலக்கணம் உடையவை. இலக்கணம் இல்லாதவை என்று வேறு படுத்திக் கூறுவர், இதன் அடிப்படையில் தான் ஏற்புடைமையை (acceptability) நிர்ணயம் செய்வார்.

8. 2. இலக்கணமுடைமையைப் போல மாற்றிலக்கண யாப்பியலார்கள் யாப்புமை (metricalness) பற்றிப் பேசுகின்றார்கள். வாலெல்லியோ என்பவர் இதனைப் பற்றிய விவாதத்தைத் துவக்கின்றார். பெள்ளி யாப்புமையை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் ஒரே பாவகையைச் சேர்ந்த இரண்டு பாக்களில் மிகுந்த யாப்புமை உடையது எது என்றும், அவ்வாறே ஒரே பாவில் உள்ள இரண்டு அடிகளின் யாப்பு ஒப்புத்திறன் (metrical relative strength) என்ன என்றும் கணக்கிடலாம். ஒரே அடிக்கு இருவகையான அலகிடு முறை வரும் பொழுது எதனை

எடுத்துக் கொள்வது என்பதற்கும் யாப்புமை வழிகாட்டுகிறது. இது அடிகளையும் பாக்களையும் ஒப்புத்திறன் அடிப்படையில் இனங்கண்டு கொள்ளவும் வகைப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது.

8. 3. யாப்பு ஒப்புத் திறனை நிர்ணயம் செய்வது எப்படி என்பதை ஓர் எடுத்துக்காட்டு மூலம் விளக்கலாம். வெண்பாவினை ஆக்கும் வெள்ளடியை எடுத்துக்கொள்வோம். நான்கு வெண்சீர்களால் ஆன வெள்ளடி ‘மிக அதிகமான ஒப்புத்திறனை’ உடையது என்றும், மூன்று வெண்சீர்களுடன் ஓர் இயற்சீரும் சேர்ந்த வெள்ளடி அதிக ஒப்புத்திறனை’ உடையது என்றும், இரண்டு வெண்சீர்களும் இரண்டு இயற்சீர்களும் சேர்ந்தமைந்த அடி ‘அளவு ஒப்புத்திறனை’ உடையது என்றும், ஒரு வெண்சீரும் மூன்று இயற்சீர்களும் ஆக்கிய அடி குறைந்த ஒப்புத்திறனை’ உடையது என்றும் நான்கு இயற்சீர்களால் ஆன வெள்ளடி ‘மிகக் குறைந்த ஒப்புத் திறனை உடையது என்றும் விளக்கலாம். வெண்பாவிற்குரிய வெண்பாவிச் சீர்களின் அதிக ஆட்சியை (predominance) வைத்தே வெள்ளடி களின் யாப்புத்திறன் கணிக்கப்படுகிறது. ஓர் அடியின் யாப்புத்திறன் மற்றொரு அடியின் டாப்புத்திறனைக் காட்டிலும் அதிகம் அல்லது குறைவு என்று மதிப்பிடுவதே, ஒப்புத்திறன் என்பதற்குத் தரப்படும் வரையறையாகும்.

9. சிறப்புப் பண்புக் கூறுகளும் அசைகளும்

9.1. ஆக்க ஒலியியலில் சிறப்புப் பண்புக் கூறுப் பகுப்பு (distinctive feature analysis) ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. கார்ல்மேக்கனும், ஃபிராங்கைடரும் இப்பகுப்பு முறையில் அசைபினை விளக்கியுள்ளனர். இவர்களது கருத்துப்படி, அசை என்பது நான்கு கூறுகளைக் (வன்மை, மென்மை, சொல், மூன்மை மற்றும் வழிமுன்மை) கொண்ட தொகுதியாகும். அவைகள் பாட்டடியில்தான் உணர முடியும் என்று விளக்கியுள்ளனர்.

9. 2. தமிழில் குறுமை, நெடுமை, விட்டிசை, ஒற்று ஆகிய நான்கும் நேர், நிரை அசைகளின் ஆக்கத்தில் முக்கியமான அம்சங்களாக கொள்ளத் தக்கவை. சிறப்புப் பண்புக் கூறு அடிப்படையிலும் தமிழின் யாப்பை ஆராய்வதற்கு இடமிருக்கிறது.

10. பொதுமைக் கூறுகள்

புதிய தொடரியல் கொள்கை, புதை நிலை அமைப்பும் விகாரங்களும் உலக மொழிகளில் பொதுமையாகக் காணப்படுபவை என்று வலியுறுத்தியது. கிரீன் பெர்க்ஸ் போன்றோர் ஒவி நிலை, சொல்நிலை, தொடர் நிலை ஆகியவற்றில் பொதுமைக் கூறுகளைக் (*Universals*) காண முயன்று வெற்றியும் பெற்று வருகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பண்பைக் குறிப்பிடலாம். அடியின் அடிப்படை அலகாம் அசைகள் எல்லா மொழி யாப்பிலும் ஈரெதிர்வெப் பண்பைக் (*binary opposition*) கொண்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் வலிசை மெலிசை என்றும், கிரேக்கத்தில் நெடிலசை, குறிலசை என்றும், சமஸ்கிருதத்தில் எகுகுரு என்றும், தமிழில் நேரசை, நிரையசை என்றும் அசைகள் இரண்டாகப் பகுக்கப்படுகின்றன. ஈரெதிர்வெப் பண்பைப் போல பல உலகப் பொதுவான கூறுகளை ஆராய்தல் வேண்டும்.

11. முடிவுரை

மாற்றிலக்கண நோக்கில் யாப்பினை ஆராய்ந்து முழுமையான நூல் வரவில்லை; பலகட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இந்நிலை மாற்றிலக்கணக் கொள்கை வளர்ச்சி நிலையில் உள்ளது என்பதைச் சூட்டுகிறது. இருப்பினும், மாற்றிலக்கண நோக்கில் யாப்பினை ஆராயப் பின்வாங்க வேண்டாம். இக்கண்ணேரட்டத்தில் தமிழ் யாப்பினை முழுமையாக ஆராய்தல் வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய அறிமுகக் கட்டுரையே இது.

மாநிலக்கல்விக் கருதுலம்
சென்னை-5

துவைநாற் பட்டியல்

Bowley, C. C., 1974, "Metrics and the Generative Approach"
Linguistics 121, pp. 5—19.

Beaver, J.C., 1975 *Generative Metrics Princeton Encyclopaedia of poetry and poetics*" ed Alex Preminger, The Macmillan Press Ltd., pp. 931-933.

- 1968 *A Grammer of prosody*, College English, 29 , pp. 310—21
- Bierwisch, M., 1970 "Poetics and Linguistics" *Linguistics and Literary Style*" ed. D.C. Freeman, Holt, Newyork, pp. 98—115.
- Chomsky, Noam, 1957 *Syntactic Structures* Mouton, the Hague.
- 1965 *Aspects of The Theory of Syntax* The M. I. T. Press, Mass", Cambridge,
- Fowler Rowena, 1976 "Metrics and the Transformational Generative Model", *Lingua* 38, pp. 21—36.
- Freeman, D.C., 1969 "Metrical Position Constituency and Generative metrics", *Language and Style* 2. pp. 195—206.
- Grinder. John T., and Suzette Haden Elgin, 1973 *Guide to Transformational Grammer*, Holt, Newyork.
- Halle, M. and S.J. Keyser, 1966 "Chaucer and the study of prosody". *College English*, 28, pp. 187-229.
- Kothandaraman, Pon., 1976 "Concept of Acai in Tamil prosody (A Transformational approach)" *Modern Studies in Tamil*," Tamil Nulagam, Madras, pp. 52—58.
- Levin, S. R., "A Revision of the Halle-Keyser metrical theory", *Language* 49, pp. 606—11.
- Magnuson, K and F Rydar, 1970. "The study of English prosody: An alternative proposal", *College English* 31,

Valesio, P., 1971, "On Poetics ann metrics" *Poetics* 2,
pp. 36—70.

சேதுபாண்டியன், து. 1975. யாப்பும் மாற்றிலக்கணமும், பரல்கள் 1
தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை. பக. 79-91

பிச்சை, அ. 1976 “பட்டினப்பாலையின் யாப்பு” பரல் 2, தமிழ்
ஆய்வாளர் மன்றம். மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், பக.77-87.

மொழி மாற்றம்

மொழி ஒரு கருவி; அந்தக் கருவி கொண்டு கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தி மக்கள் வாழ்தல் வேண்டும். மக்கள் வாழும் வகையில் கருத்துக்கள் புலனாயின் அது ஒன்றே அமையும். கருத்துக்கள் புலனாகுமாறு சொற்கள் பொருள்தரின் அமையும். சொல் எதனைக் குறித்திடும் என்ற அளவில் பொருளுணர்ச்சி மட்டும் இருந்தால் அமையும். தேய்வுப்பாத சொல் வெள்ளத்தில் புரணா அழியாத அழியிச் சிலைபோன்றதே. ஆனால் மொழியைப் போற்றும் மக்கள் சொற்களைச் சிற்பங்களாக வைத்துக் கொண்டு அழுக காக்க விரும்பவில்லை. மக்கள் மெந்தியைப்பற்றி விரும்புவதெல்லாம் வாழ்க்கைப்பாதையை செம்மைப்படுத்துவதற்கான சொற்கள் அந்த மொழியில் இருக்கவேண்டும் என்பதே; வாழ்க்கைப் பாதையைச் செம்மைப்படுத்த தேய்ந்து மழுங்கிய கல்லுருளைகள் வேண்டுமே அன்றி சிலைகள் வேண்டா என்பதே. ஆதவின் சிலைகளுக்கு உரிய கலைமண்டபம் வேறு; மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உதவும் மொழி வேறு. மக்கள் வாழ்க்கைக்குக் கருவியாக உள்ள மொழித் துறையில், பல்காலும் உருண்டு உருண்டு பலருடைய வாயிலும் பயிலும் சிறுசிறு சொற்களே தேவை.

டாக்டர் மு. வரதராஜன்,

மொழிநூல், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

மொழியில் 4.3 (1980).

தொல்காப்பிய சங்க இலக்கிய விளி — ஓர் ஒப்பீடு

ச. அழகேசன்

0. வேற்றுமையுள் எட்டாவதாகக் காணப்படுகின்ற விளி வேற்றுமை பற்றிய தொல்காப்பியக் கொள்கைகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் விளி வடிவங்களோடு ஒப்பீட்டு, அவற்றில் காணப்படும் வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு, தொல்காப்பியம் உணர்த்தாத சில நியதிகள் சங்க இலக்கிய விளி வடிவங்களில் காணப் படுதலையும் சுட்டிக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

10.0 விளி

தொல்காப்பியர் விளியென்று சொல்லப்படுவன தம்மையேற்கும் பெயரோடு விளங்கித் தோன்றும் இயல்பினையுடையன என்பர் [தொல் 118]. நன்னுாஸார் 'படர்க்கையோரைத் தன்முகமாக தான் அழைப்பது' [நன் 303] என வரையறுப்பர். அறிஞர்களும் 'the case of address or the case of calling [K. Balasubramaniam,

p5] என இதனை அழைப்பர். கல்லாடனார் விளித்தற் பொருண்மைக்கண் வரும் [கல் 115] என விளக்குவர்.

2.0.0. சங்க இலக்கியங்களில் இவ்விளி வடிவங்கள் ஏறத் தாழ் 1296 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூற்றீல் அதிகமாகவும், மற்ற இலக்கியங்களில் அதைவிட குறைந்தும், சிறு பாணாற்றுப்படை, திருமுருகாற்றுப்படை, மலைபுகடாம் போன்ற நூல்களில் மிகக் குறைவாகவும், பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை நூற்களில் இவ்வடிவமே இல்லாமலும் காணப்படுகின்றன.

3.0.0 உயர்திணைப் பெயர்களுள் விளி யேற்பவை

3.1.0. உயிரிருகள்

இ, உ, ஜி, ஒ என்னும் நான்கீற்றுப் பெயர்களே உயர் திணையின்கண் விளி யேற்கும் [தொல் 120].

3.1.1. இவ்வுயிர் ஈறுகள் விளி யேற்கும் போது இ>ஈ, ஜி>ஆ யாகவும் திரியும் [தொல் 121].

இ > ஈ:

தோழி [கலி 122-6].

ஒண்டொடை [கலி 61-20].

ஈ > ஆ:

அன்னாய் [நற் 55-9, ஐங் 21-4, அகம் 68-1]

அன்னாய் என்ற வடிவே சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் காணப்படுகிறது.

3.1.2. ஒ, உ இரண்டும் விளி யேற்கும் போது ஏரியாடு சிவஜும் [தொல் 122].

நிலவே [குறுந் 47-4]

வேந்தே [புறம் 18-12, 26-15; 35-12 மதுரை 130].

ஏறே [மதுரை 105].

3.1.3. அளப்பைப் பெயர்கள் விளியேற்கும் போது இ>ஈ மாற்றம் நிகழ்தலில்லை [தொல் 125].

தோழி இஇ [கலி 103].

மிக அருகியே சங்க இலக்கியத்தில் இவ்வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.

3.1.4. முறைப் பெயரிடத்து ஜகார ஈறு [ஐ>ஆய் திரிபு மட்டுமின்றி] ஆ எனத் திரிந்து வருதலுமுண்டு [தொல் 126].

அன்னா [குறுந் 161-4, 397-5].

3.105. அண்ணமைக் கண் நாண்கீறுகளும் இயல்பாய் விளியேற்கும் [தொல் 127]:

இ: எழிலி [நற் 139-3].

தோழி [நற் 4-7, 7-6, ஐங் 31-1].

விறலி [புறம் 64-2].

இத்தகைய வடிவங்கள் எட்டுத்தொகைப் பாடல்களில் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

ஐ: அண்ண [நற் 50-1, 350-1].

மடவை [நற் 162-8].

இகுளை [அகம் 29-14].

உ: குருகு [நற் 54-4].

மிக அருகியே இவ்வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உ சுற்று வடிவங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் யாங்வனுமே இயல்பாய் வருதலில்லை.

3.2:0. மெய்யீறுகள்

ஞ, ர, ல, ள புள்ளி யிறுதி ஈறுகளே மெய்களுள் விளியேற்கும் [தொல் 128]. மற்றைய ஈறுகள் விளிகொள்ளா (தொல் 129).

3.2.1. இவைகளுள் அன் ஈறு விளியேற்கும் போது ஆ ஆகத் திரியும்.[தொல் 130].

பாணா [பரி 18-21].

சேகா [கலி 96-22].

3.2.2. அன் > அ வாக விளியேற்கும் போது திரியும் [தொல் 181].

நாட [புறம் 8-16; கலி 8-23].

வெற்ப [கலி 44-7; 45-7].

மன்ன [பரி 8-85].

3.2.3. ஆன் இயற்கையாகவும் வரும் [தொல் 132].

பெருமான் [கலி 82-13].

வான் [குறுந் 276-4].

3.2.4. தொழிலினான் ஒரு பொருளையறியச் சொல்லும் ஆனீற்றுப் பெயர் விளியேற்குமிடத்து ஆய் எனத் திரியும் [தொல் 133].

இறப்பாய் [கலி 51-6].

வேட்டாய் [கலி 8-5].

3.2.5. ஆனீற்றுப் பண்புகளான் பெயரும் ஆய் எனத் திரியும் [தொல் 134].

நல்லாய் [கலி 81-30].

நெடியாய் [பரி 19-84; 19-28].

3.2.6. ஆன் அளவிப்படக்கண் இயல்பாய் விளியேற்கும் [தொல் 135].

மகாஅன் [பரி 8-57]

3.2.7. முறைப் பெயர் ஏகாம் பெற்று விளியேற்கும் [தொல் 136].

மகனே [புறம் 366-6].

3.2.8. தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்ற [தொல் 137] தான், யான், அவன், இவன், உவன், யாவன் என்னும் பெயர்கள் சங்க இலக்கியத் திலும் விளி கொள்ள வில்லை.

3.2.9 அர், ஆர் ஈறுகள் ஈராய் விளியேற்கும் [தொல் 138] தபுத்தீர் [புறம் 294-6].

மாந்தீர் [பரி 15-29].

3.2.10. தொழிற் பெயர்கள் ஈரோடு சிவணியும், ஈர்டீ பெற்றும் வரும் [தொல் 139].

பணர்ந்தீர் [நற் 224-4].

சாண்றீரே [புறம் 301-1].

குடியீரே [கவி 39-11].

3.2.11. பண்புகொள் பெயரும் ஈரோடு சிவணியும், ஈர்டீ பெற்றும் வரும் [தொல் 140].

இளையீர் [குறுஞ் 233].

மடவீர் [அகம் 48-18].

நல்லீரே [அகம் 110-10].

3.2.12. அளபெடைப் பெயர்கள் இயல்பாய் விளியேற்கும் [தொல் 141].

சிறா அ:அர் [புறம் 291-1].

மகாஅ:அர் புறம் 291-1].

3.2.13. நீயிர், யாவர் போன்ற பெயர்களும் தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி [தொல் 142] சங்க இலக்கியத் திலும் விளியேற்க வில்லை.

3.2.14. விளியேற்கும் போது ஸ், ஸ் இவற் றின் ஈற்றயல் நீண்டு விளியேற்கும் [தொல் 144].

செம்மால் [கவி 88-20; புறம் 266-6].

நையால் [கவி 37-16; 65-13].

மாக்காள் [கவி 145-12].

3.2.15. அயல் நெடியதாயின் இயல்பாய் வினியேற்கும் [தொல் 145].

நோன்றாள் [புறம் 213].

நெடுவேள் [பரி 3-37; 5-13]

3.2.16. வினையின் கண்ணும் பண்பின்கண்ணும் வரும் ஆள் ஈற்றுப் பெயர் ஆயாகத் திரியும் [தொல் 146].

குழாய் [கலி 11-7; 57-15].

மேனியாய் [கலி 117-2].

பல்லாய் [கலி 15-5].

3.2.17. எகார வீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று வினி யேற்கும் [தொல் 147]

மகளோ (ஜங் 361-3; 430-3).

இவ்வடிவங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் அருகியே காணப்படுகின்றன.

3.2.18 எகார ஈற்று சுட்டுப் பெயரும் யாவள் என்னும் வினாப் பெயரும் தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி [தொல் 148] சங்க இலக்கியத்திலும் வினியேற்று வருதலில்லை.

3.2.19 அளவெடையின்கண் இயல்பாய் வினியேற்கும், [தொல் 149)

மாஅல் [பரி 3-60 3-8]

4.0.0 விரவுப்பெயர்கள்

உயர்தினைக்கண் வருகின்ற இ, உ, ஐ, ஒ, ன, டி ல, எ என்ற எட்டு ஈறுகளே விரவுப்பெயர்களாய் நின்று வினியேற்கும் [தொல். 150] ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் இவ்விரவுப் பெயர் வடிவங்கள் காணப்படுதலில்லை.

5.0.0. அஃறினைப்பெயக்கள்

அஃறினைப் பெயர்கள் விளியேற்கும் போது ஏகாரம் பெற்று வரும் [தொல் 151].

கடலே [கவி 144-55]

ஞாயிரே [கவி 142-37; 143-22; 145-29]

நிலவே [தறுந் 47-4]

6.0.0. சேய்மைக்கண் உயர்தினைக் கண்ணும். அஃறினைக் கண்ணும் பெயர்கள் விளியேற்கும் போது தத்தம் மாத்திரையின் நின்று மிகுந்து ஒலிக்கும் இயல்பினை யுடையது [தொல் 152].

வயங்கிழாஅய் [கவி 11-5]

கனங்கிழாஅய் [கவி 11-7]

7.0.0. அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டத்தையும் விளியாகத் தெளிவோர் கொள்ளுவர் [தொல் 153].

அம்மா [கவி 147-14]

8.0.0. த, ந, ங, எ முதலாயினவற்றை முதலாக வுடையனவும், ன, ர, ள என்ற புள்ளி எழுத்துக்களை ஈற்றாகவும் உடைய கிழமைப் பொருளைக் குறித்து வரும் பெயர்கள் விளி கொள்வது இல்லை [தொல் 154]. சங்க இலக்கியத்திலும் இக்கொள்கை பயின்று வருகிறது.

9.0.0. தொல்காப்பியர் சுட்டாதன சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருதல்

9.1.0. ஈறுகள்

தொல்காப்பியர் சுட்டாத அ, இர், இல் முதலியன சங்க இலக்கியத்தில் ஈறாக பயின்று வருகின்றன.

9.1.1. அ

தொல்காப்பியர் ‘அ’ வை விளியீறாக கொள்ளவில்லை யெனினும் சேனாவறையர் ஏனையுயிர்கள் தம்மியல்பிற் கொள்ளா

வாயினும் சொல்லுவான் குறிப்புவகையால் கொள்ளும் [சேனா. 124] எனக்கூறி அகர ஈறு விளி கொள்ளுதலை மக > மகவே என்ற எடுத்துக்காட்டு மூலம் தருவார். சங்க இலக்கியத்திலும் ‘அ’கரம் ஈராக வந்த நிலை காணப்படுகிறது.

பெரும [நற் 325-9; 360-5; புறம் 6-19; 6-29; 22-36]. இல [நற் 50-8, 395-1].

9.1.2. இர்

தொல்காப்பியர் ‘இர்’ ஜ ஈராகச் சுட்டாத போதிலும் சங்க இலக்கியத்தில் ‘இர்’ விளி ஈராகப் பயின்று வருகிறது.

மகளிர் [நற் 200-10].

மட்டுமன்றி அர் > இர் திரிபும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.

வேந்திர் [புறம் 367-14].

மேலும் ‘இர்’ ஏகாரம் பெற்றும் விளியேற்றல் உண்டு.

மலைமாந் தளிரே [கலி 142-47].

9.1.3. இல்

தொல்காப்பியர் சுட்டாத ‘இல்’லும் விளியீராகக் கொள்ள சங்க இலக்கியம் வழிகோலுகிறது.

குரிசில் [புறம் 14க10].

குருசில் [ஜங் 306-1].

ஆனால் இவ்வடிவங்கள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.

9.2.0. இயல்பாய் விளியேற்றல்

தொல்காப்பியர் இயல்பாய் விளியேற்பதர்கக் குறிப்பிடாத அன், அர், ஸ் ஈறுகள் இயல்பாய் விளியேற்றலையும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத அஃறிணைப் பெயர்கள் ஏகாரம் பெறாது வருதலையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

அன்

நாடன் [நற் 896-7]

னாரன் [ஜங் 54-4]

முதியன் [புறம் 389-12]

அர்

அந்தணாளர் [புறம் 389-12]

ஆனால் இவ்வடிவம் மிக அரிதாகவே காணப்படுகிறது.

எ, எ

ல், வ் இரண்டு ஈறுகளுமே சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியர் சுட்டாத போதிலும் இயல்பாகவே ஈறாக வருகின்றன. அறிஞர்கள் ல் ஈறாக வருவதைச் சுட்டுகின்றனர். [Dr. Natarajan, p. 105].

தோன்றல் [புறம் 42-12; 121-4; 159-28].

அண்ணல் [பரி 3-36; புறம் 42-1; 174-23].

செம்மல் [புறம் 20-13].

மகள் [நற் 75-4; 76-5; 147-1].

ஏகாரம் பெறாது அஃறினைப் பெயர்கள் வரல்

நெஞ்சம் [புறம் 207-1; நற் 126-12; 140-11; 204-12].

மழு [நற் 248-9].

9.3.0 திரிபுகள்

தொல்காப்பியர் சுட்டாத ஆன் > ஒன்; ஆன் > ஆய் > ஒய்; ஆன் > ஆப் > ஒய் + ஏ; ஆய் > ஆப் > ஒய் + ஏ; ஆர் > ஆய் > ஒய்; ஆள் > ஆய் > ஒய் + ஏ திரிபுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

ஆன் > எ

கிழவோன் [புறம் 400-32].

இவ்வடிவங்கள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.

ஆன் > ஆய் > ஒய்

இத்திரிபினை அறிஞர்கள் சுட்டுகின்றனர் [Dr. Natarajan p 103].

வென்றோய் [புறம் 66-5].

பெயரோய் [பரி 4-69].

மரபினோய் [பரி 2-23].

அணையோய் [பரி 1-31].

இவ்வடிவங்கள் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன.

ஆன் > ஆய் > ஓய் + ஏ

இத்திரிபுகளும் சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியர் சுட்டாத போதிலும் காணப்படுகின்றன.

அமர்ந்தோயே [பரி 14-20; 14-24],

வாயிலோயே [புறம் 206-1].

ஆன் > ஆய் > ஓய்

இத்திரிபுகளும் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன.

மொழியோய் [கலி 150-22]

தொடியோய் [நற் 173-10].

ஆன் > ஆய் > ஓய் + ஏ

இவ்வினி வடிவமும் சங்க இலக்கியத்தின்கண் காணப்படுகின்றது.

மாயோயே [அகம் 42-4]

அமர்ந்தோயே [பரி 14-28].

காதலோயே [ஜங் 148-3].

9.40. பொருளற்ற வடிவங்கள் வினியாக வரல்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத ஏராளமான பொருளற்ற வடிவங்களும் சங்க இலக்கியத்தில் வினியாகப் பயின்று வருதலைக் காணலாம்.

ஏன் [கலி 61-21; 62-1; 64-8; 89-7; 94-37].

இல் [அகம் 12-13].

ஏ [அகம் 87-12; 93-16; 121-1].

எலாஅ [பரி 8-56].

எல்ல [அகம் 114-1; 211-1].

ஓஒ [கவி 94-35].

எல்லா [நற் 270-6].

10.0.0. எனவே தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்ற விளிக் கொள்கை கள் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருத்தோடு, தொல்காப்பியர் சுட்டாத சில ஷிரி வடிவங்களும் சங்க இலக்கியத்தில் வழங்குதலால் அவற்றையும் விளிக் கொள்கைகளோடு இணைத்து நோக்க சங்க இலக்கியம் வழிவகை செய்கிறது.

தமிழ்த்துறை.

கேரளப் பல்கலைக்கழகம்.

Abbreviation:

அகம் — அகநர்னாரு.

புறம் — புறநானாரு.

குறுந் — குறுந்தொகை.

ஜங் — ஜங்குறு நாறு.

பதிற் — பதிற்றுப் பத்து.

பரி — பரி பாடல்.

கவி — கவித்தொகை.

நற் — நற்றிணை.

மதுரை — மதுரைக் காஞ்சி.

குறிஞ் — குறிஞ்சிப் பாட்டு.

தொல் — தொல்காப்பிய சேனாவரையர்.

நன் — நன்னூல்.

Bibliography

கல்லாடனார், 1964. ‘தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரம்’, கழகம்.

சாமிநாததயர் உ.வே. 1961. ‘புறநானாரு’ உ. வே சாமிநாததயர் நால் நிலையம். சென்னை.

- சிவநூனமுனிவர், 1966 'நன்னூல் விருத்தியிழை' கழகம்.
- சேனாவரையர், 1962 'தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்' கழகம்.
- சோமசுந்தரனார், 1966 'ஜங்குறுநாறு' கழகம்
- சோமசுந்தரனார், 1961 'குறுந்தொகை' கழகம்
- சோமசுந்தரனார், 1975 'பரிபாடல்' கழகம்
- நச்சினார்க்கினியர், 1958 'கலித்தொகை' கழகம்
- நச்சினார்க்கினியர், 1956 'பத்துப்பாட்டு' உ. வே. சா. பதிப்பு,
- Natarajan. T. 1977 'The Language of Sangam Literature and
Tolkappiyam' (Ph.D Thesis), Madurai University,
- நாராயணசாமி ஜயர், 1956 'நற்றினை நானாறு' கழகம்
- Balasubramaniam K. 1979 'The treatment of vocative case
in Tamil Traditional grammars' Unpublished thesis
for Diploma in Linguistics, Annamalai University.
- வேங்கடசாமி நாட்டார், ந. மு. 1968 'அகானானாறு களிற்றியாக்கள்
நிழை' கழகம்.

பழந்தமிழில் எதிர்மறை எச்சங்கள்

ச. சுபாஷ்சந்திரபோஸ்

முன்னுரை: பழந்தமிழில் காணப்படும் செய்யாத, செய்யாது, செய்யா, செய்யாமல் என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை எதிர்மறை எச்சங்களையும், அல் இல் என்னும் எதிர்மறை வினையடிகள் வழியாகத் தோன்றியள்ள குறிப்பு எதிர்மறை எச்சங்களையும் வரலாற்று நோக்கில் ஆய்ந்து அவற்றின் மூலவடிவங்கள், மாற்றங்கள் போன்றவற்றை விளக்கும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

செய்யாத, செய்யாது, செய்யா, எச்சங்கள்:— பழந்தமிழில் ‘செய்யாத’ என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை எச்சம் எதிர்மறைப் பெயரிச்சமாகவும், ‘செய்யாது’ என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை எச்சம் எதிர்மறை வினையச்சமாகவும், ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை எச்சம் இருவகை எச்சங்களாகவும் செயல் படுவதைக் கீழ்க் கொடுக்கப்படும் சான்றுகள் வாயிலாக அறியலாம்.

'செய்யாத' எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள்

அறியாத	(பரி. 19.2)
உண்ணா	(சிலப். 12.21.4)
செய்யாத	(கலி. 81.27)
கெடாத	(புறம். 27.19)

'செய்யா' எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள்

அறியா	(தொ. சொ. 31.2)
உண்ணா	(சிலப். 27.88)
செய்யா	(கலி. 31.19)
கெடாஅ	(அகம் 220.3)

'செய்யாது' எதிர்மறை வினாசெய்ச்சங்கள்

அறியாது	(மது. 289)
திரியாது	(தொ. ஏ. 419.1)
காணாது	(குறுந். 151.2)
வாராது	(தி. மா. 37.3)

'செய்யா' எதிர்மறை வினாசெய்ச்சங்கள்

அறியா	(நற். 13.8)
திரியா	(தொ. ஏ. 84.2)
காணா	(குறுந். 23.14)
வாரா	(மணி 2.4)

பழந்தமிழில் காணப்படும் 'செய்யாத, செய்யாது, செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்மறை எச்சங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் அவற்றைப் பலவாறாகப் பகுத்துப்பல கருத்துக்களை வெளியிட்டு உள்ளனர். கால்குவெல். (1856.474) 'செய்யாது' என்னும் எதிர்மறை வினாசெய்ச்சத்தில் காணப்படும் -'து' வை ஒர் ஆக்க விகுதியாகக் கருதுகின்றார். பி. எஸ். சுப்ரமணிய சாஸ்திரி (1934; 174-175), -'து' வை ஒன்றன்பால் விகுதியாகக் கொள்கின்றார். வி. ஐ. சுப்ரமணியம் (1959; 34-35) -'து'- ஐ எதிர்மறை உருபன் -'ஆ'- வுடன் சேர்த்து -'ஆது'- என எதிர்மறையாகக் கொள்கின்றார். மு. வரதராசன் (1965:2), பி. எஸ். சுப்ரமணியம் (1971:390-391)

போன்றோர் - 'த்-ஜ் ஓர் இறந்தகால உருபன் என எண்ணு கின்றனர்.

'செய்யாது' வகை எதிர்மறை வினையெச்சத்தில் காணப்படும் 'த்- ஜ் ஆக்க விகுதியாகவோ அல்லது ஒன்றன்பால் விகுதி யாகவோ கூறுவது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. மேலும் 'செய்யாது, செய்யாது' வகை எச்சங்களில் காணப்படும் - 'த்' - ஜ் இறந்த கால உருபனாகக் கொள்ள நேர்வதாயின் மேலும் ஒரு சிக்கல் ஈழுகின்றது. எண்ணையி (ஐங். 466:3), அறிந்த (மலை 536) போன்ற இறந்தகால உடன்பாட்டுப் பெயரெச்சங்களுக்கு முறையே *எண்ணாயிய, *அறியாந்த போன்ற இறந்தகால எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களே நமக்குக் கிடைக்க வேண்டும், ஆனால் நமக்குக் கிடைப்பதோ எண்ணாத (திரு. 568.1) அறியாத (பரி. 19.2) போன்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களாகும். இதுபோன்றே பாடி (புறம். 47.3), அறிந்து (சிறு. 37) போன்ற இறந்தகால உடன்பாட்டு வினை எச்சங்களுக்கு முறையே *பாடாயி, *அறியாந்து என்ற வடிவங்களுக்குப் பதில்பாடாது (புறம் 76.16) அறியாது (மது. 239) போன்ற எதிர்மறை வினையெச்சங்களோ காணப்படுகின்றன.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள சான்றுகளைக் கொண்டு நோக்கும் போது எதிர்மறை உருபன் - 'ஆ' - வை அடுத்து வரும் - 'த்' - இறந்தகால உருபன் அல்ல என்பது புலனாகின்றது. ஆனால் - 'த்' - ஜ் இறப்பல்லாக் காலம் எனக் கொள்வது பொருந்தும் வகையில் உள்ளது. மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களுக்கும் வினையெச்சங்களுக்கும் இணையான உடன்பாட்டு இறப்பல்லாக் காலப் பகுதிகள் (Affirmative non — past stems) முறையே, எண்ணுத் —, பாடுத் —, அறித் —, போன்றவை பழந்தமிழில் வினை முற்றுக்களில் அமைந்து வருவதும் இவண் குறிப் பிடத்தக்கதாகும்.

இறப்பல்லாக் காலம்

எண்ணுத் —

எண்ணுதி

எண்ணுதிர்

'நினைப்பாயி'

'நினைப்பீர்'

(குறுந். 63 : 2

(அகம். 5 .16

பாடுத் —

பாடுதும்

‘பாடுவோம்’

(புறம். 382 : 7)

அறித் —

அறிதி

‘அறிவாப்’

(புறம். 36 : 2)

அறிதிர்

‘அறிவீர்’

(கலி. 19 : 9)

அறிதும்

‘அறிவோம்’

(குறுந். 40 : 3)

மேலே குறிப்பிட்ட எண்ணுத் - பாடுத் - அறித் - போன்ற இறப்பஸ்லாக்கால பகுதிகளில் வினையடிக்கும் இறப்பஸ்லாக்கால உருபன் - ‘த்’ - க்கும் இடையில் எதிர்மறை உருபன் - ‘ஆ’ - அமைந்தே நமக்கு எதிர்மறைப் பகுதி கிடைக்கின்றது.

எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள்

எண்ணாத

(திரு. 568 : 1)

அறியாத

(பரி. 19 : 2)

எதிர்மறை விளையெச்சங்கள்

எண்ணாது

(புறம். 222 : 5)

பாடாது

(புறம். 72 : 16)

அறியாது

(மது. 239)

மலையாள மொழியில் எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களில் - த்த் - இறப்பஸ்லாக் காலம் காட்டுவதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

காண் — ஆ - த்த் - அ

வா — ஆ - த்த் - அ

காஸ்டுவெல் (1856 : 470), எல். வி. இராமஸ்வாமி அய்யர் (1936 : 98) போன்றோர் எதிர்மறை முந்திலைக் காலம் (aorist tense) உணர்த்தும் என்றும் ச. அகத்தியவிங்கம் (1979 : 65) முக்காலம் அல்லது இறப்பஸ்லாக் காலம் உணர்த்தும் என்றும் கருதுகின்றனர். எதிர்மறை எச்சங்களில் வெளிப்படையாகவே இறப்பஸ்லாக் காலம் காட்டும் உருபன் - ‘த்’ - இருப்பதால் மூலத்ராவிட (proto — Dravidian) மொழியில் எதிர்மறை எச்சங்கள் இறப்பஸ்

லாக் காலம் உணர்த்தி இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. முந்நிலைக்காலம் காட்டும் இயல்பைப் பெற்றது பிறகால வளர்ச்சியே என்று கொள்ளலாம். இறந்தகாலப் பகுதி (past stem) வினையெச்சமாகச் செயல் படுவது போன்று இங்கு எதிர்மறை இறப்பலாக்காலப் பகுதி (negative non — past stem) ‘செய்யாத்’ அமைப்பே எதிர்மறை வினைபெச்சமாகச் செயல்பாடு வதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு எச்சங்கள் எதிர்மறைப் பெயர்ச்சங்களாகவும், வினையெச்சங்களாகவும் பழந்தமிழில் பயின்று வருவது முன்னரே குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. ‘செய்யா’ என்பது எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகப் பயன்படும்போது அதற்கு மூல வடிவம் (proto form) செய்யாத (< *கெய்யாத DED. 1628) என்பதையே கொள்ள வேண்டும். பழந்தமிழில் ‘செய்யாத’ வை விட ‘செய்யா’ எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களே அதிகமாகப் பயின்று வந்தாலும் ‘செய்யாத’ அமைப்பே மூல வடிவமாகும். இது போன்றே ‘செய்யா’ என்பது எதிர்மறை வினையெச்சமாகச் செயல்படும்போது அதற்கு மூல வடிவம் செய்யாத (< *கெய்யாது, DED. 1628) என்பதையே கொள்ளவேண்டும். பழந்தமிழில் இவை இரண்டும் சமஅளவிலேயே காணப்படுகின்றது. ‘செய்யாத’ என்பதிலிருந்து ‘செய்யா’ என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தையும், ‘செய்யாது’ என்பதிலிருந்து ‘செய்யா’ என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தையும் பெற்றால், பெயரெச்சத்தில் . - ‘த - அ’ வும் வினையெச்சத்தில் ‘-த-உ’¹வும்முழுமையாக இழக்காவிட்டாலும் இழந்து காணப்படும் எச்சங்களுக்கு காரணம் கூறவேண்டும். மூலதிராவிட மொழியில் இறப்பலாக்காலம் உணர்த்திய எதிர்மறை எச்சங்கள் முக்காலம் உணர்த்தும் (கால்டுவெல், 1856470) அல்லது காலமற்ற (tenseless) நிலையில் இருக்கும் (M. Israel 1973.230) என்ற நிலை உருவான போது பெயரெச்சத்தில் ‘-த-அ’வும், வினையெச்சத்தில் ‘-த-உ’¹வும் இழந்து இருக்கலாம். அல்லது பாடல்களின் ஒசையைச் செம்மை செய்வதற்காகவும் இழந்து இருக்கலாம். மலும் இச் ‘செய்யா’ வாய்பாட்டு வடிவங்கள் மக்கள் வழக்கில் காணப்படாததும் குறிப்

1 இறுதியில் காணப்படும் -உ ஓர் ஒலித்துணை உயிரே (euphopic vowel) அன்றி அதற்கென்று ஒரு சிறப்பும் கிடையாது.

பிடத்தக்கது. அறிஞர்கள் ‘செய்யா’ என்பதிலிருந்து ‘செய்யாது’ எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தையும் (மு. வரதராசன், 1965,1-3) ‘செய்யா’ என்பதிலிருந்து ‘செய்யாது’ எதிர்மறை வினையெச்சத்தையும் (பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, 1934. 174. 175) பெறுவது அவ்வளவு பொருந்துவதாக இல்லை. மொழியில் கால வளர்ச்சியில் பெரும்பாலும் இருக்கும் உருபங்கள் இழக்கப்படுமே தவிர புதிதாக ஒட்டுதல் பெரும்பாலும் நடைபெறுவதில்லை. நச்சினார்க்கினியர் (தொ. எ. 222) ‘செய்யா’ என்ற எச்சத்தை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகவும், வினையெச்சமாகவும் கொள்வதிலிருந்தும் சங்கர நமச்சிவாயர் (நன், 354) ‘ஓடாக் குதிரை ஆனாவறிவு என்றால் தொடக்கத்தன, ஓடாத, ஆனாத என்பனவற்றைக் குறைத்து வழங்கின.....’ என்று கூறுவதிலிருந்தும் *செய்யாது, *செய்யாது’ ஆகிய எச்சங்களே மூலவடிங்கள் ‘செய்யா’ என்பது பிற காலத்தில் செதால்காப்பியர் காலத்திற்குமுன் *செய்யாது, செய்யாது’ என்னும் எச்சங்களிலிருந்து தோன்றிய ஒன்று என்பதும் தெளிவாகப் புலனாகின்றது.

செய்யாமல் எதிர்மறை வினையெச்சங்கள்

அறியாமல் (மணி, 26.21)

காணாமல் (கலி. 39.41)

நாணாமல் (பரி. 20.74)

வாராமல் (கலி. 7719)

இவ்வகையான எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் ‘செய்யா’ என்னும் எதிர்மறைப் பகுதியுடன் -மல் என்ற விகுதி இணைந்தே காணப்படுகின்றன. இவ்விகுதியை பி. எஸ். சுப்ரமணியம் (1971.391) மூலதிராவிட மொழிக்கு மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படும் மல் (DED. 3883) என்னும் எதிர்மறை வினையடியுடன் தொடர்பு படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. பழந்தமிழில் மட்டும் இச் ‘செய்யாமல்’ வாய்பாட்டு வினையெச்சம் காணப்படுவதால் மூலதிராவிட மொழிக்கு இவ்வமைப்பை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முடியாது.

ஆல், இல் எதிர்மறை அடிகளில் பிறக்கும் எச்சங்கள்

பழந்தமிழில் இவ் ‘ஆல், இல்’ என்னும் எதிர்மறை வினை அடிகளின் வாயிலாக கீழ்க் காணும் குறிப்பு எதிர்மறைப் பெயர்

எச்சங்கள், குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் காணப் படுகின்றன.

அல்-

பெயரெச்சங்கள்

அல்லாத	(கலி. 20.21)
அல்லா	(நற் 46.10)

வினையெச்சங்கள்

அன்று	(புறம். 124.1)
அல்லாது	(அகம். 198.2)
அன்றி	(புறம். 195.8)

இல்:-

பெயரெச்சங்கள்

இல்லாத	(கலி. 84.8)
இல்லா	(ஜங். 179.4)

வினையெச்சங்கள்

இன்று	(குறுந். 134.2)
இல்லாது	(புறம். 216.2)
இன்றி	(பு. 121).

அல் = இல் = என்னும் எதிர்மறை வினையடிகளைக் கொண்டு தோன்றியுள்ள குறிப்பு எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களும் வினை எச்சங்களும் பெரும்பாலும் தெரிநிலைப் பெயரெச்சங்கள், வினை எச்சங்களின் ஒப்புமை (analogy) ஆக்கத்தால் தோன்றியவை போலவே காணப்படுகின்றன.

அல்லாத, இல்லாத குறிப்பு எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள்

அல்லாத, இல்லாத என்ற குறிப்பு எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களை அல்ல-ஆ-த்-அ, இல்ல-ஆ-த்-அ எனப் பாரு பாடு செய்யும் பேரது செய்யாது என்னும் தெரிநிலை எதிர்மறைப் பெயரெச்ச அமைப்பையே கொண்டுள்ளன. அள்வாறு கொண்டால்

முறையே எதிர் மறை வினையடிகள் (அல்-, இல்-) எதிர்மறை உருபன் (-ஆ-), இறப்பல்லாக் கால உருபன் (-ஶ-), பெயரெச்ச விகுதி (-அ) என்றே கொள்ளவேண்டும். தொல்காப்பியரின் (தொ. சொ. 202, 203 கருத்துப்படி குறிப்பு வினையில் காலம் குறிப்பாகத் தோன்றவேண்டும். ஆனால் மேலே காட்டிய சான்றுகளில் ‘த்’ என்னும் இறப்பல்லாக் கால உருபன் வெளிப் படையாகவே காணப் படுகின்றது. மு. வரதராசன் (1965:4) அல்லாத, இல்லாத ஆகிய குறிப்பு எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் ‘செய்யா’ என்னும் தெரிநிலை எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தின் ஒப்புமை யாக்கத்தால் தோன்றியது என்று கூறுவது மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. அவ்வாறு கொண்டால்தான் அல்லாத, இல்லாத எச்சங்களில் காணப் படும் -ஆ-, -த்- வக்கு விளக்கம் கொடுக்க முடியும். ஒப்புமையாக்கத்தால் தோன்றியதால்தான் பகுதியே எதிர் மறையாக இருக்கம் போது மேலும் ஓர் எதிர்மறை உருபன் -‘ஆ-’, காணப் படுகிறது. கால உருபன் வெளிப்படையாக இருக்கக் கூடாத இக் குறிப்பு எதிர் மறை எச்சங்களில் கால உருபன் காணப்படுவதும் ஒப்புமையாக்கத்தால் எனக் கூறுவது மிகக்காது. *அல்லாத (DED 198), இல்லாத (<* சில்லாத, DED. 2106) ஒப்புமையாக்கத்தால் மூலத்திராவிட மொழியிலேயே தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்று கொள்வதிலும் தவறில்லை.

அல்லா இல்லா குறிப்பு எதிர் மறைப் பெயரெச்சங்கள்

‘செய்யா’ என்னும் எதிர் மறைப் பெயரெச்சம் ‘செய்யாத’ என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்திலிருந்து தோன்றியது போல ‘அல்லா’ ‘இல்லா’ என்னும் எச்சங்களும் *அல்லாத, ‘இல்லாத’ என்னும் குறிப்பு எதிர் மறைப் பெயரெச்சங்களிலிருந்தே தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம்.

அன்று, இன்று குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள்

அன்று, இன்று (<* சின்று, DED, 2106) என்னும் குறிப்பு எதிர்மறை வினைபெச்சங்களை முறையே அல் -த் - உ எனப் பாருபாடு செய்தால் -‘த்’ - ஜீ எவ்வாறு கொள்வது என்னும் வினா எழுகின்றது. மூலத்திராவிட மொழியிலேயே, இவ்விரண்டு எச்சங்

கனும் ‘செய்து’ வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தில் ஒப்புமையாக்கத்தால் தோன்றியவையாகவே கொள்ள வேண்டும். மூல அமைப்பில் - தான் இறந்தகால உருபனாக இருப்பினும் இவ்விரு குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்களிலும் காலம் காட்டவில்லை என்றே கொள்ள வேண்டும். ஆனால் தொல்காப்பியர் (தொ. ஏ. 238) ‘இன்று’ என்னும் குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சத்திலுள்ள இறுதி ‘இ’ கரம் ‘உ’ கரமாகச் செய்யுளில் மாறும் எனக் குறிக்கின்றார். இதே கருத்தை இளம்பூரணரும் (தொ. ஏ. 238) ‘அன்று’ என்னும் எச்சத் திற்குக் கொள்கின்றார். ‘செய்து’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்ச அடிப்படையில் * அன்று, * இன்று ஆகியவற்றை மூல வடிவங்களாகக் கொள்ளும் போது தொல்காப்பியர், இளம்பூரணர் கருத்துக்கள் எதிர்மறையாகக் காணப்படுகின்றன.

அல்லாது, இல்லாது குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள்

அல்லாது, இல்லாது குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்களுக்கு அல்லாத, இல்லாத என்னும் பெயரெச்சங்களுக்குக் கொடுத்த விளக்கங்களே பொருந்திவரும். * அல்லாது, இல்லாத (< * சில்லாது DED. 2106) இரண்டையுமே மூலதிராவிட மொழிக்கு மீட்டுருவாக்கம் செய்யலாம். பழந்தமிழில் ‘செய்யா’ என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ‘செய்யாது’ என்பதிலிருந்து தோன்றியது போல் ‘அல்லா இல்லா’ என்னும் குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் அல்லாது, இல்லாது என்னும் எச்சங்களிலிருந்து தோன்றாதது இவண் குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும்.

அன்றி, இன்றி குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள்

‘செய்து’ வாய்பாட்டு அடிப்படையிலேயே * அன்று * இன்று என்னும் குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்று முன்னரே கண்டோம். இவை பிற்காலத்தில் மேலும் ஒரு மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன. அதாவது * ஆடி, * ஓடி போன்ற - இ இறந்தகால முடிவு வினையெச்சங்களின் தாக்கத்தால் அன்றி - இன்றி - என்ற பகுதிகளுடன் - இ சேர்ந்து அன்றி, இன்றி எனத்தோன்றி இருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளவேண்டும். தெரிநிலை வினையெச்சங்களிலும் இவ்வகையான நிலை உள்ளதை இங்குக் குறிப்பிடுவது இன்றியமையாததாகும். ‘செய்து’ என்னும்

வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களில் சில, வினையடியாகச் செயல்பட்டு மேலும் இறந்த கால உருபனாகிய ‘-இ’ யை ஏற்படதைக் கீழ்க் கானும் எடுத்துக்காட்டுகளில் காணலாம்.

சேர்த்தி (புறம். 264.1) சேர்த்த -இ<* சேர்த்து (DED. 2312)
தொலைச்சி (அகம் 8.7) < தொலைச்ச - இ<* தொலைத்து
(அகம். 169.3)

மேலே கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு எடுத்துக் காட்டுகளும் அன்றி, இன்றி என்ற குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்களின் தோற்றத்தை உறுதிப்படுத்த அரண் செய்தும் என்பதில் ஜயமில்லை. மேலும் அன்று, இன்று, அன்றி, இன்றி வடிவங்களில் காணப்படும் ‘-த்’ அல்லது ‘-த-இ’ ஜ வினையெச்ச விகுதியாகக் கொள்ளமுடியாது. காரணம் பெரும்பாலும் தெரிநிலை வினைஎச்சங்களில் காலஉருப நூடன் முடியும் வினைப் பகுதிகளே வினை எச்சங்களாகவும் செயல்படுகின்றன. தெரிநிலை வினையெச்சங்களின் ஒப்புமையாகக்கூட குறிப்பு எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் தோன்றியதால் மேலே குறிப்பிடவற்றை வினையெச்ச விகுதிகளாகக் கொள்ள முடியாது.

முடிவுக்கு: இதுகாறும் சான்றுகளுடன் மேலே விளக்கப்பட்ட கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு தொகுக்கலாம்:—

1. செய்யாத (<* கெய்யாத, DED. 1628), செய்யாது (<* கெய்யாது, DED. 1628) என்னும் தெரிநிலை எதிர்மறைப் பெயரெச்ச அமைப்பையும் வினையெச்ச அமைப்பையும் முறையே மூலத்திராவிட மொழிக்கு மீட்டுருவாக்கம் செய்யலாம்.

2. அவற்றில் காணப்படும் *-ஆ- மட்டுமே எதிர்மறை உருபன், *-ந- இறப்பஸ்லாக் கால உருபன் ஆகும்.

3. எதிர்மறை மூலமொழியில் இறப்பில்லாக் காலத்தை உணர்த்திப் பின் முக்காலம் அல்லது காலமற்ற நிலையில் உணர்த்தப் பயன்பட்டிருக்கலாம்.

4. ‘செய்யா’ என்னும் வடிவம் எதிர்மறைப் பெயரிச்சமாகச் செயல்படும்போது ‘செய்யாது’ என்னும் வடிவிலிருந்தும் எதிர்மறை விணையியச் மாகச் செயல்படும்போது ‘செய்யாது’ என்னும் வடிவில் இருந்துமே தோன்றி இருக்க வேண்டும்.

5. குறிப்பு எதிர்மறை எச்சங்கள் தெரிந்தலை எச்சங்களின் ஒப்புமையாக்கத்தால் தோன்றினாலும் பெரும்பாலானவை மூல திராவிட மொழியிலேயே தோன்றி இருக்க வேண்டும்.

தமிழியல் துறை மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.

* இக்கட்டுரை முழுவதையும் படித்து சில விளக்கங்கள் தந்த பேராசிரியர் டாக்டர். மோ. இஸ்ரயேல் அவர்களுக்கு நன்றிகள் பல.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அுகம். அகநானாறு
ஜங். ஜங்குறுநாறு
கலி. கலித்தொகை
குறுந். குறுந்தொகை
சிறு. சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலப். சிலப்பதிகாரம்
தி. மா. திணைமாலை — நூற்றைம்பது
திரு. திருக்குறள்
தொ. எ. தொல்காப்பியம் — ஏழுத்ததிகாரம்
தொ. சொ. தொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம்
நற். நற்றிணை
பரி. பரிபாடல்
புறம். புறநானாறு
மணி. மணிமேகலை
மது. மதுரைக்காஞ்சி
மலை. மலைபுடுக்டாம்

பயன்பட்ட நூல்கள்

இளங்கோவடிகள் 1973 சிலப்பதி காரம், கழகவெளியீடு, சென்னை.

இளம்பூரணர், (உ. அ.) 1963, தொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம் கழகவெளியீடு, சென்னை.

—, 1972, தொல்காப்பியம் — எழுத்துதிகாரம் கழகவெளியீடு, சென்னை.

கணிமேதாவிபார், 1970, தினனமாலை நூற்றைம் பது கழகவெளியீடு, சென்னை.

அங்கர நம்சிவாயர் (உ. அ.), 1968, அன்னால், கழக வெளியீடு, சென்னை.

சாத்தாரர், 1975, மணிமகலை கழகவெளியீடு, சென்னை.

சாமிநாதபர், உ. வே. (உ. ஆ.), 1962, குறுந்தொகை, சென்னை.

சோமசுந்தரனார், பொ., வே. (உ. ஆ.), 1969, பரியாடல், கழக வெளியீடு, சென்னை.

—, 1970, அகானாற்று, கழகவெளியீடு, சென்னை.

—, 1971, பத்துப்பாட்டு I & II கழகவெளியீடு, சென்னை.

—, 1972, ஜங்குறுநாறு, கழகவெளியீடு, சென்னை.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ச. (உ. ஆ.), 1971, புறானாறு 1 - 200 கழகவெளியீடு, சென்னை.

—, 1972, புறானாறு 201 - 400, கழக வெளியீடு நச்சினார்க்கினியர், (உ. அ.), 1972, தொல்காப்பியம் — எழுத்துதி காரம், கழகவெளியீடு, சென்னை.

—, 1973, கவித்தொகை — உரை, கழகவெளியீடு, சென்னை.

நாராபணசாமி ஜபர், அ. (உ. ஆ.), 1967, அற்றினை நானுந்து கழகவெளியீடு, சென்னை.

- Agasthialingom, S., 1979, "Negatives in old Tamil", *Indian Linguistics*, Vol, 40, No. 2. pp 59-57.
- Burrow, T. Emeneau, M. B., 1961, *A Dravidian Etymological Dictionary*, Oxford.
- Caldwell, R., 1856. *A Comparative Grammar of the Dravidian or South - Indian Family of Languages* (Reprinted by the University of Madras, 1976).
- Israel, M, 1973 *The Treatment of Morphology in Tolkappiyam*, Madurai University, Madurai.
- Ramaswami Aiyar, L. V. 1936 *The Evolution of Malayalam Morphology*, Trichur.
- Subrahmanyam, P. S., 1971, *Dravidian Verb Morphology, A Comparative Study*, Annamalai University, Anna-malainagar.
- Subrahmanya Sastri, P.S. 1934 *History of Grammatical Theories in Tamil and Their Relation to the Grammatical Literature in Sanskrit* Madras.
- Subramoniam, V.I., 1959 "Negatives" *Tamil Culture*. VII p.p. 32. 43.
- Varadarajan M. 1966, "The Negative Participles in Tamil", *Annals of Oriental Research*. University, of Madras, Vol. XX Parts. I & II,pp 1-6.

இன்றைய எழுத்துத் தமிழ்

இன்றைய எழுத்துத் தமிழ் சென்னைத் தமிழை - தொண்டை நாட்டுத் தமிழை ஒட்டி முன்னேறுகிறதுபோல் ஊகிக்க முடிகிறது. அதற்கு ஆதாரமாகக் கீழ்வரும் சான்றுகள் உள்ளன.

பன்மை விகுதிகளில் ககரம் ஒலிப்பிலா வல்லெலாவியாக உச்சரிக் கப் படுவதற்கேற்ப சோழநாடு, பாண்டியநாடு ஆகிய பகுதிகளில் இரட்டை வல்லினம் வன்றெராடர் குற்றியலுகர ஈற்றுச் சொற்களில் எழுதப்படுகின்றன. எழுத்துக்கள், அமைப்புக்கள். இவை, தொண்டை நாட்டில் சென்னையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள் பேச்சில் ஒலிப்புடைய ஒலியாக உச்சரிப்பதால் ஒற்றை வல்லெலமுத் துக்களால் எழுதுகிறார்கள். எழுத்துகள், அமைப்புகள். சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த அகிலன் போன்றோரும் இதையே மின்பற்று கிறார்கள். இன்றும் பலருடைய எழுத்தில் இரண்டு வடிவங்களும் வீரவி வருகின்றன. சொல்லின் நடுவில் வல்லெலாவிகள் ஒலிப்புடைய ஒலியாக உச்சரிக்கப்படுவதற்கேற்ப ஒற்றை வல்லெலமுத்தால் சென்னைத் தமிழில் எழுதப்படுகின்றன. பத்திரிகை, அண்ணா துரை. இன்று பிற பகுதிகளில் ஒலிப்பிலா ஒலியாக உச்சரித்தாலும் இதே சொல்லெலமுத்தே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. இன்று தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிடும் பாடநூல்களிலும் ‘எழுத்துகள்’ போன்ற வடிவமே கையாளப்பட்டுள்ளன.

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம்
எழுத்துச் சீர்திருத்தி, அண்ணாமலைநகர், 1978.

கசவ மொழியில் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

வே. சிதம்பராதன்

1. முன்னுரை

கசவமொழி தென்திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த திருத் தழுத மொழிகளுள் (Non-Literary Languages) ஒன்றாகும். நீலகிரி மலையின் அடிவாரத்திற் கும் மாயார் ஆற்றுப்பகுதிக்கும் இடையே உள்ள இடத்தில் வாழும் கசவ ஆதிவாசிகளால் இம்மொழி பேசப் படுகிறது. 1961 - ஆம் ஆண்டைய மக்கள் தொகை புள்ளி விவரப்படி இம்மொழி பேசுவோர் 391 பேர் எனக் குறிப்பிடப் படுகிறது. இக்கசவமொழி மக்களில் சிலர் தமிழும் கன்னடமும் அறிந்து இருக்கிறார்கள். சிலர் கசவமொழியிலேயே தங்கள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள். கசவமொழியின் மொழிக் கூறுகளில் சில, நடு திராவிட மொழிகளின் கூறுகளோடும் தொடர் புடையனவாக இருக்கின்றன. அவை இணை வளர்ச்சியின் (parallel development) காரணமாக வந்தனவாகும்.

செய்து வாய்பாட்டு வினை எச்சங்களை அடுத்துப் பொதுவாக வினை முற்று வடிவங்களோ (finite verbs) அல்லது தொழிற் பெயர்களோ (verbal nouns) அல்லது பெபரேச்ச வடிவங்களோ (relative participles) வரும். இவ்வாறு வரும் போது செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் எழுவாய்களின் செயல் பாட்டு நிலைகளின் முற்றுப்பெற்ற தன்மையினைக் குறிப்பிடும். இவண் கசவ மொழியின் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சமான -‘ஃ’- வின் தன்மை கள் தொடரியல் அடிப்படையில் ஆராயப்படுகின்றன*.

2. கசவமொழியின் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், பொருளியியல் உறவுகளும்

கசவமொழியின் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சமானது. சில பொருளியல் உறவுகளை (semantic relationships) அவற்றை அடுத்துவரும் வினைமுற்று வடிவங்களோடு கொண்டுள்ளன. அவை யாவன

1. காரண உறவு (causal relationship)

எ.டி. அவா புச்ச பிடித்து திரிகானு

(அவன் பைத்தியம் பிடித்துத் திரி கிறான்)

2. தொடர்ச்சி உறவு (consecutive relationship)

எடு. நானு பாமு மாறிட்டு கீலை போலை

நான் பழம் விற்றுவிட்டுக் கீழே போவேன்

3. ஒத்த உறவு (simultaneous relationship)

எடு. அவான் அர்மெச்கா சொராக்கிட்டு ரொங்குஹான்

(அவன் அருமையாகக் குரட்டை விட்டுத்தாங்குகிறான்)

3. பொருளியல் உறவுகளும் அகப்படுத்தும் வாக்கியங்களில் (matrix sentences) இவற்றிற்கு சிகரான சொல்வடிவங்களும்

கசவ செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களின் காரணஉறவிற் காக ‘அதால்’ (அதனால்) என்ற சொல்வடிவமும், தொடர்ச்சி

* வினையெச்ச உருபு ‘து’ ஆக இருந்தாலும் இவ்வருபு இதைந்த பிறகு கிடைக்கும் அமைப்பு ‘செய்து’ வாய்பாடு நிலையில் இருப் பதால் இவ்வினையெச்சம் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

உறவிற்காகப் ‘பித்த சாரி’ (பின்னால் / பிறகு) என்ற சொல்வடிவ மும், ஒத்த உறவிற்காக ‘அப்பு + ஆனமே’ (அப்போது + அப்படியே) என்ற சொல்வடிவங்களும் அகப்படுத்தும் வாக்கியங்களில் அமைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாறு அமைத்துக் கொள் வதன் மூலமே செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்ச வடிவங்களைக் கொண்ட புற அமைப்பு வாக்கியங்கள் பெறப்படுகின்றன.

3.1. காரண உறவினைத்தரும் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச் சத்தைக் கொண்ட புற அமைப்பு வாக்கியத்தினைப் பெறுதல்

அவா புச்ச பிடித்து திரிகானு (அவள் பைத்தியம் பிடித்துத் திரிகிறாள்) என்ற வாக்கியத்தினை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ் வாக்கியம்,

புச்ச அவானுக்கெ பிடித்துது (பைத்தியம் அவனுக்குப் பிடித்தது) என்ற அகப்படும் வாக்கியத்தினையும் கொண்டது. (constituent sentence),

அவா அதாலி திரிகானு (அவள் அதனால் திரிகிறாள்) என்ற அகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினையும் கொண்டது. அகப்படும் வாக்கி யத்தினன் அகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினுள் தினிக்கும் போது கிடைக்கப் பெறும் அமைப்பு,

[அவா + [புச்ச + அவா (ள) + க்கெ + பிடி × -த]]	அ.வா
அக.வா அ.வா	அ.வா
+ அதாலி + திரிகானு]	அக.வா

என்பதாகும். இவ்வழைமெப்பின் மீது பின்வரும் விகாரங்கள் செயல் படுகின்றன.

செய்து வாய்ப்பாட்டு வி. எ. உ இணைப்பு விகாரம்

அவா +	புச்ச +	அவா (ள) +	க்கெ +	பிடி × — த	
				+	அதாலி + திரிகானு
அ.வி = > பெ	+ பெ	+ பெ		+ வே. உ + வி. ப - தி. தி	
1	2	3		4	5
				+ வி. அ + வி. மு	
				6	7

அ. மா = > 1 2 3 4 5 + வி. எ. உ 6 7

காரணச் சொல் நீக்கல் விகாரம்

அவா + புச்சு + அவா (ஸ்) + க்கெ + பிடி X - த
வி. எ. உ + அதாவி + திரிகானு

அ. வி = > பெ 1 + பெ 2 + பெ 3 + வே. உ 4 + வி. ப - இ. இ 5
வி. எ. உ 6 + வி. அ 7 + வி. மு

அ. மா = > 1 2 3 4 5 7

சமப்பெயர் நீக்கல் விகாரம்

அவா + புச்சு + அவா (ஸ்) + க்கெ + பிடி X - த
— வி. எ. உ + திரிகானு

அ. வி = > பெ 1 + பெ 2 + பெ 3 + வே. உ 4 + வி. ப - இ. இ 5
— வி. எ. உ 6 + வி. மு 7

அ. மா = > 1 2 4 5 6 (1=3, 3 நீக்கப்படுகிறது)

வே. உ நீக்கல் விகாரம்

அவா + புச்சு + க்கெ + பிடி X - த - வி. எ. உ
+ திரிகானு

அ. வி = > பெ 1 + பெ 2 + வே. உ 3 + வி. ப - இ. இ 4 - வி. எ. உ
+ வி. மு 5

அ. மா = > 1 2 4 5.

பிடி X - த் டி - என்ற அமைப்பு, உருபொலியனியல் விதிப்படி பிடித்து என மாறுகிறது. பின் அவா புச்சு பிடித்து திரிகானு என்ற வாக்கியத்தினைப் பெறுகிறோம்.

3.2 தொடர்ச்சி உறவினைத்தரும் செய்து வாய்பாட்டு வினை யச்சத்தைக் கொண்ட புற அமைப்பு வாக்கியத்தினைப்பெறுதல்

நானு பாமு மாறிட்டு கீலெஹ போலெஹ (நான் பழத்தை விற்று விட்டுக் கீழே போவேன்) என்ற வாக்கியத்தினை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வாக்கியம்,

நானு பாமு மாறுஹெஹ (நான் பழத்தை விற்பேன்) என்ற அகப் படும் வாக்கியத்தினையும்,

நானு பித்தசாரி கீலெஹ (நான் பிறகு கீழே போவேன்) என்ற அகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினையும் எகாண்டுள்ளது. அகப்படும் வாக்கியத்தினை அகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினுள் திணிக்கும்போது கிடைக்கப்பெறும் அமைப்பு,

[நானு + [நானு + பாமு + மாறு — ஹ்] + பித்தசாரி +
அக. வா அ. வா ‘அ.வா

கீலெஹ + போலெஹ
அக.வா

என்பதாகும். இவ்வமைப்பின் மீது பின்வரும்விகாரங்கள் செயல் படுகின்றன.

செய்து வாய்பாட்டு வி. எ. உ இணைப்பு விகாரம்

நானு + நானு+பாமு + மாற் — ஹ் + பித்தசாரி +
கீலெஹ + போலெஹ

அ.வி=> 1 2 3 4 5
1, 2 3 4 5

வி.அ.உ + வி.மு
6 7

அ.மா=> 1234 + வி.எ.உ 567

உ. உ இணைப்பு விகாரம்

நானு + நானு+ பாமு + மாற் — இன் - வி.எ.உ +
பித்தசாரி + கீலெஹ + போலெஹ

$$\text{அ.வி} \Rightarrow \frac{\text{பெ}}{1} + \frac{\text{பெ}}{2} + \frac{\text{பெ}}{3} + \text{வி.ப} - \frac{\text{இ.இ}}{4} - \text{வி.எ.உ} +$$

$$\frac{\text{வி.அ}_1}{5} + \frac{\text{வி.அ}_2}{6} + \frac{\text{வி.மு}}{7}$$

ଓ.মৰ => 1234 + ২.২ 567

தொடர்ச்சிச் சொல் நிக்கல் விகாரம்

நானு + நானு + பாமு + மாற் - இன் - வி.ஏ.உ + உ.உ
பித்தசாரி + கீலெய் + போலெய்

$$\text{அ.வி} \Rightarrow \text{பெ} + \text{பெ} + \text{பெ} + \text{வி.ப} - \text{இ.இ} - \text{வி.க.2+2.2} +$$

$$\text{வி.அ}_1 + \text{வி.அ}_2 + \text{வி.மு} \\ \text{5} \qquad \qquad \qquad \text{6} \qquad \qquad \qquad \text{7}$$

அ.மர => 1 2 3 4 6

சமப்பெயர் நிக்கல் விகாஷம்

நானு + நானு + பாமு + மாற் - இன் - வி.எ.ஏ +
உ.ஏ + கீலை + போகை

$$\text{அ.வி} \Rightarrow \text{பெ}_1 + \text{பெ}_2 + \text{பெ}_3 + \text{வி.ப} - \text{இ.இ}_4 - \text{வி.எ.உ} +$$

2.2 + வி.அ + வி.மு
5 6

ஆயா = > 1 3 4 5 6 (1=2, 2 நீக்கப்பட்டது)

—ஊ— என்ற இறப்பில் கால இடைநிலை, வினை அடையான பித்தசாரிக்கு முன்னால் - இன்- என்றும், மாற்-இன் என்ற அமைப்பு வி.ஏ. உவிற்கு முன்னால் மாற்-இ என்றும் உருபொலியனில் விதிகள் படி மாறுகின்றன. மட்டுமின்றி, உறுதி உருபான ‘இட்’ என்பது தொடர்ச்சிச் சொல் நீக்கல் விகாரத்திற்கு முன்னால் மாற்-இ என்ற அமைப்பேரு இணைந்து மாறிட்டு என்ற வினையெச்ச வடிவமாக மாற்றப்பட்டு விடுகிறது. இறுதியில் நானு பாமு மாற்ட்டு கீலை போலை என்ற வாக்கியத்தினைப் பெறுகிறோம்.

3.3. ஒத்த உறவினைத்தரும் செய்து வாய்பாட்டு விளையெச் சத்தைக் கொண்ட புற அமைப்பு வாக்கியத்தினைப் பெறுதல்

அவான் அர்மெக்கா கொரக்கிட்டு ரொங்குஹான் (அவன் அருமையாகக் கொரட்டைவிட்டு தூங்குகிறான்) என்ற வாக்கியத்தி னை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வாக்கியமானது அவான் அப்பு ஆனமே ரொங்குஹான் (அவன் அப்போது அப்படியே தூங்குகிறான்) என்ற ஏகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினையும், அவான் அர்மெக்கா கொரக்கு ஹான் (அவன் அருமையாகக் கொரட்டை விடுகிறான்) என்ற அகப்படும் வாக்கியத்தினையும் கொண்டுள்ளது. அகப்படும் வாக்கியத்தினை அகப்படுத்தும் வாக்கியத்தினுள் திணிக்கும் பேராது கிடைக்கும் அமைப்பு,

[அவான் + [அவரன் அர்மெக்கா + கொரக்கு -ற்] + அப்பு + அக. வா அ. வா அ. வா

ஆனமே + ரொங்குஹான்]
அக.வா

என்பதாகும். இவ்வகைமெப்பின் மீது பின்வரும் விகாரங்கள் செயல்படுகின்றன.

செய்து வாய்ப்பாட்டு வி. எ. உ இணைப்பு விகாரம்

அவான் + அவான் + அர்மெக்கா + கொரக்கு - ஹி
+ அப்பு + ஆனமே + ரோங்கு ஹான்

அ. வி = > 1 2 3 4

+ வி. த₂ + வி. அ₃ + வி. மு₇

அ. மர = > 1 2 3 4 + வி. டி. கு 5 6 7

உ.உ இணைப்பு விகாரம்

அவான் + அவான் + அர்மக்கா + கெ ரக்கு - இன் - வினங் +
அப்பு + ஆவாமே + ரொங்கு ஹான்

அ.வி = > பெ + பெ + வி. அ + வி. ப - இ. வி. எ, இ. -
1 2 2 4

வி. - ஏ 2 + வி. அ 3. + வி. மு.
5 6 7

அ. மா = > 1234 + 4 உட 567

காலச்சொல், தன்மைச் சொல்நீக்கல் விகாரங்கள் (ஒரே சமயத்தில்)

அவான் + அவான் + அர்மெட்கா + கொரக்கு - இன்- வி. எ உ
. உ + அப்பு +

அ.வி = ▷ பெ + பெ + வி. அ, 3 + வி. ப - இ. இ - வி. எ 4
1 2 5 6 வி. அ 5

அ.மா. = > 1 2 3 4 7

சமயபெயர் நீக்கல் விகாரம்

அவான் + அவான் + அர்மெக்கா + கொரக்கு - இன்- வி. எ. உ. உ உ + ரொங்குஹான்

அ.வி. = > பெ + பெ வி. அ + வி. ப-இ. இ - வி. எ உ - உ உ + வி. மு 5

அ.மா = > 1345 (1=2,2)நீக்கப்பட்டது)

இற என்ற இறப்பில் கால இடைநிலை ‘அப்பு’ என்பதற்கு முன்னால் - இன்- என்றும், கொரக்கு-இன் என்ற அமைப்பு வி. எ. உருபான பிவிற்கு முன்னால் கொரக்க-இ என்னும் உருபொவி யனியல் விதிசனிப்படி மற்றுங்கள் அடைகின்றன. உறுதிதமிருபான ‘இட்’ என்பது செய்துவாய்பாட்டு வினையெச்ச வடிவ நிலையைக் காலச்சொல், தன்மைச்சொல் நீக்கல் விகாரங்களுக்கு முன்னால் அடைந்து விடுகிறது. இறுதியில் நாம், அவான் அர்மெக்கா கொரக்கிட்டு ரொங்குஹான் என்னும் வாக்கியத்தினைப் பெறுகிறோம்.

4. முடிவுரை

இதுகாறும் மேலே குறிப்பிட்டவற்றிலிருந்து கவ மொழியின் ‘ஃ’ என்ற வினையெச்ச உருபு இணைந்த பிறகு கிடைக்கும் செய்து வாய்பாடு வினையெச்ச அமைப்பிற்குக் காரண உறவு, தொடர்ச்சி உறவு, ஒத்துறவு ஆகிப மூன்று உறவு நிலை

களே அதனை அடுத்துவரும் வினைமுற்று வடிவங் களோடு உண்டு என நிருபிக்கப்பட்டது.

தெ. தி. இந்துக்கல்லூரி,
நகர்கொலிங்

துணை நின்ற நூற்கள்

1. Arden, A. H., *A Progressive Grammar of Common Tamil*
The Christian Literature Society, Madras, 1954.
2. Chidambaranatha Pillai, V., *Phonology of Kasaba with Vocabulary* Annamalai University, Annamalainagar, 1976.
3. ————— *A Grammar of the Kasaba Language*, Annamalai University, Annamalainagar, 1978.
4. Chomsky, Noam, *Aspects of the Theory of Syntax*, The Hague, 1965.
5. Roderick A. Jacobs and Peter S. Rosenbaum, *English Transformational Grammar*, Japan, 1968.

யண்படுத்தப்பட்ட குறியீடுகள்

1. அ. வா. - அகப்படும் வாக்கியம்.
2. அ. மா. - அமைப்பு மாற்றம்.
3. அ. வி. - அமைப்பு ஏனக்கம்.
4. அக. வா - அகப்படுத்தும் வாக்கியம்.
5. இ.இ. - இறந்தகால இடைநிலை.
6. இ. இ. இ. - இறப்பு இல் கால இடைநிலை.
7. உ. உ - உறுதி உருபு.
8. பெ - பெயர்.
9. வி. அ - வினை அடை.
10. வி. எ. உ - வினை எச்ச உருபு.
11. வி. ப - வினைப் பகுதி.
12. வி. மு - வினைமுற்று.
13. வே. உ - வேற்றுமைக்குபு.

சொற்களின் வளர்ச்சி

ஒவ்வொரு சொல்லும் நெடுங்காலமாகப் பலவகைப் பொருள் களின் தொடர்பு உடையதாக வழங்கி வருகிறது. அதனால் ஒரு சொல்லின் பொருளை விளக்கும்போது வேற்றாரு சொல்லின் துணை கொண்டு முற்ற விளக்க முடிவதில்லை. தாய், அறம் என்ற சொற்கள் எவ்வளவு பொருள் நிறைந்தனவாக உள்ளன! அவற்றை விளக்கப் பல சொற்கள் தேவையாக உள்ளன. தலைமுறை தலைமுறையைக் கூக்கன் வழங்கிச் சேர்த்த கருத்துக்கள் எல்லாம் இந்தச் சிறு சொற்களில் பொதிந்துள்ளன. தொடக்கத்தில் இவை நீண்ட பெரிய தொடர்களால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கும். பிறகு காலப்போக்கில் இந்தக் கருத்துக்களைப் பலமுறை உணர்த்தும் நிலை ஏற்பட்டபோது சிறு சொற்கள் தேவைப்பட்டன. அடிக்கடி பயின்று வழங்கும் கருத்துக்கள் சிறு சொற்களால் உணர்த்தப்படுவது மொழியின் இயல்பு. என்னும் பெயர்களும் மூவிடப்பெயர்களும் பயின்று வழங்கும் காரணத்தாலேயே சிறு சொற்களாக அமைந்தன. அவ்வாறே தாய், அறம் முதலிய சொற்களும் பயிற்சி காரணமாகவே இவ்வடிவில் அமைந்தன. பிறனில் விழையாமை, சுற்றந்தழுவுதல், பெரியாறைப் பிழையாமை முதலிய கருத்துக்கள் இவைபோல் அடிக்கடி வழங்காதனவை. ஆகையால் இன்னும் நீண்ட தொடர்களாகவே உள்ளன. முட்டியால் அடித்தல், தலையால் தள்ளுதல் முதலியவற்றிற்குச் சிறு சொற்கள் தனித்தனியே ஏற்படவில்லை. காரணம், இவை பயில வழங்காமையே. காலால் அடித்துத் தள்ளுதல் என்ற கருத்துக்கு மட்டும் ‘உதை’ என்ற சிறு சொல் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே காலப்போக்கில் ஏற்படும் தேவைகளை ஒட்டிச் சொற்கள் வளர்ந்து அமைகின்றன என அறியலாம்.

டாக்டர் மு. வரதாசனார்.
மொழிவரலாறு, கழகப்பதிப்பு, சென்னை 1975.

சங்கத் தமிழில் பலர்பால்

ச . அகத்தியவிங்கம்

பழந்தமிழில் பஸர்பால் காட்டும் விகுதிகளாக -அர், -ஆர், -ஓர், -அ ஆகிய நான்கு விகுதி கள் காணப்படுகின்றன. இவ்விகுதிகள் அனைத்தும் ஆண்பால் பன்மை (masculine plural), பெண்பால் பன்மை (feminine plural), ஆண்-பெண் பால் பன்மை (epicene plural) ஆகியவற்றைக் காட்டி நிற்கும். இதனால்தான் ஆண்பால் பன்மை என்றும் பெண்பால் பன்மை என்றும் பொதுப்பன்மை என்றும் பிரிக்காமல் பஸர்பால் பன்மை எனப்பிரித்து நின்றனர் பண்டத் தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள்.

பல பையன்கள் வந்தனர்

பல பெண்கள் வந்தனர்

ஆசிரிய ஆசிரியைகள் வந்தனர்.

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் ‘வந்தனர்’ என்ற சொல்லில் உள்ள அர் விகுதி முறையே ஆண்பால் பன்மை, பெண்பால்

பன்மை, ஆண் - பெண்பால் பன்மை காட்டும் எழுவாய்களுடன் வந்தபோதிலும் இவை அலைத்திற்கும் பொதுவாக நிற்பது இங்கு உணர்த்தக்கது. இதனால்தான் இவற்றைத் தாநித்தனியே பிரிக்காமல் பலர்பால் பன்மை என்று இணைத்துக் கூறுகிறோம். மேலும் பையன்கள், பெண்கள், ஆசிரிய-ஆசிரியைகள் போன்ற பெயர்ச் சொற்களை 'அவர்கள்' என்ற பொதுப் பதிலிடு பெயரை இட்டுக் கூறுதல் முடியும். தற்காலத் தமிழில் அவன்கள், அவள்கள் போன்ற சொற்கள் காணப்பட்டினும் அவை கொச்சைச் சொற்களாகவே கருதப் படுகின்றன. இந்திலையில் தான் தமிழ் இலக்கணன் அறிஞர்கள் ஆண் பால் பன்மை. பெண்பால் பன்மை எனப் பிரிக்காமல் பலர்பால் பன்மை என குறித்துச் சொன்றனர். உயர்திணையை ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் எனப் பகுத்து நன்றனர். அஃந்-ணையில் ஒருமை பன்மை எனப் பகுத்த இலக்கணிகள் உயர்திணையில் ஆண் பால், பெண்பால், பலர்பால் எனக் குறிப்பிட்டனர். எனவே தமிழ் ஸ் காணப்படும் பதிலிடு பெயர்கள், வணையால்ணயும் பெயர்கள், விகுதிகள் ஆகியவைதான் பலர்பால் என்ற பகுப்பிற்கும் காரணம் என்பது நன்கு விளங்கும். இதைப்போன்றே பலர், சிலர் போன்ற பெயர்ச் சொற்களும் இதற்குக் காரணமாகும்.

சங்கத் தமிழில் -அன், -ஆன், -ஒன் போன்றவை ஆண்பால் காட்டும் விகுதிகளாகவும் -அன், -ஆன், -ஒன் போன்றவை பெண்பால் காட்டும் விகுதிகளாகவும் உள்ளன. இவ்விகுதிகளுக்கும் பலர்பால் காட்டும் விகுதிகளாகிய அங், -ஆர், -ஒர் ஒற்றுமை ஆகிய விகுதிகளுக்கும் அடிப்படை இருப்பதை காணலாம். அவை ஒலியன் அமைப்பில் தம் முள் வேறு படுசிறதேயன்றி பல நிலைகளில் ஒற்றுமையாக உள்ளன என்பது கண்கூடு. ஆண்பால், பெண்பால் உருபன்களின் மாற்றுருபுகளாக வருபவை எவ்வாறு விணைமற்றில் காணப்படும் ஒருசில கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வருகின்றனவோ அதைப் போன்றே பலர்பால் காட்டும் மாற்றுருபுகளும் வருகின்றன, அதாவது - அன் -அன், வரும் இடங்களில் ஆர் ஒட்டும், -ஆன் -ஆன் வரும் இடங்களில் ஆர் ஒட்டும் வருதல் காணத்தக்கது.

வந்தன $\left\{ \begin{array}{l} \text{ன்} \\ \text{ன்} \\ \text{ர்} \end{array} \right\}$

வந்தா $\left\{ \begin{array}{l} \text{ன்} \\ \text{ன்} \\ \text{ர்} \end{array} \right\}$

வந்தோ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ன்} \\ \text{ன்} \\ \text{ர்} \end{array} \right\}$

பலவேறு மாற்றுருபுகள் பலர்பால் காட்டுவனவாக இருப்பினும் அவற்றின் வருமுறை எழுவாப் வரும் பெயர்களின் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று. எல்லாப் பலர்பால் பெயர்களும் எல்லா விகுதிகளையும் எடுத்துவரும் தன்மையன. எடுத்துக்காட்டாகப் ‘பலர்’ என்ற ஒரு பெயரே எல்லா விகுதிகளையும் எடுத்து வருதல் காணலாம்.

பலர் $\left\{ \begin{array}{l} \text{வந்தனர்} \\ \text{வந்தார்} \\ \text{வந்தோர்} \end{array} \right\}$

என வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பிட்ட ஒரு மாற்றுருபனின் வருமுறை வினைமுற்றின் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட தன்றி எழுவாயாக வரும் பலர்பால் சொல்லின் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று. எழுவாயாக வரும் பெயர் ஒரு பலர்பால் பெயராக இருக்க வேண்டுமேயன்றி அதன் அமைப்புமுறை மாற்றுருபனின் வருமுறையைக் கட்டுப்படுத்தாது. எடுத்துக்காட்டாக அரசர், அரசியர், மக்கள் போன்ற பெயர்கள் பலர்பால் பெயராக இருப்பினும் அவற்றின் அன ப்புமுறை வேறாகும். ஆனால் இவை அனைத்துமே - அர், - ஆர், - ஒர் போன்ற எல்லா மாற்றுருபுகளையும் எடுத்து வரும்.

பலர்பால் காட்டும் - அர், - ஆர், - ஒர், - அ ஆகிய விகுதிகளில் - அர் விகுதியே மிக அதிகமாக வருவதும் இதனை அடுத்து - ஒர் காணப்படுவதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். முன் பழந்தமிழ் நூல்களில் - ஆர் விகுதியைவிட - ஒர் விகுதி அதிகமாக இருப்பினும் பின் பழந்தமிழ் நூல்களாகிய கலித்தெர்கை, பரிபாடல்

திருக்குறள், ஆகியநூல்களில் -ஆர்விகுதியே அதிகமாக உள்ளது. சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் - ஓர் விகுதியேபெருவர விற்றாக உள்ளது.

-அர்	-ஆர்	-ஓர்	-அ
1805	1098	1153	148

இந்திலை முன் பழந்தமிழ், பின் பழந்தமிழ் என்ற பகுப்பின் அரண் கட்டிநிற்கும். பலர்பால் விகுதி பற்றிப் பேசவந்த தொல்காப்பியர்,

“அர் ஆர் ப என வருஉம் ருன்றும்
பல்லோர் மருங்கில் படர்க்கைச் சொல்லே” (தொல். 691)

“மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப” (தொல். 692)

என்றும் கூறிச் செல்வார். இந்திலையில் -அர், -ஆர் -ப, -மார் ஆகிய நான்கும் பல்லோர் படர்க்கை விகுதிகளாகத் தொல்காப்பியரால் கருதப்பட்டன என எண்ணாம். மேலும் -ஓர் விகுதியும் தொல்காப்பியருக்கு உடன்பாடு என்பதை

“பால் அறி மரபின் அம்மூ ஈற்றும்
ஆ ஒ ஆகும்” (தொல். 696)

என்னும் குத்திரத்தால் அறியலாம்.

—மார் விகுதியை தனி ஒரு விகுதியாகக் கருதுவதா அல்லது -ஆர் விகுதியுடன் இணைத்துக் கொள்வதா என்ற ஆராய்ச்சி அற்றார்களிடையே உண்டு.

-அர்

முன்னர்க்குறிப்பிட்டபடி - அர் விகுதியே பழந்தமிழ் நூல்களில் மிக அதிகமாகப் பயின்று வந்துள்ளது. எனினும் திருக்குறள் கவித்தொகை ஆகிய நூல்களில் -ஆர் விகுதி அதிகமாக உள்ளமை

இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திலையே -அன், -ஆன், -அள், -ஆள் ஆகிய விகுதிகளிலும் காணலாம்.

கு	-அன்	57	-ஆன்	200
ற	-அன்	12	-ஆன்	87
ள்	-அர்	72	-ஆர்	394
	-அன்	147	-அன்	196
க	-அன்	85	-ஆன்	138
வி	-அர்	173	-ஆர்	247

இவ்விரு நூல்களிலும் -ஆர் விகுதி அதிகமாக வருவதும் இதை ஒட்டியே இடைக்காலத் தமிழில் அது அதிகமாகப் பயன்று வருவதும் தற்காலத் தமிழில் -ஆர் ஒன்றே நிலைபெற்று நிற்பதும் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு செய்தியாகும்.

இவ்விகுதிக்கு உதாரணம் கூறவந்த இளம்பூரனர் (சுத். 203) உண்டனர், உண்ணா நின்றனர், உண்பர் ஆகியவற்றையும் சேனாவரையர் (சுத். 206) உண்டனர், உண்ணா நின்றனர், உண்பர் ஆகியவற்றையும், நச்சினார்க்கினியர் (208) உண்டனர், உண்டிலர் உண்ணா நின்றனர், உண்கின்றனர், உண்ணா நின்றிலர், உண்கின்றிலர், உண்பர், உண்குவர், உண்ணலர் ஆகியவற்றையும், தெய்வச்சிலையார் (சுத். 200) உண்டனர், உண்ணா நின்றனர். உண்பர் ஆகியவற்றையும் கல்லாடனர் (சுத். 209) உண்டனர், உண்டிலர், உண்ணா நின்றனர், உண்ணா நின்றிலர், உண்கின்றிலர். உண்பர் உண்குவர், உண்ணலர். ஆகியவற்றையும் தந்து செல்கின்றனர்.

பழந்தமிழில் நிகழ்கால இடைநிலை அருகிக் காணப்பட நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் அவற்றையும் இணைத்து எடுத்துக்காட்டுக்கள் தருவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் உண்பர், உண்குவர் என்ற உதாணங்களையும் உரையாசிரியர்கள் தந்து நிற்கின்றனர். இதைப்போன்றே உண்டிலர் போன்ற உதாரணங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இறந்த கால இடைநிலைகளை அடுத்து -இஸ்- வருவது ஒரு சில இடங்களில் காணப்பட்டிரும் -அர்

விகுதிக்கு முன்னால் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால் சங்ககால இலக்கியங்களில் காணப்படும் அறியலர் (புறம். 165-5) அறிகிலர் (குறு. 152-1), போன்றவற்றையோ குறிப்பு வினைகளோடு வரும் நெய்யர் (புறம். 359-5) போன்றவற்றையோ காட்டாமல் இருப்பதும் நினைவு கூரத்தக்கது.

வினையால்வண்ணும் பெயர்களும் உரைகளில் இடம்பெறவில்லை. கண்டவர் (சிலம்பு. 2-54) இனியவர் (ஜங். 415-4), தீண்டலர் கவி. 102-10), நல்குநர் (கவி. 23-10), பகர்வர் (ஜங். 271-1) தருவனர் (நற். 9-6), காப்பனர் (புறம். 373-10) போன்ற வினையால்வண்ணும் பெயர்கள் பழந்தமிழ் நூல்களில் பயின்று வருகின்றன.

இவ்விகுதி பழந்தமிழ் நூல்களில்

1. - அன் - சாரியைக்குப் பின்னரும்
2. இறந்தகால - இன் - இடைநிலைக்குப் பின்னரும்
3. பல்வேறு இறப்பில்கால இடைநிலைகளுக்குப் பின்னரும்
4. - அங்-, -இல்- ஆகிய எதிர்மறை இடைநிலைகளுக்குப் பின்னரும்
5. பல்வேறு குறிப்பு வினையால்வண்ணுக்குப் பின்னரும்
6. பல்வேறு வினையால்வண்ணும் பெயர்காட்டும் ஒட்டு களுக்குப் பின்னரும் வரும்.

1. -அன் - சாரியைக்குப் பின்னர்

-அன், -அள் ஆகிய விகுதிகளைப் போன்றே -அர் விழுதி யும் - அங் - சாரியைக்குப் பின்னர் பயின்று வருதல் காணலாம். திருக்குறள் ஒழுந்த ஏணைய இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இச்சுழுவில் இவ்விகுதி காணப்படுகின்றது. பொதுவாக இறந்தகால வினை முற்றுக்களில் - அன் - சாரியைக் காணப்படுமாயினும் ஒரு சில இடங்களில் இறப்பில்கால முற்றுக்களிலும் இச்சாரியை உள்ளனம் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு செய்திபாகும். பதிற்றுப்பத்து, அகநானாறு நஸ்திகண, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களில் ஒரிரு இடங்களில் இந்திலையைக் காண்கிறோம்.

பெற்றனர்	பெற்றார்	புறம் 62 - 19
அறிந்தனர்	தெரிந்துகொண்டனர்	குறு 154 - 1
அறிந்தனர்	அறிந்துவத்தனர்	பதி 84 - 10
அகன்றனர்	சென்றார்	அகம் 69 - 12
இறந்தனர்	சென்று விட்டனர்	ஜங் 311 - 3
அகன்றனர்	அகன்றனர்	நற் 246 - 9
பாய்ந்தனர்	பாய்ந்தார்	கவி 101 - 14
அயின்றனர்	உண்டனர்	பரி 5 - 55
அமர்ந்தனர்	அமர்ந்தனர்	பத்து 6 - 686
அணிந்தனர்	அணிந்தார்	சிலம்பு 2 - 72
அறைந்தனர்	புடைத்தனர்	மணி 13 - 45

போன்றவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஆகும். மூன்றார் குறிப் பிட்டபடி வகர இடைநிலைக்குப் பின்னரும் - அன் - சாரியை வரும்.

பெயர்வனர்	சென்றனர்	அகம் 301-21
ஏகுவனர்	செல்லா நிற்பார்	நற் 161-6
அறைவனர்	சாற்றினர்	பத்து 6-362
தொழுவனர்	புகழ்ந்தனர்	பத்து 6-466

-இன்- இறந்தகால இடைநிலைக்குப் பின்னர்

இச்சுழலிலும் - அர் விகுதி திருக்குறள் ஒழிந்த ஏனைய நூல்கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது.

ஆயினர்	ஆயினார்	புறம் 240-14
அடங்கினர்	துயின்றனர்	குறு 6-2
நோக்கினர்	நோக்கினர்	பதி 89-17
அஞ்சினர்	அஞ்சினர்	அகம் 26-16
மாற்றினர்	விலக்கி விட்டனர்	ஜங் 190-2

அல்கினர்	தங்கிவிட்டனர்	நற் 4 9-5
கலங்கினர்	கலங்கிப்போனார்	கவி 102-24
கலங்கினர்	கலக்கமெய்தினர்	பரி 6-46
எய்தினர்	பெற்றார்	பத்து 1-248
அடங்கினர்	அடங்கிவிட்டனர்	சிலம்பு 12-1-15
(இந்நகர்) எய்தினர்	நகரத்தில் வந்து குழுமி இருக்கின்றனர்.	மணி 28-159

பத்துப்பாட்டில் பெறி இயர் என்னும் சொல்லும் இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் வினைமுற் றாக உள்ளது. பெற்றனர் என்ற பொருளில் இச் சொல் வந்துள்ளது. பெறி இ என்ற வினை யெச்சத்தை ஒட்டி -அர் வந்து நிற்கக் காணலாம்.

3) பஸ்வேறு இறப்பில் கால இடைநிலைக்களுக்குப் பின்னர்.

வினவுவர்	கேட்பர்	புறம் 154-3
கொட்குவர்	சுற்றித்திரி கிண்றனர்	புறம் 350-6
அறிவர்	அறிவார்	குறு 100-3
தெளிகுவர்	தெளிவர்	பதி 72-15
(ஏர்) தேர்வர்	அழகு செய் விப்பார்	அகம் 382-5
நீடுவர்	நீளிதாகத் தங்கிவிடுவர்	ஜங் 311-4
செய்குவர்	செய்குவர்	ஜங் 215-6
எண்ணுவர்	கருதுவர்	நற் 382-3
அஞ்சவர்	அஞ்சவர்	கவி 52-10
இழிவர்	நீக்குவர்	பரி 5-32
வருதுவர்	வந்துவிடுவர்	பத்து 5-17
செய்வர்	செய்யாறிற்பர்	குறள் 640
எய்துவர்	அடைகுவர்	சிலம்பு 16-18

[எரி] புகுவர்	தியினுட் புகுந்து மணி 2-45 மாய்ந்தொழிலர்
அறிகுவர்	அறிந்து மணி 24-109 கொள்வர்

மேலே காட்டிய உதாரணங்களில் தெளிகுவர், செய்குவர், வருகுவர் போன்ற சொற்களில் குரை ஒற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

4. -ஆங்- -கிள்- எதிர்மறைகளுக்குப் பின்னர்

அறியலர்	அறியார்	புறம் 165-5
ஆற்றலர்	செய்தார்லஸ்	குறு 805-4
அஞ்சலர்	அஞ்சகின்றிலர்	அகம் 144-7
(துயில்)அறியலர்	விழித்திருப்பவர்	ஜங் 13-4
செய்யலர்	செய்குபவர் அல்லர்	நற் 133-7
அறிகிலர்	அறிந்திலர்	குறு 152-1

குறுந்தொகையில் காணப்படும் அறிகிலர் என்பதில் காணப்படும் ககர ஒற்று தெளிகுவர் போன்றவர்களோடு காணப்படும் ஒற்றேராடு எண்ணத்தக்கதாகும். எனவே இவ்வொற்று உடன்பாட்டில் மட்டும் இன்றி எதிர்மறையிலும் வந்துள்ளது என எண்ணலாம்.

5. பல்வேறு குறிப்பு வினையடிகளுக்குப் பின்னர்

தெரிந்தை வினைமுற்றுக்கள் மட்டுமின்றி குறிப்பு வினை முற்றுக்களிலும் இவ்விருதி காணப்படுகின்றது.

மெய்யர்	மெய்யினைஉடையர்	புறம் 359-5
இலர்	இலர்	குறு 158-6
வலத்தர்	வெற்றிவீரர்	பதி 51-30
சேயர்	சேய்மைக்கண்	அகம் 83-11
உளர்	உளர்	ஜங் 293-5
அண்பினார்	அண்புடையர்	நற் 115-9
அல்லர்	அல்லர்	கவி 11-20
இலர்	இலர்	பரி 4-54
மனத்தினர்	மனத்தையடையவர்	பத்து 1-132

இலர்	இலர்	குறள் 728
உளர்	உளர்	சிலம்பு 5-115
இலர்	இல்லாதவர்	மணி 16-56

6. பல்வேறு வினையால்லனையும் பெயர் விகுதிகட்டுப் பின்னர்

முன்னர்க் குறிப்பிட்டபடி வினையால்லனையும் பெயர்களிலும் இவ்விகுதி ஏராளமாக உள்ளது. எறிவனர், நோக்கினர், நஷைவர், வேண்டுநர், பொருந்தார், இறவார், உடன்றவர் போன்ற சொற்கள் ஏராளமாக உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிச் சூழல் களைக் கொண்டவை என்பது இங்கு உணர்த்தக்கூடுதல். இத்தகைய எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியர்கள் யாரும் தந்திலர்.

பயின்றனர்	பயின்ற ஆடன் மகளிர்	பரி 16-12
அறைந்தனர்	புடைத்தனர்	மணி 12-45
எறிவனர்	எறிபவர்	புறம் 369-3
காப்பனர்	காப்பவர்	புறம் 387-15
ஏகுவனர்	ஏகுவார்	அகம் 354-6
புகுவனர்	செல்வார்	ஜங் 432-3
தருவனர்	அரிச்குட்டை எடுப்போர்	நற் 8-6
அறைவனர்	சாற்றுபவர்	கவி 104-26
வேண்டுநர்	வேண்டிவருபவா	புறம் 360-17
கானுநர்	காண்போர்	பதி 19-26
வாழ்நர்	வாழ்வார்	அகம் 143-11
வருநர்	வருபவர்	ஜங் 335-6
(தோன்)பெறுநர்	தோனைக்கூடுவார்	நற் 333-8
நல்குநர்	அருளினதணவர்	கவி 23-10
உள்குநர்	கருத்திற் கொள்பவர்	பரி 2-85
புடையுநர்	புடைப்புவர்	பத்து 10-328
களையுநர்	களைவார்.	குறள் 879
அறிகுநர்	ஆராய்ந்து செய்யும் இயல்புடையார்	மணி 18-146
பொருந்தலர்	பகைவர்	அகம் 266-12

ஓவலர்	நீங்கார்	குறு 34-1
பிரியலர்	பிரிய ஒருப்படாத நல்லோர்	ஜங் 336-2
(மெய்)தீண்டலர்	மெப்பைச்சேரார்	கலி 102-10
இரவலர்	இரப்போர்	புறம் 54-4
(அனமவு)இலர்	பொருந்தார்	குறு 4-4
அறைவயர்	ஆட்டையினை யுடையப்பைகவர்	ப - 3
உடையர்	உடையோர்	அகம் 267-14
இனியர்	மனக்கினிய காதலர்	ஜங் 415-4
தோளர்	தோளைஉடையர்	நற் 144-9
ஏழையர்	பேதையர்	கலி 47-16
(மனக்)	நெஞ்சமாகிய	பரி 10-57
கோட்டையர்	அரணாத்தையுடைய மைந்தரும்மகளிரும்	
(மென்மொழி)	மெல்லியமொழியே	பத்து 1-142
மேவலர்	பேசதல் பொருந்திய கந்தருவர்.	
தெள்ளியர்	அறிவுடையர்	குறள் 374
(அணி)	அழகிய கலன்களை	சிலம்பு 20-13
இறையினர்	அணிந்தவர்கள்	
(வான)	தேவர்கள்	மணி 20-36
வாழ்க்கையர்		
உடன்றவர்	பகைத்தவர்	புறம் 97-2
தின்றவர்	தின்றவர்	அகம் 54-15
சென்றவர்	சென்றுள்ள பெருமான்	ஜங் 474-4
(போ; மஸைத்து)	போர் செய்தற்கு	கலி 26-23
எழுந்தவர்	மாறுபட்டு	
எழுந்தவர்	எதிர்வந்தவர்	
எழுந்தவர்	எழுந்துவந்த அவுணர்கள்	பரி 2-37
கண்டவர்	கண்டார்	சிலம்பு 30-167
இறந்தவர்	இறந்துபோனவர்	யணி 16-86
கொள்பவர்	கொள்பவர்	புறம் 5-6

பிரிகிற்பவர்	பிரிந்துசெல்லும்	குறு 22-2
இருப்பவர்	இருப்பவர்	அகம் 389-10
(தேன்)கொள்பவர்	தேன் எடுக்கும்	நற் 392-3
	வேடர்	
பிரிகிற்பவர்	பிரிபவர்	நற் 391-8
படுப்பவர்	படுப்பார்	கவி 9-12
காண்பவர்	காண வந்த மக்கள்	பரி 12-38
அஞ்சுபவர்	அஞ்சுவார்	குறள் 464
ஆள்பவர்	நாட்டையாளும்	மணி 23-106
	அரசர்	
அருளாதவர்	அருளாதவர்	கவி 128-1
கல்லாதவர்	கல்லாதவர்	குறள் 393

- ஆர்

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் விகுதிகளில் இதுவும் முக்கியமான ஒரு விகுதியாகும். ஒருசில இடங்களில் இதுவும் — அர் விகுதியும் பதில்நிலை வழக்கில் வரினும் (வருவர், வருவார்) பெரும்பாலான இடங்களில் துணை நிலை வழக்கிலேயே இவை வருகின்றன. — அன் சாரியையை அடுத்து — அர் விகுதி வர இதுவோ எதிர்மறையிலும் பிற இடங்களிலும் வரக் காணலாம். இறப்பில் கால இடைநிலைக்குப் பின்னர் இவ்விரு விகுதிகளும் வருதல் உண்டு. இந்நிலையை மிகக் குறைந்த சில இடங்களிலேயே காணகிறோம். பொதுவாக இவ்விகுதி எதிர்மறைக்குப் (—) பின்னரே அதிகமான இடங்களில் வந்துள்ளதை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. பத்துப்பாட்டு ஒழிந்த எல்லா நால்களிலும் இச்சுழிலில் இவ்விகுதி வரக் காணகிறோம். இதனை கீழே உள்ள பட்டியல் காட்டும்.

- ஆர்

ஏதிர்மறை	பிற
புறம்	48
குறு	19
பதி	23
	11

அகம்	47	5
ஜங்	21	0
நற்	21	5
கனி	82	215
பரி	11	74
பத்து	1	0
குறஞ்	45	349
சிலம்பு	27	79
மணி	24	28

மேலே காட்டியபட்டியலைக் கூர்ந்து நோக்கின் முன்பழந்தமிழ் நூல்களில் எல்லாம் -ஆர் விகுதி எதிர்மறையில் அதிகமாக வர பின் பழந்தமிழ் நூல்களிலோ, பிற குழல்களிலேதான் அதிகமாக வரக் காணகிறோம். கலித்தொகையில் 32:215 என்ற விகிதத்திலும் பரி பாடவில் 11:74 என்ற விகிதத்திலும் திருக்குறளில் 45:349 என்ற விகிதத்திலும் வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய நூல்களிலும் இந்நிலையே காணப்படுகின்றது. இதனால்தான் இந்நூல்களைப் பின்பழந்தமிழ் நூல்கள் எனக் கருதுகின்றோம். புறநானூறு போன்ற நூல்களில் -ஆர் விகுதி பெரும்பான்மையாக எதிர்மறைக்குப் பின்னரே வருவது இங்கு உணரத்தக்கது. முன்னர் குறிப்பிட்டபடி -ஏன், -ஆன், -ஆய், போன்ற விகுதிகளிலும் இதே நிலையைத்தான் காணகிறோம். ஆனால் இதுபற்றி உதை ஆசிரியர்கள் எதுவும் கூறவில்லை. பழந்தமிழ் நூல்களில் இந்நிலை ஒரு ஒழுங்காகவே காணப்படுகின்றது.

இவ்விகுதிக்கான எடுத்துக் காட்டுகளை தரவந்த இளம்பூரணரும் (குத். 203) சேனாவரையரும் (குத். 206) உண்டார். உண்ணா நின்றார், உண்பார் ஆகியவற்றையும் நச்சினார்க்கினியர் (குத் 208) வழக்கம் போல்வே உண்டார், உண்டிலாம், உண்ணா நின்றார், உண்கின்றார், உண்ணா நின்றிலார், உண்கின்றிலர், உண்பார், உண்டுவார் உண்ணார் ஆகியவற்றையும் தெய்வச்சிலையார் (குத் 200) உண்டார், உண்ணா நின்றார், உண்பார், உண்ணார் ஆகியவற்றையும் தருவார். கல்லாடனார் (குத் 209) நச்சினார்க்கினியர் தந்த உதாரணங்களையே மீண்டும் தருவார்.

ஆனால் பழந்தமிழில் நூல்களை ஆராயின் இவ்வறையாசிரியர் கள் கூறிச்சொன்ற ஒரு சில உதாரணங்கள் அவற்றில் காணப்பட வில்லை என்பதும் அங்கே காணப்படும் சில இவர்களால் தரப்பட வில்லை என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

உறையாசிரியர்கள் தரும் நிகழ்கால வினைமுற்றுக்கள் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படாதது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உண்ணா நின்றார், (இனம், சேனா, நச், தெய், கல்,) உண்கின்றார் (நச் கல்) ஆகியவை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படாதவை. இது போன்றே அமைகல்லார் (ஜங். 458-3) போன்ற உதாரணங்களையும் வினையாலனையும் பெயராக வரும் உண்பார் (புறம் 46.3) அடங்காதார் (கவி 2.2) சாயலார், (புறம் 395,13) போன்ற வற்றையும் குறிப்பிடாது சென்றுள்ளனர்.

இவ்விகுதி

1. பல்வேறு இறந்தகால இடைநிலைகட்குப் பின்னரும்
2. பல்வேறு இறப்பில்கால இடைநிலைகட்குப் பின்னரும்
3. எதிர்மறை - டி - க்குப்பின்னரும்
4. எதிர்மறை - அல் - லுக்குப் பின்னரும்
5. வினையாலனையும்பெயர் விகுதிகட்குப் பின்னரும் வரும்.

1. பல்வேறு இறந்தகால இடைநிலைகட்குப் பின்னர்

இவ்விகுதி -இன்- உள்ளிட்ட பல்வேறு இறந்தகால இடைநிலைகட்குப் பின்னர் வருதல் காணலாம். முன்னர் குறிப்பிட்டபடி முன் பழந்தமிழ் நூல்களில் பெரும்பான்மையாக எதிர்மறை டி இடைநிலைக்குப்பின்னர் அதிகமாக வருகின்ற நிலையில் குறுந்தொகை, ஜங்குறுநூறு, நற்றினை, பத்துப்பாட்டு, மணிமேகலை ஆகிய நூல்களில் இச்சுழுவில் வரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது வரும் பிற நூல்களிலும் ஒரு சில இடங்களிலேயே வரக் காண்கிறோம். புறம் (1) பதி (2) அகம் (3) ஆகிய நூல்களில் இது மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.

கொண்டார்

கொண்டார்

புறம் 112-5

பூண்டார்

பூண்டார்

பதி 8 (பதிகம்)

சென்றார்

சென்றார்

அகம் 31-12

இகழ்ந்தார்	இகழ்ந்தார்	கவி 112-14
தந்தார்	உண்டாக்கினார்	குறள் 1182-1
கற்றார்	கற்றார்	குறள் 722
வளர்த்தார்	வளர்த்தார்	சிலம்பு 17-12-2
ஆயினார்	ஆயினார்	பதி 3 (பதிகம்)
ஊடினார்	வெறுத்தார்	பரி 20-57
போயினார்	போயினார்	சிலம்பு 24-1-9

2. பல்வேறு இறப்பில் கால இடைநிலைகட்குப் பின்னர்

இச்சூழலிலும் இது மிக அருகியே காணப்படுகின்றது. புற நானாறு, அகநானாறு, ஜங்குறநாறு, பத்துப்பாட்டு, ஆகிய நால் களில் காணப்படவில்லை. இன்னும் சில நால்களில் வினையால வணையும் பெயர்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. ஆனால் -அர் விகுதியே எல்லா நால்களிலும் உள்ளைய இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. -அர், -ஆர் என்ற இவ்விரு விகுதிகளும் இச்சூழலில் காணப்படுமாயினும் -அர் விகுதியே மிக அதிகமாக வருவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நிலையை -ஆர் விகுதியில் மட்டுமின்றி -ஆன், -ஆள், என்ற பிற நெட்டுயிர் விகுதிகளிலும் காணலாம்.

குறுந்தொகை பத்துப்பாட்டு ஆகிய நால்களில் இவ்விகுதி வினையால்வணையும் பெயர்களில் காணப்படி னும் முற்றுவினையில் காணப்படாதது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது.

மேலும் இது மகர ஒற்றுக்குப்பின்னர் வருவதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

3) எதிர்மறை க்குப் பின்னர்

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி இச்சூழலில்தான் மிகப் ரெரும்பான்மையான இடங்களில் முன் பழந்தமிழ் நால்களில் இவ்விகுதி காணப்படுகின்றது. ஆனால் பின் பழந்தமிழ் நால்களிலோ இந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம், புறநானா ற்றில் 6:1 என்ற விகிதத்தில் இது காணப்பட திருக்குறளிலோ 1:8 என்ற விகிதத்தில் எதிர்மறைக்குப்பின்னரும் பிற குழலுக்குப் பின்னரும் இவ்விகுதி காணப்படுகின்றது. இந்நிலையும் முன் பழந்தமிழ்

என்றும் பின் பழந்தமிழ் என்றும் பிரிக்கப்படும் பிரிவுகளுக்கு அரண் செய்து நிற்கும்.

எதிர்மறை காட்டும் வினைகளும், கடந்த காலத்திலும் வருங் காலத்திலும் வரினும் பின்னதே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

இறப்பில் காலம்

ஆனார்	அமையார்	புறம் 887-16
(அறிதலும்)அறியார்	அறிதலையும்	குறு 276-4
	செய்யார்	
என்னார்	நினையார்	பதி 46-14
நீங்கார்	நீங்கார்	அகம் 899-9
உள்ளார்	நினையார்	ஜங் 340-2
கொடார்	கொடார்	நற் 315-5
ஒரார்	ஒரார்	கவி 52-20
எய்தார்	பெறுவார் அல்லர்	பரி 19-92
அஞ்சார்	அஞ்சார்	குறள் 201
கொள்ளார்	கொள்ளார்	சிலம்பு 10-141
செல்லார்	செல்வாரல்லர்	மணி 8-52
புகார்	புலப்படார்	மணி 22-46

இறங்த காலம்

காணார்	காணார்	நற் 275-2
ஒவார்	ஒழிந்தாரிலர்	நற் 116-12
நல்கார்	கொடார்	நற் 14-2

4. எதிர்மறை - அல் - க்குப் பின்னர்

அமைகல்லார்	உரைவாரல்லர்	ஜங் 457-3
------------	-------------	-----------

5. பலவேறு வினையாலனையும் பெயர்களில்

- ஆர் விகுதி வினைமுற்றுக்களிலும், வினையாலனையும் பெயர்களிலும் காணப்பட்டனும் முன் பழந்தமிழ் நால்களில் முற்று வினைச் சொற்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பின் பழந்தமிழ் நால்களில் வினையாலனையும் பெயர்களே அதி

கமாக உள்ளன. இந்நிலையும் இப்பிரிப்பின் இன்றியமையாமையை விளக்கும். ஐங்குறு நூற்றி ஸ் இருபது வினைமுற்றுக்களிலும், ஒரு வினையால்லணையும் பெயரிலும் இவ்விகுதி காணப்பட திருக்குற ஸில் ஆறு வினை முற்றுக்களிலும் முந்நூற்று எண்பத்தெட்டு வினையால்லணையும் பெயர்களிலும் இவ்விகுதி உள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

	வினைமுற்று	வினையால்லணையும் பெயர்கள்
புறம்	30	26
குறு	15	8
பதி	18	16
அகம்	31	21
ஐங்	20	1
நற்	25	1
கவி	83	241
பரி	36	49
பத்து	0	1
குறள்	6	388
சிலம்பு	39	67
மணி	9	44

பாடிச்சென்றார்	பாடிவந்தோர்	புறம் 337-3
கண்டார்	கண்டார்	குறு 75-1
சிறந்தார்	பெண்மையிற் சிறந்த மகளிர்	பரி 10-52
நீத்தார்	துறந்தார்	குறள் 325
செய்தார்	செய்தவர்	சிலம்பு 7-38-4
இறந்தார்	இறந்து பட்டார்	மணி 24-104
உண்மார்	உண்ணும் கற்றோர்	புறம் 46-3
அரிவார்	அரிபவர்கள்	குறு 375-4
கொள்வார்	பாதுகாப்பார்	பதி 6-9

சென்மார்	செல்லும் தலைவர்	அகம்	157-9
கொள்வார்	தழுவுவார்	கலி	105-35
வீழ்வார்	விரும்பப்பட்ட தலைவர்	பரி	11-119
அறிவார்	அறிவார்	குறள்	1072
போல்வார்	போன்றவர்	சிலம்பு	21-34
போவார்	பறந்து செல்வார்	மணி	20-118
எறியார்	எறிந்து போர் தொடுக்காதவர்	புறம்	30-8
எண்ணார்	கருதார்	குறு	174-4
இன்னார்	பகைவர்	பதி	20-10
என்னார்	எண்ணார்	அகம்	27-3
என்னார்	என்று கருதார்	ஜங்	352-4
பேணார்	கைக் கொள்ளா தொழுகும் காதலர்	நற்	329-1
தங்கார்	தாழ்க்க நில்லார்	கலி	106-24
சேரார்	பகைவர்	பரி	2-48
பணியார்	வழி படாதோர்	பத்து	6-230
தொழார்	வணங்கார்	சிலம்பு	29-29-2
ஒழியார்	ஒழியாத சான்தோர்கள்	மணி	23-137
நள்ளாதார்	நள்ளாதார்	புறம்	125-5
அடங்காதார்	எல்லைக் கொள்ளாத அவுணர்	கலி	2-2
கல்லாதார்	கல்லாதார்	குறள்	409
தீர்க்கலார்	தீர்க்கமாட்டார்	கலி	140-17
சாயலார்	சாயலையுடைய மகளிர்	புறம்	345-13
அனையார்	அத்தன்மையர்	நற்	216-10

இலார்	இல்லாதார்	கவி	27-2
அணியார்	இயற்கை அழகினை உடைய மகளிர்	பரி	18-36
காதலார்	காதலை உடையார்	குறள்	1099
சண்ணத்தார்	சண்ணத்தினர்	சிலம்பு	1-57
அல்லார்	இல்லாதவர்	மணி	28-31

- ஓர்

-ஆர் விகுதியுடன் -ஓர் விகுதியும் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப் படுகின்றது. தொல்காப்பியம் -ஆர் விகுதியிலிருந்து -ஓர் விகுதி உருவாகின்றது எனக் கூறியிருப்பினும் -ஓர் விகுதியே -ஆர் விகுதியைக் காட்டிலும் மிக அந்கமாகக் காணப்படுகின்றது. இந் நிலையைக் கீழ்க்காணும் பட்டியல் நன்குக் காட்டும். இதே நிலையைத்தான் -ஆன், -ஒன், -ஆள், -ஓள் ஆகிய விகுதிகளிலும் காணகின்றோம்.

	ஆர்	ஓர்
புறம்	66	236
குறு	23	71
பதி	34	47
அகம்	52	155
ஐங்	21	46
நற்	26	72
கவி	247	31
பரி	85	86
பத்து	1	79
குறள்	394	5
சிலம்பு	106	152
மணி	53	220

-ஓர் விகுதி வினாயால்கண்டும் பெயர்களிலேயே அதிகமாக வருகின்றது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எடுத்துக் காட்டாகக் குறுந்தொகையில் காணப்படும் எழுபத்தோரு இடங்கள்

இலும் வினையால்வைணவும் பெயர்களிலேயே காணப்படுகின்றது எனக் கருதலாம். காலப்போக்கில் இதன் இடத்தை -அர் விகுதி (வந்தவர்) பெற்று ட்ட நிலையைக் காண் விண்றோம்.

	வினையால்வைணவும்பெயர்	பிற
புறம்	210	26
குறு	71	0
பதி	47	0
அகம்	152	3
ஜங்	46	0
நற்	69	3
கவி	31	0
பரி	28	8
குறள்	5	2
சிலம்பு	152	1
மணி	220	0

இவ்விகுதிக்கு உதாரணம் கூறவந்த உரையாசிரியர்கள் ‘பாசிலை வடா வள்ளியங்காடிறந்தோடே’ (குறு 216) (சேனா. 211) சான்றோர் அல்லர் தோழி’ (தெய். 205) ஆகியவற்றைத்தருவர். நச்சஞர்க்கினியரும் (சூத 213) சேநுவரையர் தரும் உதாரணத் தையே தந்து நிற்பர். கல்லாடனாரோ (சூத 214) தெய்வச்சிலையார் தருவதற்குப் பாடபேதமாக உள்ள “சென்றார் அன்பிலர் தோழி” என்பதை உதாரணமாகத் தருவார். உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் இறந்தகாலத்தில் வரும் வினையால்வைணவும் பெயர்களையே உதாரணமாகத் தந்து நிற்கின்றனர். முன்னர்க் குறிப்பிட்டபடி இவ்விகுதி வினையால்வைணவும் பெயரில் மட்டுமின்றி வினைமுற்றி இலும் வருதல் காணத்தக்கது. இது மட்டுமல்லாமல் வேறு பல சூழல் களிலும் இது வழுதல் உண்டு. மொழிவோர் (புறம் 377 - 21), தள்ளதோர் (புறம் 18 - 30), நும்மோர் (புறம் 65 - 8), வாழு மோர் (பதி 71. 27), ஆள்கின்றோர் (மணி 26 - 18), விடாதோர்

(புறம் 358 - 7), பாடியோர் (அகம் 22 - 5), ஆன்றோர் (புறம் 360 - 11) போன்ற எடுத்துக்காட்டுகள் ஏராளமாகப் பழந்தமிழில் காணப்படுகின்றன. இந்திலையில் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் ஒருவகை உதாரணத்தையே தந்து நின்றனர் எனக் கருதலாம்.

— ஓர் விகுதி பலவேறு சூழல்களில் காணப்படுகின்றது.

1. பல் வேறு இறந்தகால இடை நிலைகட்டுப் பின்னரும்
2. பல் வேறு இறப்பில்கால இடை நிலைகட்டுப் பின்னரும்
3. எதிர் மறை - ஆத் - இடைநிலைக்குப் பின்னரும்
4. குறிப்பு வினை யடிகளிலும்
5. வினையால்கணையும் பெயர்களிலும்

1) பல்வேறு இறந்தகால இடைநிலைகட்டுப் பின்னர்

இச்சூழில் இது ஒரு சில நூல்களிலேயே காணப்படுகின்றது. வினையால்கணையும் பெயராக இச்சூழில் இது திருக்குறள் ஒழிந்த எல்லா நூல்களிலும் காணப்படுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பெற்றேர்	பெற்றவர்	புறம் 35-60
சென்றேர்	சென்றவர்	அகம் 325-21
சென்றேர்	சென்றவர்	நற் 226-6
புணர்ந்தோர்	கூடியதலைவர்	பரி 6-54

2) பல்வேறு இறப்பில் காலஇடைநிலைகட்டுப் பின்னர்

மொழிவோர்	சொல்லுவர்	புறம் 377-21
அறிவோர்	அறிந்தவர்	நற் 281-10
நுகஸ்வோர்	நுகரா நிற்பவர்	பரி 10-32
செல்வோர்	போவார்	பத்து 4-39
கைப்படு வோர்	அகப்படு வோர்	சிலம் 5-33

3) எதிர்மறை - ஆத்- இடைநிலைகட்டுப் பின்னர்

தள்ளாதோர்	தளையாதோர்	புறம் 18-30
-----------	-----------	-------------

4) வினையடிகட்டுப் பின்னர்

நுழ்மோர்	நுழ்மான் மதிக்கப்படும் தலைவர்கள்	புறம் 65-8
வலியோர் அல்லோர்	மெவியோர்	பரி 6-36
மொய்ம்பினேர்	வலியினை யுடையோர்	பத்து 9-72
அறவோர்	துறவறத்தினி ஞ்றவர்	குறள் 30

5) வினையால்கணையும் பெயர்கட்டுப் பின்னர்

விட்டோர்	விட்டவர்	புறம் 357-7
இறந்தோர்	சென்ற தலைவர்	குறு 16-5
சேர்ந்தோர்	அடைந்தோர்	பதி 59-10
இருந்தோர்	இருந்தோர்	அகம் 172-3
பிரிந்தோர்	பிரிந்த மகனிர்கள்	ஐங் 223-3
இருந்தோர்	இருந்தோர்	நற் 21-42
அழிந்தோர்	அழிந்தோர்	கவி 5-7
உயர்ந்தோர்	உயர்ந்தோர்	பரி 2-24
கலந்தோர்	நட்பு கொண்டோர்	பத்து 6-220
நின்றோர்	நின்றோர்	சிலம்பு 10-135
வந்தோர்	வந்தவர்கள்	மணி 25-167
வாழ்வோர்	வாழ்வோர்	புறம் 20-9
அரக்குவோர்	துடைப்போர்	குறு 388-8

இரப்போர்	இரவலர்	பதி	52-11
நீந்துவோர்	நீந்துவோர்	அகம்	202-15
கொள்வோர்	கொள்வோர்	ஜங்	187-4
வருவோர்	வருபவர்	நற்	342-4
உலகத்தோர்	உலகத்தோர்	பதி	15-24
கொடியோர்	கொடியோர்	அகம்	97-8
நல்லோர்	புதிய பரத்தையர்	ஜங்	61-4
உடையோர்	உடைய மன்னர்கள்	நற்	150-5
உள்ளோர்	மதிலையுடைய ஊரிற் காவலாளர்	கவி	81-25
மிசையேர்	மெல்லிய நடையை உடையவர்	பரி	12-26
இலோர்	இல்லாதார்	குறள்	59
நாலோர்	நாலுடையார்	குறள்	822
குலத்தோர்	மரபினோர்	சிலம்பு	23-
அறவோர்	அறவேர்	மணி	5-56
		கட்டுரை-2	

- ५ -

பலர்பால் விகுதி பற்றிப்பேசுவந்த தொல்காப்பியர்

அர் ஆர் ப என வருஉம் மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கின் படர்க்கைச் சொல்லே'

(குத் 691)

என்ற சூத்திரத்திலும்

"ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்

மாரைக் கிளவி உள்பட மூன்றும்

நேரத் தோன்றும் பலராறி சொல்லே'" (குத். 490)

என்ற சூத்திரத்திலும் பகர இறுதி பற்றிக் குறிப்பிடுவார்.

இப்பகரத்தைப் ப + அ என் பிரித்துப் பகரம் எதிர் காலத்தைக் காட்டும் இடை நிலை எனவும் அகரத்தைப் பலர்பால் விகுதியாகவும்

கொள்ளலாம். எனினும் தொல்காப்பியர் பகர இறுதியே பலர்பால் ஈறு எனக் கருதினாமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் அவரை அடிமொற்றிப் பகர இறுதியே பலரறி சொல் எனக் குறிப்பிட்டுச் செல்வர்.

இச்சுத்திரங்களுக்கு உரைகண்ட இளம்பூரணர் (சுத்-203) உண்ப, தின்ப என்ற உதாரணங்களையும் அவரை அடுத்து சேன வரையர் (சுத் 209) உண்ப என்ற உதாரணத்தையும் தருவர். அதோடு பகரம் உகரம் பெற்றும்பெறாதும் வரும் எனக்கூறி உரினுபு, உகுப்பு, வருகுப ஆகிய எடுத்துக்காட்டுகளையும் தருவார் அவர். இதே நிலையினை நச்சினார்க்கினியத்திலும் காணலாம். அதோடு இவர் உண்ணாதொழிப், உண்ணாநிற்ப ஆகியவற்றையும் தருவார் தெய்வச்சிலையார் உண்ப என்ற ஒரு உதாரணத்தையே தந்து நிற்பார் கஸ்லாடனாரும் நச்சினார்க்கினியரைப் பின்பற்றி உண்ப, உண்குபு உண்ணாநிற்ப, ஒழிப், தவிர்ப், உண்ணாதொழிப ஆகிய எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தந்து நிற்பார்.

உண்ப, மொழிப போன்ற சொற்களில் காணப்படும் பகர ஒற்றினைக் கால இடைநிலையாகக் கொண்டு அகரத்தை பலர்பால் விகுதியாகக் கொள்ளலாமா? என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கை. உண்ப போன்ற சொற்களில் ட். இறப்பில்கால இடைநிலையாக வருவது இயற்கை என்றாலும்கூட ஆகுப, மொழிப பெறுப போன்ற வற்றில் டப் வருவது இயற்கையன்று. காரணம் பகரமும் வகரமும் துணைநிலை வழக்கில் வரும் மாற்றுருபுகள் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகு, மொழி, பெறு போன்ற வினைகள் மெல்லினைகள். இவை பொதுவாக வகர ஒற்றினையே இறப்பில் கால ஒட்டாகக் கொண்டு வரும். ஆகுவர், மொழிவர், பெறுவர் போன்ற வினை முற்றுக்கள் வகர ஒற்றினையே கொண்டுநிற்றல் காணத்தக்கது. ஆனால் மொழிப, ஆகுபு, ஒழிப போன்றவற்றில் பகர ஒற்றே வருகின்றன. (செ. வை. சண்முகம் 1978:86) இதனால்தான் மொழிப போன்றவற்றில் காணப்படும் பகர ஒற்றினையும் அகரத்தி னையும் இணைத்துத் தொல்காப்பியர் பகர ஒற்றே என்று எடுத்து இவ்விடங்களில் -ஞ் காலஇடைநிலையாக வருகிறது எனக் கொண்டார் என எண்ணலாம். கால இடைநிலையில் ஒரு ஒழுங்கினைக்

கொண்டு பால்காட்டும் விகுதியில் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றார் எனக் கருதலாம். மொழிப என்பதை

மொழி - பு - ப

எனவும் பலவின்பால் காட்டும் செய்வ போன்றவற்றை
செய் பு வ

எனவும் பிரித்து நிற்பார்.

கால இடைநிலைகள் மீஸ்வினையில் பகர ஒற்றினையும் வல் வினையில் பகர ஒற்றினையும் கொண்டு வரும் என்ற விதியோடு பலர்பால் காட்டும் பகரத்திற்கு முன்னரும் பலவின்பால் காட்டும் வகரத்தின் முன்னரும் -பு- மாற்றுருபைக் கொண்டு வரும் எனவும் கூறமுடியும். ஆனால் பு + அ எனப் பார்ப்பின் பலர்பால்காட்டும் அகரத்திற்கு முன்னர் எல்லா வினைகளுக்கு முன்னரும் பகர ஒற்று இறப்பில் கால இடைநிலையாக வரும் எனவும் கூடுதலாக ஒரு விதி கூறவேண்டும். இந்நிலையைத் தொல் காப்பியர் விரும்பாததால்தான் பகரம் என்றும் வகரம் என்றும் கொண்டு இவை முறையே பலர் பாலையும், பலவின் பாலையும் காட்டும் என்று கொண்டார் எனக் கருதலாம். ஆனால் ஆகுப (புறம் 7.10) செய்ப (புறம் 239. 19 போன்ற சொற்கள் பலவின் பாலிலும் வருவது விதி விலக்காகவே கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

அகரம் என எடுக்கின் அகரம் பலவின் பாலையும் பலர் பாலையும் காட்டும் எனக் கருதவேண்டும். இவற்றை யெல்லாம் தடுப்பதற்காகவே தொல்காப்பியர் பகரம் எனக் கொண்டார் எனக் கருதலாம்.

மொழியியல் துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

திருத்தம் : 67-ம் பக்கத்தில் பலர்பால் விகுதி அ என இருப்பது ப என இருத்தல் வேண்டும்.

பிற்சேர்க்கை
அட்டவணை—1
பலர்பால் விகுதிகள்

-அர்	-ஆர்	-ஓர்	-ப
புறம்	301	56	236
குறு	97	23	71
பதி	150	34	47
அகம்	323	52	155
ஜங்	49	21	46
நற்	104	26	72
கவி	173	247	31
பரி	100	85	36
பத்து	142	1	79
குறள்	72	394	7
சிலம்பு	211	106	153
மணி	83	52	220
1 ஆர் அர்			

அட்டவணை—3

—ஆர்

	எதிர்மறை	பிற
புறம்	48	8
குறு	19	4
பதி	23	11
அகம்	47	5
ஜங்	21	—
நற்	25	1
கவி	32	215
பரி	11	74
பத்து	1	—
குறள்	45	349
சிலம்பு	27	79
மணி	25	28

அட்டவணை 2

வினாக்கள்

-91-

வினாயால்வண்ணம் பெயர்

அட்டவணை 4

-ஆர்

வினாமுற்று										வினாயாலனையும் பெயர்														
இறந்த காலம்	இறப்பில் காலம்					எதிர்மறை					இறந்தகாலம்	இறப்பில் காலம்					எதிர்மறை							
-இன்-	ஏற்	-வ்	-ப்	-ப்	-ம்	-கிறப்	-ம்	-அன்	ஒ	ஒ	(ஒ)தி	ஒ	-இன்	ஏற்	-வ்	-ப்	-ப்	-ம்	-அன்	ஒ	ஒ	-இன்	-அல்	-கிறப்
இறந்த இறப்பில் காலம் காலம்																								
புறம்	1	—	—	—	—	—	—	—	29	—	—	—	1	—	—	—	—	2	—	18	1	—	4	
குறு	—	—	—	—	—	—	—	1	—	14	—	—	2	1	—	—	—	—	—	5	—	—	—	
பதி	1	1	—	—	1	2	—	—	13	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	10	—	—	5	
அகம்	2	—	—	—	—	—	—	—	29	—	—	—	—	—	—	—	—	1	2	—	18	—	—	
ஜங்	—	—	—	—	—	—	—	—	19	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	
நஸ்	—	—	1	—	—	—	—	—	3	21	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	
களி	22	—	1	1	1	—	—	—	8	—	9	1	60	27	2	7	5	—	1	16	7	1	78	
பரி	3	5	15	6	2	—	—	—	5	—	—	1	4	11	—	3	—	4	—	6	—	—	20	
பத்து	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	
குறள்	3	—	1	—	—	—	—	—	2	—	—	2	128	82	1	16	1	—	—	30	13	—	155	
சிலம்பு	10	3	4	1	—	—	2	—	19	—	—	2	18	6	—	5	2	—	—	8	—	—	26	
மணி	—	—	—	—	1	—	—	—	7	—	—	5	2	—	—	—	—	—	17	—	—	20		

அட்டவணை—5

—ஒர்

	விளையாலைணமும் பெயர்	பிற
புறம்	210	26
குறு	71	—
பதி	47	—
அகம்	152	3
ஜங்	46	—
நற்	69	3
களி	31	—
பரி	28	8
பத்து	75	2
குறள்	5	2
சிலம்பு	152	1
மணி	220	—

அட்டவணை - 6

— புர்

விஜேயாலக்ஞாயம் பெயர்

	இறந்த காலம்	இறப்பில் ஏதிர் மகற்	இறந்த காலம்	இறந்த காலம்	இறப்பில் ஏலி:	எதிர்யை
பும்	8	2	1	13 4	7 70	— 19
குறி	—	—	—	4 23	— 4	— 4
பதி	—	—	—	2 17	— 2	— 5
அகம்	3	—	—	7 82	— 7	— 1
ஐங்	—	—	—	1 30	— 5	— 4
நற்	2	1	—	3 5	— 5	— 1
கலி	—	—	—	4 37	— 1	— 1
பரி	1	3	—	— 15	— 1	— 2
பத்து	—	1	—	— 8	— 6	— 1
குறள்	—	—	—	— 28	— 2	— 2
சிலம்பு	—	1	—	— 2	— 9	— 6
மணி	—	—	—	— 2	— 37	— 12
				— 2(ன்)		— 61

புதை அட்டவணை மீண்டும் வரும்
அட்டவணை—7

—ஏ—

	இறந்த காலம்		இறப்பில் காலம்	
	—அ—	—இ—	—ஃ—	—ப—
புறம்	—	—	25	—
ஞறு	—	—	4	—
பதி	—	2	7	—
அகம்	1	—	32 3 (உ. ஒ)	—
ஐங்	—	—	20 1 (உ. ஒ)	—
நற்	—	—	6 1 (வி. பெ)	—
கவி	—	—	13	—
பரி	—	—	1 (வி. பெ)	2
பத்து	1	—	—	—
ஞறள்	—	—	29	—
சிலம்பு	—	—	—	—
மணி	—	—	—	—

உதவிய நால்கள்

செ. வை. சண்முகம், 1978, “தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாடு” மொழியியல் 2.1 அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணுமலைநகர்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதத் துணைபுரிந்த ஏனைய இலக்கிய இலக்கண நால்களுக்கும், குறியீடுகளுக்கும் - அகத்தியலிங்கம், ச. ‘தன்மைப் பண்மை’ மொழியியல் 2.2 (1978) காண்க.

சீனமொழி இலக்கணம்

சீனமொழியில் இலக்கணத்தை விளக்கும் முறை வியப்பூட்டுவதாகும். “சொற்கள், இருவகைய, அவை பொருளுணர்த்தும் சொற்கள் வெறுஞ் சொற்கள் என்பன. பொருட்சொற்களுக்கும் வெறுஞ் சொற்களுக்கும் வேற்றுமை புலப்படுத்தும் கலையே இலக்கணம் எனப்படும்” என்பது அந்த விளக்கம். இதிலிருந்தே அம்மொழியில் இலக்கணம் அமைந்த முறையினை எண்ணி வியக்கலாம் – “கையால்” எடு என்ற தமிழ் வாக்கியத்தில் சீன இலக்கணப்படி, ‘கை’ என்னும் பெயரும் ‘எடு’ என்னும் வினையும் பொருட்சொற்கள். ‘ஆல்’ என்னும் வேற்றுமையுருபு வெறுஞ் சொல்லாகும்.

சீன மொழிச்சொல் ஒவ்வொன்றும் இடத்திற்கேற்பப் பல பொருள் தரும். ‘தா’ என்பது பெயராக நிற்கும் போது ‘பெருமை’ என்னும் பொருளும், பெயரடையாக நிற்கும்போது ‘பெரிய’ என்னும் பொருளும் வினையாகும்போது ‘பெரிதாக்கு, பெருகு’ என்னும் பொருளும், வினையடையாகும்போது ‘பெரிதும், பெரிதாக’ என்னும் பொருளும் உணர்த்தும். கல் என்னும் தமிழ்ச்சொல் ‘கல் எடு’, ‘கல் வீடு’ ‘அதைக்கல்’ என்னும் வாக்கியங்களில் பெயராகவும் பெயரடையாகவும் வினையாகவும் வெறுபடுமாறு போலக் கொள்க. ஆகையால், அம்மொழியில் சொல் நிற்கும் இடம் (word order) அறிந்து பொருளுணர வேண்டும்; வாக்கிய இலக்கணம் இன்றிய மையாத்தாகின்றது.

தமிழிலும் ஓரசைச் சொற்கள் பலவாக உள்ளன. நீ – போ மண்-பார், பூ-தா முதலான வாக்கியங்களும் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பாலும் ஓரசைச் சொற்களும் ஈரசைச் சொற்களுமே இருத்தல் கருத்தக்கது.

டாக்டர். மு. வரதராசன்
மொழிவரலாறு, கழகப்பதிப்பு சென்னை, 1975.

சுழற்சி முறையும் 'தான்' பிரதிப் பெயராக்கமும்

எம். சுசீலா

1. தமிழில் தான் என்னும் பிரதிப்பெயர் ஒரு பெயர்த் தொடரின் பிரதிப்பெயராக வரும்போது, இரண்டு கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டுச் செயல்படும். ஒன்று, படர்க்கைப் பெயர்களை மட்டுமே சுட்டி நிற்கும். இரண்டு படர்க்கைப்பெயர்களும் வாக்கியத்தின் எழுவாயாக இருத்தல் அவசியம். புறநிலையில் வேறு வேறு வேற்றுமைப்பெயர் களாக இருப்பினும் கூட புதை நிலையில் அவை எழுவாயாக இருப்பின் அவற்றுக்கும் பிரதிப்பெயராக 'தான்' வரும்.

1. ராமன் கண்ணனைத் தன் அறையில் படிக்கச் செய்தான் கண்ணன் என்ற பெயர் புதைநிலையில் ஒரு வாக்கியத்தின் எழுவாயாக வரக் கூடியதாகயால் தன் அறையில் என்னும் பெயர்த் தொடர் கண்ணன் என்ற பெயரையும் சுட்டக் கூடியதாக விளங்குகிறது. இவ்வகை வாக்கியங்களில் பெயர்த் தொடரைப் பிரதிப் பெயராக மாற்றும் விதி சுழற்சி முறையிலேயே செயல்படுகிறது.*

* மொழியியல் இதழ் 3. 2 & 3-ல் இதனை விரிவாகக் காணலாம்.

இந்தப் பிரதிப் பெயராக்கம் சழற்சி முறையில்தான் செயல்பட வேண்டுமா அல்லது ஒரு எழுவாய்த் தொடரை புதைநிலை அமைப்பில் எங்கிருப்பினும் இந்தப்பிரதிப் பெயரால் மாற்ற இயலுமா என்பதைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

2. சழற்சிமுறையில் பிரதிப்பெயராக்கம்

வாக்கியம் 1-ஐப் போன்றவற்றில் சழற்சி முறையில் செயல்பட்டாலும், சழற்சி முறைக்கு உட்படாமல் செயல்பட்டாலும் பிரதிப் பெயராக்க விதி மூலம் பெயர்த் தொடரைப் பிரதிப் பெயராக்க முடியும். இவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும்போது ஒரு எழுவாய்த் தொடரைப் புதை நிலை அமைப்பில் எங்கிருப்பினும் தான் என்ற பிரதிப் பெயரால் மாற்ற இயலும். ஆனால் சழற்சி முறையில் செயல்பட்டால் மட்டுமே இந்தப் பிரதிப் பெயராக்க விதி செயல்படக் கூடியதாக சில வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை சழற்சி முறையில் பிரதிப் பெயராக்கம் செயல்படுதலே முறை என வவியுறுத்துகின்றன.

2. 1. செயப்படு பொருள் உயர்ச்சி (Object Raising)

கீழ்வரும் வாக்கியங்களில், வாக்கியம் 2-ல் செயப்படு பொருளாக வரும் பெயர்த் தொடர், வாக்கியம் 3 - ல் உயர்ச்சி விதியின் மூலம் எழுவாயாக உயர்த்தப் படுகிறது.

2. கண்ணனைக் காண்பது எளிது

3. கண்ணன் காண்பதற்கு எளியன்

கீழ்வரும் வாக்கியங்களில் உயர்ச்சில்தி, பிரதிப் பெயராக்கம் இரண்டு மாற்றியங்களும் செயல்படக் காணலாம்.

4. அவனுடைய அடியார்களுக்கு இறைவனைக் காண்பது எளிது.

5. அவனுடைய அடியார்களுக்கு இறைவன் காண்பதற்கு எளியன்.

வாக்கியம் 4 - ல் பிரதிப் பெயர் ‘தான்’ இறைவனைச் சுட்டு முடியாது. ஆனால் வாக்கியம் 5 - ல் இந்தப் பிரதிப் பெயர் ‘இறைவனைச்’ சுட்டிவர இயலும். வாக்கியம் 4 - ல் செய்ப்படு பொருள் வேற்றுமையாக இருந்த ‘இறைவன்’ வாக்கியம் 5 - ல் எழுவாய் வேற்றுமைத் தொடராக உயர்த்தப் பட்டுள்ளதே இதற்குக் காரணம்.

6. தன்னுடைய அடியார்களுக்கு இறைவன் காண்பதற்கு எளியன்.

உயர்ச்சி விதியும், பின்னர் பிரதிப் பெயராக்கமும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இங்கு ஒரு வரன்முறையில் (ordering) செயல்படுகின்றன. பிரதிப் பெயராக்கம் நடை பெறுவதற்கான சூழ்நிலையே உயர்ச்சி வித பினால் உண்டாக்கப் படுவதால் இந்த வரன் முறையை மாற்ற முடியாது.

2. 2. செய்ப்பாட்டு விணையாக்கம் (Passivization)

கீழ்வரும் வாக்கியங்களில், வாக்கியம் 7 - ல் செய்ப்படு பொருளாக வரும் பெயர்த் தொடர் செய்ப்பாட்டு விணையாக்கத்தின் மூலம் வாக்கியம் 8 - ல் எழுவாயாக மாற்றம் பெறுகிறது.

7. ராமன் ராவணனை அவனுடைய (ராவணனுடைய) ஊரில் கொன்றான்

8. ராவணன் தன்னுடைய ஊரில் ராமனால் கொல்லப்பட்டான்

ராவணன் என்னும் பெயர்த் தொடர் எழுவாயாக மாற்றப்பட்ட பின்பே ‘ராவணனுடைய ஊரில்’ என்பதைப் பிரதிப் பெயராக்கத் தின் மூலம் ‘தன்னுடைய ஊரில்’ என்று மாற்ற முடியும். ஆகவே இங்கும் முதலில் செய்ப்பாட்டு விணையாக்கமும், பின்னர் பிரதிப் பெயராக்கமும் வரன் முறையின் படி செயல்பட வேண்டிய அவசியம் நேர்கிறது.

3. சமுற்சி முறைக்கு உட்படாத பிரதிப் பெயராக்கம்

மேலே பிரிவு 2 - ல் கண்ட வரன் முறைக்கு உட்படாமல் கில வாக்கியங்களில் பிரதிப் பெயராக்கம் செயல்படுகிறது, இதனைக் கீழே காணலாம்.

3.1. பெயர்த் தொடர்களில் அழுத்தம் (Emphasis)

ஒரு வாக்கியத்தைப் பேசுகையில் பேசுவார் கேட்பவரின் கவனத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர்த் தொடரின்பால் ஈர்க்க விரும் பின் இரு வகைகளில் செயல் படலாம். ஒரு வகையில் குறிப்பிட்ட பெயர்ச் சொல் அழுத்தம் கொடுக்கப் பெறுகிறது.

9. நான் ராமனைப் பார்த்தேன் (சாதாரண வாக்கியம்)
10. நான் ராமனைத்தான் பார்த்தேன்
11. நான்தான் ராமனைப் பார்த்தேன்

வாக்கியம் 10 - லும், 11 - லும் முறையே ராமன், நான் ஆகியவை அழுத்தம் பெறுகிறது. இரண்டாவது வகையில் குறிப்பிட்ட பெயர்த் தொடர் குவிமுகப்படுத்தப்படுவதன் (focussing) மூலம் அழுத்தம் பெறுகிறது. இவ்வகையில் அப்பெயர்த் தொடர் வாக்கியத்தில் தன்னுடைய நிலையினின்றும் (position) அகற்றப் பட்டு வாக்கியத்தின் இறுதி நிலையில் தனித் தொடராக வைக்கப் படுகிறது, இவ்வகையில் வாக்கியம் 9 - ல் உள்ள பெயர்த் தொடர்கள் கீழ்க்கண்ட வண்ணம் அழுத்தம் பெறுகின்றன.

12. நான் பார்த்தது ராமனை / ராமனைத்தான்
13. ராமனைப் பார்த்தது நான் / நான்தான்

வாக்கியம்

பெயர்த் தொடர்

நான்

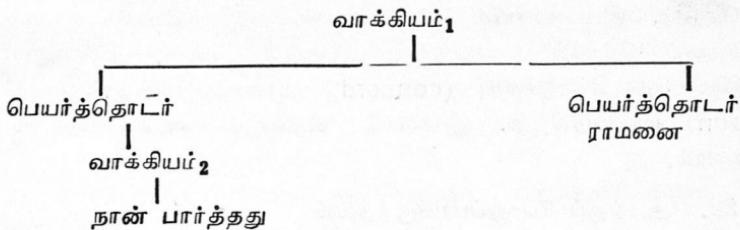
வினைத் தொடர்

பெயர்த் தொடர்

ராமனைப்

பார்த்தேன்

வினைத் தொடர்

இவ்விதம் பெயர்த் தொடர்களில் அழுத்தம் கொடுப்பதும் இரு வகைப்படும். முதல் வகையில், ஒரு வாக்கியம், பெயர்த்தொடர் (வினையால்ணையும் பெயர்) + பெயர்த்தொடர் (பயனிலை) ஆக மாற்றம் பெறுகிறது. இரண்டாவது வகையில் தொழிற் பெயர் + பெயர்த்தொடர் (பயனிலை) ஆக மாற்றம் பெறுகிறது.

14. ராமன் இந்தப்புத்தகத்தை எழுதினான்.

15. இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியவன் ராமன் (வினையால் ணையும் பெயர் + பெயர்த்தொடர்)

16. இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியது ராமன் (தொழிற்பெயர் + பெயர்த்தொடர்)

மேலே கண்ட இரு வகைகளில், இரண்டாவது வகையில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றி எல்லா வேற்றுமைப் பெயர்க் கொள்கிறது அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறமுடியும்.

17. இந்தப் பேனாவை உடைத்தது கண்ணாந்தான்

18. ராமன் அழைத்தது கண்ணானத்தான்

19. ராமன் போனது கண்ணனோடுதான்

20. ராமன் பணம் வாங்கியது கண்ணனிடமிருந்துதான்.

ஆனால் முதல் வகையிலோ அழுத்தம் கொடுக்கப் பெறும் பெயர்த் தொடர் எழுவாயாக இருத்தல் அவசியம்.

21. இந்தப் பேனாவை உடைத்தவன் கண்ணாந்தான்.

*22. ராமன் அழைத்தவன் கண்ணாந்தான் / கண்ணானத்தான்.

மேலும், இவ்வகையில் வினையால்கண்டும் பெயர்களுக்கும் பயனிலைப் பெயர்த் தொடருக்கும் இடையே பால், எண்ணில் மட்டுமே தொடர் இயைபு (concord) காணப்படுகிறது. இடம் (person) மாறுபடுகிறது. இதனைக் கீழ்வரும் வாக்கியங்களில் காணலாம்.

23. அதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தவன்

நான் தான்
நீ தான்
அவன் தான்

24. அதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தவன்

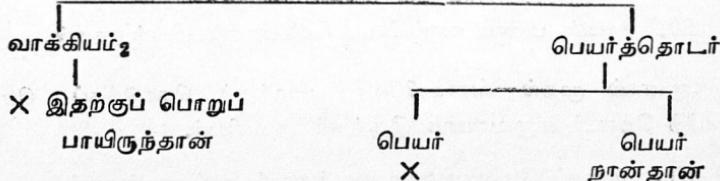
நான் தான்
நீ தான்
அவன் தான்

25. அதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தவர்கள்

நானும் நீயும் தான்
நானும் அவனும் தான்
நீயும் அவனும் தான்
நாங்கள் தான்
நீங்கள் தான்
அவர்கள் தான்

இந்த இட முரண்பாட்டினை புதைநிலை அமைப்பில் இவ்வாக்கியங்களில் படர்க்கப்பெயர் ஒன்றை அமைப்பதன் மூலம் விளக்கலாம்.

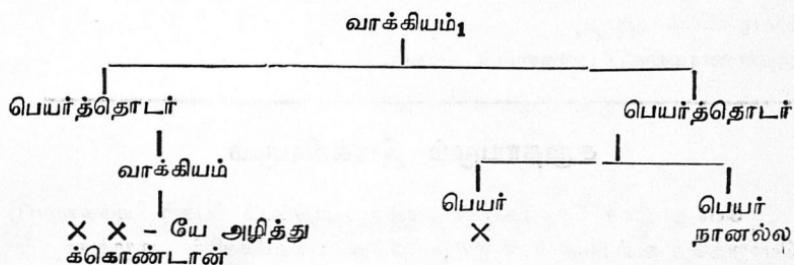
வாக்கியம் 1

ஆவன், அவன், அவர்கள் ஆகிய படர்க்கப்பெயர்களைச் சுட்டும். இதன் காரணமாகத்தான் வாக்கியம் 23, 24, 25 போன்ற

வற்றில் பால், எண்ணில் தொடர்பு இயைபு காணப்படுகிறது. இடத்தில் காணப்படுவதில்லை. இவ்வகை வாக்கியங்களில் பிரதிப் பெயர் ‘தான்’ தன்மை, முன்னிலைப் பெயர்களையும் சுட்டி வருவதற்கும் இந்த அமைப்பே காரணம்.

26. பேராசையினால் தன்னையே அழித்துக்கொண்டவன் நானால்ல /நீயல்ல

மற்றப்பெயர்த் தொடர்களைப் போன்று இந்தப் படர்க்கைப் பிரதிப்பெயரையும் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்ல முடியும்.

27. ராமன் ராமனுக்காகத்தான் இவ்வளவும் செய்தான்

28. ராமன் தனக்காகத்தான் இவ்வளவும் செய்தான்

29. ராமன் இவ்வளவும் செய்தது தனக்காகத்தான்

வாக்கியம் 277ல், பிரிவு 2-ல் கண்ட வரன்முறையின் படி முதலில் ‘ராமனுக்காகத்தான் என்பதை வாக்கியத்திலிருந்து அகற்றித் தனித்தொடராக்கவேண்டும். பிறகே பிரதிப்பெயராக்கம் செய்யவேண்டும். இது பிரதிப்பெயரும், அது சுட்டிநிற்கும் பெயர்ச் சொல்லும் ஒரே வாக்கியத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற விதியை மீறுவதாகிறது. இந்த விதியின் அடிப்படையில்தான் சமூத்தி முறையில்தான் பிரதிப்பெயராக்கம் செயல்பட வேண்டும் என்று வளியுறுத்தப் பெறுகிறது. இல்லாவிடில் வரன்முறையை பார்தி பிரதிப்பெயராக்கமும், பின்னர் பிரதிப்பெயரை வாக்கியத்திலிருந்து அகற்றித் தனித் தொடராக்கும் விதியும் செயல்படவேண்டும். இந்த வரன்முறை 2-1, 2. 2—ல் உள்ள வாக்கிபங்களுக்குப் பொருந்தாது.

4. பிரிவு 2-லும் பிரிவு—3-லும் கானும் வரன்முறை முரண் பாட்டினையும், பிரிவு 1-ஸ் எந்த வரன்முறைக்கும் உட்படாமலே பல வாக்கியங்களில் தான் பிரதிப் பெயராக்கம் செயல்படக்கூடும் என்பதையும் நோக்கும் போது இந்தப் பிரதிப்பெயராக்கம் சமூர்சி முறையில் செயல்பட வேண்டிய அவசியமில்லை, அதற்குத் தேவையான சூழ்நிலை இருப்பின் (எழுவாய் இருப்பின்) பிரதிப் பெயராக்கம் செயல்படுகிறது என்ற முடிவுக்கே வரனேர்கிறது.

மொழியியல் துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

சமுதாயமும் இலக்கியமும்

பொதுவாகச் சொற்களின் வாழ்வும் மதிப்பும் பேசும் மக்களைப் பொறுத்தே உள்ளன எனினும், சிறந்த புலவர்களின் எழுத்தாலும் ஓரளவு அவற்றிற்கு வாழ்வும் மதிப்பும் ஏற்படுவதாகக் கூறலாம். சிறந்த புலவர்களின் எழுத்துக்கள் மக்களின் நெஞ்சில் நின்று போற்றப்படுவதால், அவர்கள் எந்தச் சொல்லுக்கு எந்தப் பொருள் தந்து இலக்கிய வாழ்வு அளித்துள்ளனரோ, அந்தச் சொல்லை அவ் வாரே மக்களும் போற்றத் தலைப்படுகின்றனர். பேச்சு மொழியில் வாழ்வு அளிக்கின்றனர். நாணயங்களின் மதிப்புக்குப் பழங்கால அரசன் காரணமாக நின்றது போல் இத்தகைய புலவர்கள் சொற் களுக்கு மதிப்புத் தந்து காக்கின்றனர் என அறிஞர் வெண்டரியே கருதுகிறார். இலக்கியத்தில் பெருவாழ்வு பெற்று மக்களிடையே பரவிய சில சொற்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்தக் கருத்துப் பொருந்தும் எனக் கொள்ளலாம். மற்றச் சொற்களுக்கு சமுதாயமே நேர்ப்பொறுப்பு. சமுதாயம் மதிப்பும் வாழ்வும் தந்து ஆனாலும் சொற் களைப் புலவர்கள் எடுத்தான்டு இலக்கிய வாழ்வு தந்து செல்கின் றனர் என்று கூறுவதே பொருந்துகிறது. தேன், ஆறு, கூடு, ஊர்க் குருவி, குன்று, தோப்பு, பழம் முதலிய பற்பல சொற்கள் சமுதாயத் திடமிருந்து இலக்கியத்திற்குச் சென்று இடம் பெற்றவை ஆகும்.

டாக்டர் மு. வரதராசன்
மொழி வரலாறு, கழகப்பதிப்பு, சென்னை, 1975.

முவிடப் பிரதிப் பெயர்கள் வேறுபாடு

மு. ஞானம்

சமுதாய வாழ்க்கையின் ஒரு அங்கமாக மொழியையும், பேச்சையும் ஆராயும் எந்த ஆய்வும், -எக்கண்ணோட்டத்தில் அது அமைந்தாலும், - அச்சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற பரஸ்பரச்சார்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். (Dell Hymes, 1964 :215) ஏனைனில் மொழியியல் களஞ்சியத்தில் எந்த ஒரு மாறியை பயன்படுத்தலாம் என்பதைத் தீர்மானிப்பது நமது சமுதாய வாழ்க்கையின் மதிப்பீடுகளே ஆகும். எனவே சமுதாய மதிப்பீடுகள் மொழியில், மொழி வேறு பாடுகளில் பிரதிபலிக்கின்றன என அறுதியிட்டுக் கூறலாம். இவ்வாறு மொழிவேறுபாடுகளில் பிரதிபலிக்கும் சமுதாய வேறுபாடுகளை ஆய்வது, மிகவும் சுவையானதாகும். அன்றியும் சமுதாயவியல், மற்றும் மொழியியல் துறைகளில் பயன் மிக்கதும் ஆகும். இங்கே முவிடப் பிரதிப் பெயர்களின் மாறிகளையும், அதில் செய்யப்படும் தேர்வுகளையும் ஆயலாம்.

முவிடப் பிரதிப் பெயர்களில் தேர்வு வேறுபாடுகள் குறிப்பாக சுவையும், பயனும் மிக்கது. ஏனைனில் அது சமுதாயத்தில் பல்வேறு

பிரிவுகளின் பரஸ்பரத் தொடர்பை நேரடியாக வெளிப்படுத்துகிறது. தேர்வுகளின் அடிப்படை சமுதாயக் கூறுகளாலேயே வகுக்கப்படுகிறது. எனவேதான் முவிடப் பிரதிப் பெயர்களின் வழக்கானது எங்ஙனம் மனப்பாங்கு, மற்றும் பழகுமுறையுடன் தொடர்புடையது என்று சமுதாய மாணிடவியலாரும், சமுதாய உளவியலாரும் கட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

முவிடப் பிரதிப் பெயர்ச் சொற்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் தனி மனிதர்களுக்குள் காணப்படும் இரு வகை சமுதாய உறவுப் பரிமாணங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையது. அப்பரிமாணங்கள், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், மற்றும் சமநிலையினர் என்பவையாகும். இப்பரிமாணங்களையே செல்வாக்கு, மற்றும் கூட்டெடாருமை ஏற்படுத்தும் காரணங்கள் என ரோஜர் ப்ரிரளனும், ஆல்பெர்ட் கில்மானும் (1972; 252 - 74) பேசுவர். செல்வாக்கும், கூட்டெடாருமையும், ஜாதி, வயது, பொருளாதாரம், கல்வி, தொழில், பால் ஆகியவற்றில் ஏதாவது ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வையால் ஏற்படலாம். இச்சமுதாயக் கூறுகள், முவிடப்பிரதிப்பெயர்ச் சொற்களின் மாறிகளைத் தேர்ந்து ஆளுவதில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை ஆய்வுதே இட்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நடுத்தர வருமானமும் (மாதந்தோறும் ரூ 300-750) உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியும், நடுத்தரவயதும் (3-15 வயது) உடைய நான்கு தகவலாளிகள் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டனர். அவர்கள் நால்வரும் நான்கு வெவ்வேறு ஜாதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டனர். அவையாவலர் 1) அய்யர் 2) யாதவர், 3) படையாட்சி 4) பறையர். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதிப்பெயர்ச் சொல்லலத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சமுதாயக் கூறுகள் இவர்கள் மேல் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் ஆராயப்பட்டது. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சமுதாயக்கூறுகள் பால் (ஆண், பெண்), ஜாதி (பிராமணர், பிராமணர்ஸ்லாதார், ஹரிஜன வகுப்பினர்), வயது (15 வரை, 16-25, 26-35, 36-45, 46-ம் அதற்கு மேலும்) கல்வி பொருளாதார நிலை¹ (தொடக்கநிலைக் கல்வி - குறைந்த வருமானம்

1. நெய்வேலி போன்ற தொழில் நகரங்களில் கல்வித்தகுதிக் கேற்பவே ஜாதியமும், பொருளாதார நிலைமையும் அமையுமாதலால் இதனை ஒரு கூட்டுச் சமுதாயக் கூறுக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

மற்றும் உயர்நிலைக்கல்வி - குறைந்த வருமானம், உயர்நிலைக்கல்வி - நடுத்தர வருமானம், கல்லூரிக்கல்வி - நடுத்தர வருமானம் கல்லூரிக்கல்வி - உயர்வருமானம்). தனிப்பட்ட பழகுமுறைகள் நிறுக்கூக்கள் ஆசியவற்றால் விளையும் தேர்வு மாறுபாடுகளை ஒதுக்கி சமுதாயத் தாக்கத்தை மட்டுமே ஆய்வதற்காக, பேசுநருக்கும், கேட்போருக்கும் இடையே குடும்ப உறவுகளும், தனிப்பட்ட நட்புகளும் தவிர்க்கப்பட்டன. இன்ன சமுதாயப் பின்னணியுள்ள ஒருவரோடு பேசும் போது பயன் படுத்தப்படும் மூவிடப் பிரதிப் பெயர்ச் சொற்கள் எவ்வ என்பதே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் படுகிறது.

தற்கால இலக்கிய வழக்கில் கீழ்க்காணும் மூவிடப் பிரதிப் பெயர்ச் சொற்கள் உள்ளன.

தன்மை	ஒருமை	பன்மை
நான்	நாம் (உள்பாடு)	நாங்கள் (வேறுபாடு)
முன்னிலை	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between;"> நீ (உயர்வின்மை) நீங்கள் </div> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> நீர் (சற்று உயர்வு) அவர்கள் (மிக உயர்வு) </div> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> நீங்கள் (உயர்வு) தாங்கள் (மிக உயர்வு) </div>	
பன்மை	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between;"> அவன் (உயர்வின்மை ஆண்பால்) அவர்கள் (உயர்தினை) </div> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> அவன் (உயர்வின்மை பெண்பால்) அவைகள் (அஃபிரினை) </div> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> அது (அஃபிரினை) அவர் (உயர்வு, ஆண்பால்) </div> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: space-between; margin-top: 10px;"> அவர்கள் (மிக உயர்வு ஆண்பால், உயர்வுப் பெண்பால்) </div>	

பேச்சு வழக்கில் கீழ்க்கண்டவாறு மாறிகள் அமைகின்றன - (வடிவ வேறுபாடுகளை ஒதுக்கி, தொடர்பான இலக்கிய வழக்கு வடிவம் அல்லது ஆக்கப்பட்டதொரு நிலை வடிவமே கொடுக்கப் படுகின்றன).

தன்மை ஒருமை - நான் / நாம்

முன்னிலை ஒருமை - நீ / நீர் / நீங்கள் / நாம்

படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமை - அவன் | அவர் | அவர்கள்
 படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமை - அவன் | அது | அவர்கள்
 படர்க்கை ஆண்பால் பன்மை - அவன்கள் | அவர்கள்
 படர்க்கைப் பெண்பால் பன்மை - அவன்கள் / அவர்கள் |
 அதுகள்

தேர்வு வேறுபாடுகள்

துள்மை ஒருமை - நான் / நாம்

அய்யர் பேச்சு வழக்கில் குறைந்த வருமானமுடைய ஆண்களிடமும், பதினெட்டாண்டு வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களிடத்தும் பேசும் போது ‘நாம்’ காணப்படுகிறது. பறையர் பேச்சு வழக்கில் குறைந்த வருமானமுடைய பெண்களுடன் பேசும் போதும் இது காணப்படுகிறது. யாதவர், படையாச்சி வகுப்பினர் பேச்சிலோ இது நடுத்தர வருமானமுடையவர்களுடன் பேசும்போதும் காணப்படுகிறது.

(எ-டு)

1. நமக்கு புடிக்காதுப்பா

இங்கே ‘நாம்’ பேசுநருக்கு சமநிலை அல்லது தாழ்நிலை உடையோரிடம் கல்வி - பொருளாதாரத்தினாலோ அல்லது வயதினாலோ பேசும் போது மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுவதால், உயர்வுத் தன்மையாக வருவதாக சொல்லப்பட முடியும்.

கேட்போர் யாராயிருப்பினும் பயன்படுத்தப்படும் தன்மை ஒருமை சுட்டும் இன்னொரு ‘நாம்’ உள்ளது. இது ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளிலேயே வருகிறது.

(எ-டு)

2. நம்ம வண்டியிலேயே பொயிடலாம் சார், எனக்கொண்ணும் கண்டம் இல்லே.

இந்த ‘நாம்’ பயன்படுத்தப்படும் இடத்தில் கேட்போருடன் பேசுநருக்கு நாகரீகம் அல்லது பணிவு கலந்த ஒரு நட்புணர்வு இருப்பதாக ஆய்வில் காணப்படுகிறது. அப்படியானால் இங்கே

பேசுநர் தன் உடைமைப் பொருளை கேட்போருடன் பகிர்ந்து கொள் னும் குறிப்புத்தோன்ற உள்பாட்டுத் தன்மை பயன்படுத்தப்படுகிறது என ஊகிக்கலாம். அதனாலேயே இது ஆறாம் வேற்றுமை மட்டுமே ஏற்கிறது. எ.டு. 2-ல் பிற்பகுதியில் நான்காம் வேற்றுமை ஏற்கும் போது ‘நாம்’ வரவில்லை என்பதைக் காண்க.

இந்த ‘நாம்’ ‘மனைவி’ அல்லது ‘வீட்டுக்காரி’ என்ற பெயர்ச் சொற்களுடன் ஆறாம் வேற்றுமையால் தொடர்பு படுத்தப்பட்டு வருவதில்லை என்பதை, நமது கலாசாரப் பின்னணியில் பார்க்கும் போது மேற்கூறிய கருத்து மேலும் வலுப்பெறுகிறது.

(ஆனால் இந்த ‘மனைவி’ என்னும் கருத்து ‘வீட்டிலே’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படும் போது ‘நாம்’ பயன்படுத்த முடிகிறது என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. எ - டு “நம்ம வீட்டிலே சினிமாவுக்கு பொயிருக்காங்க”)

மற்ற குழல்களில் தன்மை ஒருமையைக் குறிக்க “நான்” என்ற சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகிறது.

முன்னிலை ஒருமை : நி / நீர் / நீங்கள் / நாம்

கேட்போர் ஆணாக இருப்பினும் பெண்ணாக இருப்பினும் பதினாறு வயதிற்குக் கீழே அல்லது அதற்குப் பக்கமாக இருந்தாலோ, குறைந்த வருமானத்தவராக இருந்தாலோ எல்லா ஜாதியினரிடமும் ‘நி’ காணப்படுகிறது. யாதவரும், அய்யரும் சுமார் 25 வயது வரையுள்ள ஆண்களைக் குறிக்கவும் ‘நி’ யை பயன்படுத்துவதால் பாலுக்கும் இத்தேர்வில் ஒரு பங்கு உள்ளது எனவேண்டும்.

‘நீர்’, மிக நெருங்கியவர்களிடத்தில் மட்டுமே காணப்பட்டதால் இது தனிப்பட்ட உறவின் தாக்கம் என இவ்வாய்வில் விடப்பட்டது.

மற்ற இடங்களில் முன்னிலை ஒருமை சுட்ட கீங்கள் வருகிறது. ஆனால் கேட்போர் கல்லூரிக் கல்வியினராகவும் அதே சமயத்தில் 45 வயதுக்கு மேற்பட்டவராகவும் இருப்பின் பேசுநர் ‘நாம்’ என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லைக் கையாளலாம். கருணா திலக்கே மற்றும் சுசீந்திராஜா, ‘சிலர், தம்மைவி உயர்ந்த நிலை

யினரைக் குறிக்க இதனை ('நாம்') பயன்படுத்துவது ஒரு சமுதாய உறவைக் காட்டுகிறது எனலாம். அவர்களுடைய எஜமானர்களுக்கு அல்லது மேலாளருக்கு தம்மைத் தாமே அர்ப்பணிக்கும் ஒரு உணர்வை உய்த்துணரலாம்' என்பர். ஆனால் சரணாடவதில் அன்றாட பேச்சு வழக்கில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட “நாம்” சொல்லாட்சி இருக்க முடியாது.

நமக்கு வேணுள்ள சொல்லுங்க சாஸ் எனக்கு வர்த்திலேர்ந்து தரேன்.

இவ்வகை வழக்கு ஒருவகை சமுதாய உணர்வினால் ஏற்படக் கூடும். பேசுநர் சமுதாயத்தில் உயர்மட்டத்தில் இருப்பவருடன் பேசும் பொழுது அவருக்கு நெருக்கமாக இருக்கவும் அவருடைய விஷயங்களில் பங்கேற்றும் விரும்பி உள்ப்பாட்டு பன்மையை முன் னிலைக்கு பயன்படுத்தக் கூடும்.

இந்த வகை ‘நாமும்’ எழவாய் வேற்றுமையில் வருவதில்லை. இதற்கானகாரணம் தெரியவில்லை.

படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமை : அவன் / அவர் / அவர்கள் /

குறைந்த வருமானப் பிரிவு ஆண்களையும் மற்றும் 15 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிறுவர்களையும் குறிப்பிட “அவன்” பயன்படுத்தப் படுகிறது. 25 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஆணை நீ என்றே கூறும் யாதவர் மற்றும் ஜயர் பிரிவினரும் கூட அந்த ஆணை படர்க்கையில் அவர் என்றே கூட்டுகின்றனர்.

“அவர்கள்” என்ற பிரதிப் பெயர்ச்சொல் இங்கே ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நான்கு சாதிப் பிரிவினரிடத்தும் காணப்பட வில்லை. “அவன்” வரும் இடங்கள் தவிர ஏணைய இடங்களில் அவர் வழங்குகிறது.

படர்க்கை பெண்பால் ஒருமை: அது / அவள் / அவர்கள்

ஜயர் பிரிவு தகவலாளி வயது அல்லது சாதிப்பிரிவு வேறு பாடின்றி பெண்பால்கள் “அவள்” என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆனால் கல்வி - பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்தவரை இச்சமுதாயக் கூற்றில் தன்னிலும் உயர்நிலை பெண்பாலரை குறிப்பதற்கு பிரதிப் பெயர்ச்சொல்லைக் கூடியவரை தவிர்க்கிறார்.

படர்க்கை பெண்பால் பள்ளம்: அதுங்கள் / அவள்கள்

ஜெயர்ப்பிரிவினரிடம் படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமையைச் சுட்ட “அது” இன்மையால் “அதுங்கள்” என்னும் பிரதிப்பெயர்ச் சொல் லும் இல்லை, எதிர் பார்க்கவும் இயலாது. மற்றவர்கள் “அது” என்று குறிப்பிடக்கூடிய பெண்களின் பள்ளமையாக “அதுங்கள்” என்ற பிரதிப்பெயர்ச்சொல்லை உபயோகிக்கிறார்கள்.

“அவள்கள்” சாதாரணமாக யாருடைய பேச்சு வழக்கிலும் இல்லை. இது வெறுப்புடன் குறிப்பிடப் படும்போது மட்டுமே பயன் படுத்தப்படுகிறது. குறைந்த வருமானமுடைய பிரிவில் பெண்பாலரைக் குறிப்பிட அவள் என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லை பயன்படுத்தும் யாதவரும் கூட இப்பிரிவின் பள்ளமைக்கு அவள்கள் என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார்கள். சமுதாயக் கூறுகளால் அன்றி தலிப்பட்ட உறவு களால் தீர்மானிக்கப்படுகிற பிரதிப் பெயர்ச் சொற்கள் இவ்வுய்வில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை யாகையால் இப்பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லும் விடப்பட்டது.

படர்க்கை அஃறினை ஒருமையைச் சுட்டும் “அது” மற்றும் படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமையைச் சுட்டும் “அது” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றேபோல் தோன்றினும் அவற்றின் பள்ளமையில் அவை வேறுபடுகின்றன என்பதைக் காணலாம். அஃறினைப் பள்ளமையைச் சுட்ட “அது” என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லுடன் பள்ளமை விகுதி எதுவும் சேர்க்கப் படுவதில்லை; பெண்கள் விஷயத்திலோ ஒரு பள்ளமை விகுதி சேர்க்கப்படுகிறது. அதை ஜெயர் பிரிவு தகவலாளி தவிர்க்கிறார். கூடிய வரை பதவிப் பெயரைபே சுட்டுகிறார். படர்க்கை பள்ளமை எழுவாய் விகுதிக்கும் படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமை எழுவாய் விகுதிக்கும் வேற்றுமை இல்லாததால் இவ்வாறு “தப்பிப்பது” சாத்தியமாகிறது. இதனைக் கீழே வரும் எடுத்துக் காட்டுகளில் காணலாம்.

“அவோ வந்தா”

“அவா வந்தா”

“ஜேப்பிவோ வந்தா”

“ஜேப்பிவோ போனா”

யாதவர் பிரிவுத் தகவலாளி குறைந்த வருமானப் பிரிவுப் பெண்களை “அவள்” என்றும் பதினைந்து வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பெண்களை “அது” என்றும் குறிக்கிறார். படையாச்சி மற்றும் ஹரிஷானப் பிரிவு தகவலாளிகள் எப்பெண்களை முன்னிலையில் “நீ” என்கிறார்களோ அவர்களை படர்க்கையில் “அது” என்கிறார்கள். “அவள்” என்பது இவர்களுக்கு வெறுப்பைக் காட்டும் ஒரு சொல்லாக உள்ளது. ஏனைய பெண்களை அவர்கள் “அவர்கள்” என்றே குறிப்பிடுகிறார்கள்.

படர்க்கை ஆண்பால் பள்ளமை : அவன்கள் / அவர்கள்

“அவன்கள்” என்பது இலக்கிய வழக்கில் கிடையாது. படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமை மரியாதை உடையதாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அதன் பள்ளமை “அவர்கள்” என்பதே ஆகும். பேச்சு வழக்கில் பன்மையிலும் மரியாதையின்மை தோற்றுவிக்க நினைக்கும் போதும் பேசுவார் “அவன்” என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பன்மையாக “அவன்கள்” என்னும் பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இது எல்லாப் பிரிவுகளிலும் காணப்படுகிறது. ஆனால் இது தனிப்பட்ட உறவுகளை அதிகம் சார்ந்திருப்பதால் இவ்வழக்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அதாவது படர்க்கைப் பிரதிச் சொற்களில் கீழ்வரும் ஒரு முறைமை காணப்படுகிறது.

	ஒருமை	பள்ளமை
பெண்பால்	அது	அதுங்கள்
அஃறினை	அது	அது

படையாச்சி மற்றும் ஹரிஜனப் பிரிவு தகவலாளிகளிடம் ‘அது’ என் சுட்டப்படக்கூடிய பெண்பாலரின் பண்மைக்கு “அதுங்கள்” என்னும் பிரதிப்பெயர்ச் சொல் வருக்கத்தில் உள்ளது

முடிவுரை: மேலே செய்யப்பட்டுள்ள சுருக்கமான ஆய்வு மூலிடப் பெயர்களில் காணப்படுகின்ற தேர்வு வேறுபாடுகளில் ஜாதி, கல்வி, பொருளாதார நிலை, வயது, மற்றும் பால் ஆகியவற்றின் பங்கை சுருக்கமாக விளக்குகிறது. சமுதாயக் கூறுகளின் அடிப்படையில் மொழியியல் மாறிகளை தேர்ந்தெடுப்பதை உணராவிட்டால் பேசுபவு ருடைய மொழிப்பெயன்பாடு செம்மையுற அமையாது என்பதையும் அங்கும் மொழிப்பெயன்பாட்டை செம்மையுற சமைப்பதில் சமுதாய மொழியியல் ஆற்றும் பங்கையும் இவ்ஆய்வுக்கட்டுரையினால் உணரலாம்.

மொழியியல் துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

தனை நூல்கள்

- i) Dell Hymes, 1964 *Language in culture and Society*, Allied Publishers Ltd (b) New Delhi.
- ii) Roger Brown & Albert Gilman 1972 :*The Pronouns of Power and Solidarity, Readings in the Sociology of Language* (ed) Joshua A. Fishman, Mouton, The Hague.

வேற்றுமை உருபும் அவை வரும் திடமும்

நான் அவனைப் போல ஒடுவேன்
நான் அவனைப் போல உனக்கும் தருவேன்
மழையால் குளம் நிறைந்தது

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் வேற்றுமை உருபுகள் உண்மையிலேயே அவை சார்ந்து நிற்கும் அவன், மறை ஆகிய சொற்களுக்கு உரியன் அல்ல. ஜகார உருபு அவன் என்ற சொல் கோடு இருப்பினும் உண்மையில் அதற்கு உரியது அன்று.

நான் அவன் ஒடுவதைப் போல ஒடுவேன்

நான் அவனுக்குக் கொடுத்ததைப் போல உங்கும் தருவேன்

என்ற வாக்கியங்களைக் கூர்ந்து நோக்கின் ஜகார உருபு ஒடுவது, கொடுத்தது ஆகீய தொழிற்பெயரோடு ஒன்றிருக்கக் காணலாம். இவ்வாறு ஒன்றி நின்ற ஜூருபும் தொழிற்பெயர்கள் கெட்ட நிலையில் அவன் என்ற எழுவாய்ச் சொல்லுடனும், அவனுக்கு என்ற குரை வேற்றுமைச் சொல்லுடனும் இணைந்து ‘அவனைப்போல’ என்ற தொடரினை உருவாக்கியிருக்கக் காணலாம். இந்நிலையில் ஜகாரம் அவன் என்ற சொல்லுடன் பின்னர் வந்து இணைந்தது என்று தெரியவரும். தொழிற்பெயர்களும், பெயருடன் முன்னர் இணைந்துநின்ற வேற்றுமை உருபுகளும் கெட ஜகாரம் பின்னர் இணைந்து நிற்கக் காணகிறோம். மழையால் குளம் நிறைந்தது, என்பது ‘மழை பெய்ததால் குளம் நிறைந்தது’ என்பதிலிருந்து உருவாகியுள்ளது. இந்நிலையில் முன்னர் எழுவாயாக நின்ற சொல்லுடன் ‘பெய்தது’ என்ற தொழிற்பெயர் கெட்ட நிலையில் அதனோடு ஒன்றியிருந்த ஆல் உருபு இணைய ‘மழையால்’ என்ற சொல் உருவாகியது என்பது மிகத் தெளிவாகும். எனவே வெளிப்படையாக அல்லது புறநிலையில் ‘மழை’ என்ற சொல் ‘ஆல்’ வேற்றுமையாக இருப்பினும், முன்னர் இது எழுவாய் வேற்றுமையாக இருந்தது தெரியவரும். இத்தகைய நிலையினை எத்தனைபோ வாக்கியங்களில் நாம் காணமுடியும்.

நான் புத்தகத்திற்குப் பணம் கொடுத்தேன் ..

நான் புத்தகம் வாங்குவதற்குப் பணம் கொடுத்தேன்

போன்ற எத்தனையோ வாக்கியங்கள் இப்பண்பினை நன்கு காட்டும். புறநிலையில் ஒரு வேற்றுமையாக இருப்பது புதை நிலையில் வேறு வேற்றுமையிலிருந்து உருவாகியிருக்கக் காணகிறோம். இந்நிலையினைத் தமிழ் மொழியில் மட்டுமின்றி வேறு பல மொழிகளிலும் நன்கு காணலாம்.

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்

சொல்லியல் - 1 பெயரியல், அனைத்திந்தியத்தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலைநகர்,

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல் - வாழ்வும் வரலாறும் (History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,

M.A., Ph. D. (Kerala) Ph. D., (Ind. U. S. A.)

டாக்டர் க. புண்பவல்லி, M.A., Ph. D.,

மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வேரும் விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு, அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்ட வெற்றி இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் பஸ்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது இந்நால்.

பக்கம் 358)

(விலை. ரூ. 16/-

2. கிளை மொழியியல் (Dialectology)

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M. A. Ph. D.

ஒரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம், சாதி தொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அவ்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு மொழி களைப்பற்றி விரிவாக விளக்கிக்கூறும் முதல் நால் இந்நால்.

பக்கம் 226)

(விலை ரூ 10/-

3. மொழித்திட்டமிடுதல் (Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.,

மொழித் திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்துக் கொள்கிறதோம்.

தியார்புவது இந்துஸ். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்துருவாக்கம், நிலைபேறாக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிவியல் கண்ணோட்டத் துடன் விளக்குகிறது இந்துஸ்.

பக்கம் 165)

(விலை ரூ 7/-

4. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் I (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A)

திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டு போன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளை யும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உற வினையும் விளக்குவது இந்துஸ். உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஜந்தாவது நூல் இது.

பக்கம் 250)

(விலை ரூ 12/-

5. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் II (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

இருபத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட திராவிடமொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல் திராவிட மொழியிலுள்ள ஒவியமைப்பு, பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆசியவற்றைச் சான்றுகாட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்துஸ். 'உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆராவது நூல் இது.

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 13/-

6. நரிக்குறவப் பழங்குடி மக்கள்

டாக்டர் கோ. சினிவாசவர்மா, M.A., Ph.D.,

இந்நால் நரிக்குறவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் சுற்றுப் புறச் சூழலுக்கேற்ப அவர்கள் மேற்கொள்ளும் பழக்க வழக்கங்களையும் விளக்குகிறது. மேலும் அவர்கள் வாழ்வில் அமையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களையும் எடுத்து கூறுகிறது.

பக்கம் 96)

(விலை. ரூ 4/-)

7. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் (Script Reform)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M. A., M. Litt, Ph. D.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்பது தமிழ் வரிவடிவத்தில் செய்யப் படும் சீர்திருத்தம் மட்டுமன்று; எழுத்தின்தொகை, சொல்லிலமுத்து, பிறமொழிச் சொற்களைத் தழுவும் முறை ஆகியவைகள் பற்றியும் செய்ய வேண்டிய திருத்தம் என்றநோக்குடன் இந்நால் எழுதப் பட்டுள்ளது. இனிச் செய்யப்பட வேண்டியவைகளும் தமிழ்நாடு அரசு வெளியிட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்த ஆணை பற்றிய விமர்சனமும் இறுதி இயலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 240)

(விலை. ரூ. 12.50/-)

8. ஒலியியல் (Phonetics)

டாக்டர் சு. இராசாராம், M. A., Ph. D.

தமிழோலிகளின் வகை, பிறப்புமுறை ஆகியவற்றோடு பொது வாக ஒலியைப் பற்றியும் அதன் ஆய்வு முறைகள் மற்றும் பேச் சுறுப்புக்களைப் பற்றியும் இந்நால் விவரித்துக் கூறுகிறது. ஒலியியல் கலைச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் விளக்கத்தோடு இறுதியில் கொடுக் கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 180)

(விலை. ரூ. 15/-)

9. எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு

(Phonological Theoreis (in Tamil Grammars)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M. A., M. Litt., Ph. D.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னாஸ், இலக்கண விளக்கம், தொன்னால் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகிய நூல்களின் எழுத்தத்தகாரத்தில் காணப்படும் மொழியியல் கோட்பாடுகள் எழுத்தத்திகார அமைப்பு, பிறப்பியல், தொல்காப்பியரின் 'எழுத்து', முதலும் சார்பும், எழுத்தியலின் களன், எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல். அடிநிலைக்கிளி, புணரியல்களின் அமைப்பு சாரியை என்று பதினேராரு இயல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் இயலான 'இலக்கணமும் மொழியலும்' என்பதில் இலக்கணத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் உள்ள உறவு, மொழியியல் நோக்கில் இலக்கணத்தை ஆராயும் முறை, இந்த நூற்றாண்டில் இலக்கண ஆய்வின் வரலாறு ஆகியனவும் கடைசி இரண்டு இயல்களான 'போக்குகள்' 'உத்திகள்' என்பனவற்றில் இலக்கணங்களிடையே காணப்படும் ஆய்வுப்போக்கும், இலக்கண உத்திகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கே உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளும் இலக்கண ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளும் மொழியியல் நோக்கில் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இந்த நூல் எழுத்தத்திகாரத்தை ஒப்பு நோக்கி ஒம். மொழியியல் நோக்கிலும் படிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பக்கம் 306)

(விலை. ரூ. 20/-

10. கொல்லியல் 1 (Morphology) - பெயரியல் (Noun)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M. A., Ph. D., (Kerala), Ph. D., (Ind. U. S.A.)

தமிழ் மொழியின் சொல்லியல் பற்றி இக்கால மொழியியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்துல்.

முதல் இயலான 'சொல்லியல் கொள்கைகளும்' விளக்கங்களும் என்ற தலைப்பில் தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளும், 'பெயரியல்' என்ற இரண்டாம் இயலில் தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்களின் வகைப்பாடு

களும் அவற்றின் காரணங்களும், பதிலிடுபெயர்கள், என்னும் பெயர்கள் போன்றவையும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது இயலான ‘என் பால் பகுப்பு’ என்ற தலைப்பில் என் அமைப்பும் பால் அமைப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ‘வேற்றுமை’ என்னும் இயலில் வேற்றுமைகளின் அமைப்பும் ஆக்கமும், பொருளும், போக்கும் ஆராயப்படுகின்றன. பொதுவாக தமிழ் மொழியின் பெயர்ச்சொல் அமைப்பு பற்றிப் பல புதிய விளக்கங்களை இதில் காணலாம். பல்வேறு புதிய கோணங்களில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்நால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லியல் என்ற வரிசையில் முதல் நால் இது.

பக்கம் 280)

(விலை ரூ. 21/-

11. Linguistic Couvergence

Dr. K. KARUNAKARAN, M. A., Ph. D. Dip., in Kannada

This monograph deals with some of the problems related to the use of languages in contact situations, and as a result, the development of some commonness in the structure of the languages. The topics discussed include nature and direction of convergence; use of minority languages in multilingual situation; mass communication- diglossia and linguistic convergence; social setting- language development and linguistic convergence, and current issues and research related to the study of convergence.

pp. 118]

[Price Rs. 10/-

12. இரு மொழியம். (Bilingualism)

டாக்டர் கோ. சிவிவாசவர்மா, M. A., Ph. D.

இருவர் இரண்டு மொழிகளைக்கற்று அவைகளைப் போகும் பொழுது, அவருடைய பேச்சில் ஒரு மொழியின் கூறுகள் மற்றொரு

மொழியில் கலந்து வழங்குகின்றன. மொழித் தொடர்பு நீண்ட காலம் நிலைத்திருந்தால் தொடர்பு கொண்ட மொழிகள் ஒன்று மற்றொன்றாலோ அல்லது இரு மொழிகளுமோ தாக்கத்திற்குட்படலாம். அவ்வாறு தாக்கம் நிகழும் பொழுது, பிற மொழிக் கூறுகள் குறுக்கீடாகவோ, அல்லது கடனாகவோ வரும். இவை களை மொழி அடிப்படையிலும், சமுதாய அடிப்படையிலும் விரிவாக விளக்கிக் கூறும் முதல் நூல் இந்நால்.

பக்கம் 152)

(விலை. ரூ. 15/-

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியவில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்ப வேண்டு கிறோம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்பெறும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாகத் தட்டச்ச (type) செய்து இரண்டு படிகள் அனுப்புதல் வேண்டும். தங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டு கிறோம்.

மொழியியல் இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியீட்டாளர் & டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,
ஆசிரியர் செயலாளர், அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற்கழகம்,
மொழியியல்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002.
2. அச்சிட்டோர்: சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002

மொழியியல்

தொகுதி 4

எண் 3

ஜூவரி - மார்ச் 1981

உள்ளுறை

பக்கம்

ஆகுபெயரும் சொற்றொடரும்

சி. சுப்பிரமணியன் 1-14

மாற்றிலக்கணமும் யாப்பியலும்

அ. பிச்சை 15-28

தொல்காப்பிய சங்க இலக்கிய விளி - ஒர் ஒப்பீடு

ச. அழகேசன் 29-40

பழந்தமிழில் எதிர்மறை எச்சங்கள்

ச. சுபாஷ்சந்திரபோஸ் 41-53

கசவ மொழி யில் செய்து வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்

வே. சிதம்பரநாதன் 55-63

சங்கத் தமிழில் பல்ர்பால்

ச. அகத்தியலிங்கம் 65-95

சழற்சிமுறையும் 'தால்' பிரதிப் பெயராக்கமும்

எம். சுசீலா 97-104

மூவிடப்பிரதிப் பெயர்கள் வேறுபாடு

மு. ஞானம் 105-114